

கணையாழி

தசரா அறக்கட்டளை

மாத இதழ்

விலை ரூ. 10.00

நவம்பர் - 1998

256
97

Champa

Embracing Humanity For Excellence

9, First Lane, Vijaya Raghava Road, T. Nagar, Chennai - 600 017.

Phone : (91) 44 - 8283298, 8263635 Fax : (91) 44 - 8250875 Tlx : (81) 41 - 8856 JAIN IN

படிப்பகம்

கணையாழி

நவம்பர் 98

இந்த இதழில்...

1. தனிமையின் சாவு	♦ என்.எஸ். ஜகந்நாதன்	5
2. சுயம்	♦ தஞ்சை ப்ரகாஷ்	10
3. பரிணாம வளர்ச்சி	♦ வே. சபாநாயகம்	14
4. தேடல் : ஆதி ஓளவை	♦ எஸ்.பொ.	16
5. ஆயிரம் பொன் யானை	♦ ஷாராஜ்	23
6. மரணத்திற்குப் பின்னால்	♦ பி.ஆர். ராஜாராம்	31
7. பயம்	♦ எஸ். வைதீஸ்வரன்	36
8. நூல் மதிப்புரை		39
9. கோயில் திருமொழி	♦ இந்திரா பார்த்தசாரதி	47
10. மனச்சுரங்கத்தில் மாயப் பொந்துகள்	♦ சு. வேணுகோபால்	51
11. வைணவமும், தமிழும்	♦ நா. கண்ணன்	58
12. கானல் வரி ஒரு கேள்விக் குறி	♦ ப. சரவணன்	63
13. கடைசிப் பக்கம்	♦ சுஜாதா	70

கவிதைகள்

பழமலய்	-----	8
பெ. அன்பு	-----	9
ஸ்ரீபதி பத்மநாபா	-----	13
க்ருஷ்ணங்கினி	-----	38
கோகுல கண்ணன்	-----	43
ஜெயபாஸ்கரன்	-----	57

ஒவியம்

ஆதிமூலம் - மருது - மனோகர் - புகழேந்தி - கார்த்திகேயன்

ஊதடா சங்கை

உலகம்
அறிந்திடவே

அவந்தி மெதூரி

“கூடவுள் தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்டார்.” இப்படியொரு வித்தியாசமான பெயரைக் கொண்ட அவந்தி மெதூரியின் நாடகம் சமீபத்தில் சென்னை மியூசிக் அகாடாமியில் நடைபெற்றது.

நித்ய சுமங்கலி, வேசி, சந்தியாசி, தேவரடியார் என்று தேவதாசிகளுக்கு காலம் சூட்டிய பலவிதமான கறை கொண்ட பெயர்களை சொல்லி, இவைகளில் எது உண்மைப் பெயர் எனத் தொடங்குகிறது நாடகம்.

அவந்தி மெதூரி புகழ் பெற்ற நாடகக் கலைஞர். நாட்டியத்திலும் ஈடுபாடு மிக்கவர். அமெரிக்க இல்லியன்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் கௌரவப்

பேராசிரியராக பணிபுரியும் இவர், சென்னை மாகாணத்தின் முதல்வராக இருந்த பிரகாசத்தின் பேத்தி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆலயங்களில் நாட்டிய மாடிய தேவதாசிகள், ஒரு காலத்தில் கடவுளின் இல்லாளாக கருத்தப்பட்டவர்கள் அவர்களின் கதி என்னவாயிற்று என்பதை மிக தத்ரூபமாக விளக்கியது நாடகம்.

தேவதாசிகளின் வரலாற்றை ஒருபுறம் அவந்தி சொல்லச் சொல்ல தனிப் மேடையில் அதற்கேற்றாற்போல் முகபாவனை செய்து நாடகத்தின் கருவை நழுவா திருக்கச் செய்தவர் கூத்துப் பட்டறையைச் சேர்ந்த சந்திரா.

மேலும், நாடகத்தில் முத்து பழநி பற்றியும் வருகிறது. ‘சிருஸ்கார பிரபந்தம்’ என்று சர்ச்சைக்குரிய நூலை எழுதிய முத்து பழநி தேவ தாசிப் பெண் என்பதையும் அவர் குறித்த புதிய தகவல் சிலவற்றையும் அறிய முடிந்தது.

அந்தக் காலத்தில் தேவ தாசிப் பெண்கள் நடத்தப்பட்ட விதம், அவர்களுக்கு நேர்ந்த கொடுமை என நாடகம் அத்தனை திசை நோக்கி போயிருந்தாலும் நாடகத்தின் நீளம் சற்றே நெருடலாய் இருந்தது.

ஊதடா சங்கை — இந்த உலகம் அறிந்திடவே

— என்று நாடக இறுதியில் அரங்கம்திர உரத்த குரலில் பாடிய நாடகக் குழுவினர். நிச்சயமாக புதிய குரலை கொடுத்தார்கள் எல்லாம். நாடகத்தில் விவேகானந்தர், அன்னிபெசண்ட் அம்மையார், போன்றோர் மீது வைக்கப்பட்ட விமர்சனமும் கவனித்தக்கது. தேவதாசி என்றால் நாம் வைத்திருந்த கருத்துக்கும் நாடகத்தில் சொல்லப்படும் கருத்துக்கும் நிறைய வித்தியாசம். ஏனெனில் உணர்ந்தப்பட்ட விதத்தைத்தான் எட்டி உதைக்கிறது நாடகம்.

— பாரதி

உங்களுடன் சற்று நேரம்

கணிதமும் - மனிதமும்

வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை 32 கோடி. இதில் பசித்த வயிறோடு, ஈரத் துணியை கட்டிக் கொண்டு தூங்கப் போகிற பரம ஏழைகள் 20 கோடி பேர்; மறுபுறம், இந்தியாவின் உணவுக் கிடங்குகளில் முடை இருப்பாக (Buffer stock) மூடி வைக்கப்பட்டிருக்கும் உணவு தானியத்தின் எடை 250 லட்சம் டன். உணவு நிபுணர் தேவிந்தர் சர்மா தெரிவிக்கிற இந்தப் புள்ளி விவரத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் பொருளியல் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டால் தான், திரு. அமர்த்யா சென்னுக்கு நோபல் பரிசு கொடுக்கப்பட்டிருப்பதின் காரணமும் நியாயமும் விளங்கும்.

அமர்த்யா சென் நோபல் பரிசு பெறும் ஆறாவது இந்தியர். பொருளியல் துறையில் நோபல் பரிசு பெறும் முதல் இந்தியர், முதல் ஆசியர் என்பதெல்லாம் இதமானது என்றாலும் இரண்டாம் பட்சம்தான். அவர் என்ன சொன்னார் என்பதே அதைவிட முக்கியம்.

“உலகின் உணவு தானிய உற்பத்தி பெருகும் வேகத்தை விட மக்கள் தொகை வேகமாய்ப் பெருகும் வேளை வந்து விட்டது என்று சரியாக 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 1798ல் அபாயச் சங்கு ஊதினார் தாமஸ் ராபர்ட் மால்தூஸ். ஆனாலும், அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும், பாசன வளர்ச்சியும், பசுமைப் புரட்சியும், வீரிய விதைகளும், புதுரக உரங்களும் உலகம் முழுவதும் உணவு தானிய உற்பத்தியை, வெகுவாக மேம்படுத்தியுள்ளது. இருப்பினும், பல நாடுகளில் பஞ்சமும், பசியும் தீர்ந்த பாடில்லை.

இந்நிலையில், ஒரு நாட்டில் முடை இருப்பு எவ்வளவு இருக்கிறது என்ற எடைக் கணக்கில் இல்லை எதிர்காலம்; மாறாக யாருக்கு எத்தனை நாள் வேலை கிடைக்கிறது என்பதில் இருக்கிறது விஷயம். பசிக்கான விடை கூடையில் இல்லை. கூலியில் இருக்கிறது என்பதுதான் அமர்த்யா சென் அறிந்து சொன்ன அரிய உண்மை.

இந்தியாவில் 1870 முதல் 1900 வரையில் முப்பது ஆண்டில் மூன்று கோடிப் பேர் பஞ்சம், பட்டினியில் மாண்டனர். 1893-94ஆம் ஆண்டில் மட்டும் ஒரு கோடி பேர் செத்து மடிந்தார்கள். அப்போது, இந்தியாவின் மொத்த மக்கள் தொகையே 28 கோடி பேர்தான். 1942-43ஆம் ஆண்டு மட்டும் 20 இலட்சம் பேர் மாண்டனர். ஆனால், அப்போதும் கூட இந்தியாவிலிருந்து உணவு தானியம் ஏற்றுமதியாகிக் கொண்டிருந்தது என்பதுதான் வரலாறு காட்டுகிற வக்கிரமான உண்மை. நெல்லையும் கோதுமையையும் ஏற்றுமதி செய்து விட்டு, பட்டினிச் சாவுகளை இறக்குமதி செய்த இந்தச் சாதனைக்கு பஞ்சத்தில் சாகாமல் பிழைத்த பழைய பெரிசுகள் வேண்டுமென்றால் பல்லக்குத் தூக்கலாம். “வெள்ளைக்காரன் காலத்தில்” என்று ஆரம்பித்து வெளிச்சம் பிடிக்கலாம். ஆனால், வரலாற்று உண்மையின் வடுக்கள் மாறவில்லை.

சுதந்திர இந்தியா எதைச் சாதித்திருக்கிறதோ இல்லையோ பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பெரும் பஞ்சங்களும், பட்டினிச் சாவுகளும் பழங்கதையாகி விட்டன. ஆனாலும், பஞ்சம் குறைந்திருக்கிறதே தவிர, பசி குறையவில்லை. உயிர் போகவில்லை என்பதில் இல்லை வெற்றி. ஊட்டச் சத்து குறைவை ஒதுக்கித் தள்ள முடியாது. மெக்ஸிகோ போன்ற நாடுகளில் கூட ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் வருடத்திற்கு 788 கிலோ உணவு தானியம்

கணையாழி

(தசரா அறக்கட்டளை)

9, முதல் தெரு, வீஜயராகவா சாலை
கியாகராய நகர், சென்னை-17
தொலைபேசி: 828 3298, 826 3635
தொலைநகல் (91) 41-825 0875
டெலக்சு (81) 41-8856 JAIN IN

கௌரவ ஆசிரியர்
கி. கஸ்தூரி ரங்கன்

நிர்வாக ஆசிரியர்
அருள்மொழிநங்கை சுவாமிநாதன்

மேலாளர்
இரா. சந்திரசேகர்

உதவி ஆசிரியர்
யுகபாரதி

ஆலோசகர்கள்
இந்திரா பார்த்தசாரதி
சுஜாதா
டிராட்ஸ்கி மருது
க. கணேசன்
கா. அலாவுதீன்
ரெ. பாலகிருஷ்ணன்
க. போசு

பதிப்பாளர்
தமன்பிரகாஷ்

சந்தர், ஏஜென்ஸி தொடர்புகள் மற்றும்
கதை, கவிதை, கட்டுரை,
கடிதம் அனுப்ப வேண்டிய
முகவரி

கணையாழி

18, பி.பி.சி நேரம்,
18, செவ்வாய் சிவாஜி சாலை,
கி. நகர், சென்னை- 600 0017
தொலைபேசி: 432 0013

இன்டர்நெட் முகவரி
<http://www.pesadv.com/kanaiyazhi>

அடடை ஒலிபம் : டிராட்ஸ்கிமருது
கவிதை தேர்வு : ஞானக்கந்தன்
வடிவமைப்பு : ஆர்.சி. மதிராஜ்

உற்பத்தியாகிகிறது. ஆனால், இந்தியாவில் நபருக்கு 178 கிலோ மட்டுமே உற்பத்தியாகிறது.

கிடங்கில் கிடக்கும் உணவு தானியம் நடந்து வந்து உலையில் விழுமதில்லை. வயிற்றுப் பசிக்கான தீர்வு வாங்கும் திறன் சம்பந்தப்பட்டது. விவசாயக் கூலிகளும், நிலமற்ற ஏழைகளும், மலிந்த - நிலச் சீர்திருத்தத்தின் நிழல் கூடப் பெரிதாய்ப் படியாத இந்த நாட்டில் கையில் காசில்லாத வனுக்கும், கடைப் பொருளுக்கும் இடையே காத தூரம். இத்தகைய மக்களின் வாங்கும் திறனுக்கு வழி வகுத்து காட்டுவதே அமர்த்யா சென்னின் தகுமதிக் கோட்பாடு (Principle of entitlement). இந்தக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பிறந்ததே வேலைக்கு உணவுத் திட்டம். (Food forwork).

விளைச்சல் மட்டுமல்ல, விநியோகமும் முக்கியம் என்பதை "பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பச்" சொன்ன வள்ளுவர் காலத்திலிருந்தே நாம் பேசி வந்திருக்கிறோமே தவிர, பெரிதாகச் செயல்படுத்தியது இல்லை.

'இயற்றலும், ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு' - என்று, எப்போதோ சொன்ன இலக்கணம் இன்றைக்கு மட்டுமல்ல என்றைக்கும் பொருந்தும்.

பங்குச் சந்தை என்ற சூதாட்ட மேடையில் நடக்கும் "காளை" (Bull) சண்டைக்கும் "கராடி" (Bear) வித்தைக்கும் கூட்டிக் கழித்து வகுத்துப் பெருக்கி வாய்ப்பாடு சொன்ன வர்களுக்கே கிடைத்து வந்த நோபல் பரிசு என்ற உன்னதப் பெருமை வால் வீதிகளிலிருந்து (Wall Street) வறுமைக் கோடுகளின் பக்கம் கொஞ்சம் பார்வையை திருப்பிப்போட்டுக் குரியது. ஏனெனில் கணிதப் பொருளாதாரத்தை விட, மனிதப் பொருளாதாரமே மகத்தானது. நலப் பொருளாதாரத்தை நசுக்கிவிட்டு வளப் பொருளாதாரம் வாழ்ந்துவிட முடியாது.

அகலக் கால் வைத்த 'ஆசியப் புலிகள்' எல்லாம் அசந்து போயிருக்கிற இந்த வேளையில், புரிந்து கொள்ள வேண்டிய புதிய பாடங்கள் ஏராளம்.

மலர்களுக்கு மாலை சூட்டுங்கள். கிளைகளுக்கு தோரணம் கட்டுங்கள். வேர்களுக்கு வெறும் நன்றியாவது சொல்லுங்கள்.

- ஆசிரியர் குழு

“

பொது வாழ்வில்
உள்ளவர்களின் ஈனச்
செயல்களை
வெளிச்சமிட்டுக்
காட்டும் பணி என்ற
போர்வையில்...

”

என்னைக் கேட்டால்...

தனிமையின் சாவு

‘வரலாற்றின் முடிவு,’ “கருத்தியலின் கருமாதி” என்பவை போன்ற சாவுமணிப் பட்டியலில் “தனிமையின் மரணம்” என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இன்று எழுந்துள்ளது. இதைக் “கொலை” என்று கூட சொல்லலாம்.

சினிமா நடிக — நடிகையரைப் பற்றிய “கிசுகிசுக்களாக”த் தொடங்கி பல ஆண்டுகளாக வளர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கும் இப்பாதகம், கடந்த சில மாதங்களில் அழுத்தமான, அசைக்கமுடியாத சான்றுகளால் உறுதி பெற்றிருக்கிறது. முதலாவதாக ஓராண்டிற்கு முன், டயான்னா இளவரசியின் அகால ‘மருத்து’ பற்றிய செய்தி ஆரவாரங்கள். இரண்டாவதாக ஜனாதிபதி கிளிண்டனின் பாலியல் லீலைகளின் துல்லியமான விவரங்களை விலாவாரியாக அலசும் டி.வி, பத்திரிகை செய்திகள்

என். எஸ். ஜகந்நாதன்

படிப்பகம்

விமரிசனங்கள். டயானா பற்றிய செய்தி ஆரவாரங்களை விட கிளிண்டனின் காம விகாரங்கள் பற்றிய பரபரப்புகள் அசிங்கமாக இருக்கின்றன.

சில மாதங்களாக உலகளாவிய மீடியா அதீதங்களுக்கு இரையாகி உள்ள இந்த விவகாரம், இப்பொழுது அமெரிக்க அரசியலில் ஒரு திருப்புமுனைக்கு வந்தடைந்திருக்கிறது. இதை எழுதும் நேரத்தில், அமெரிக்க நாடாளுமன்றம், அதன் நீதிக்குழுவின் பரிந்துரைக்கு ஏற்ப, கிளிண்டனை பதவிநீக்கம் செய்வதற்குத் தேவையான பூர்வாங்க விவாதத்தை அவையில் தொடங்க முடிவு செய்திருக்கிறது. இதுவரை ஓரளவு கட்சி பேதங்களுக்கு அப்பால் இயங்கிக் கொண்டிருந்த இந்த விவகாரம் இப்பொழுது கட்சிப் போட்டி அரசியலில் சிக்குண்டு இருக்கிறது. நவம்பர் 3ஆம் தேதி நடக்கவிருக்கும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தனது வெற்றி வாய்ப்புகளை அதிகரித்துக் கொள்வதற்காக, இப்பொழுது பாராளுமன்றத்தில் பெரும் பான்மை பலம் கொண்ட ரிப்பளிகன் கட்சி, கிளிண்டனின் டெமாக்கிரடிக் கட்சியின் கடும் எதிர்ப்பையும் மீறி இம்முடிவை உருவாக்கியிருக்கிறது. இதன் விளைவுகள் இப்போதைய கணிப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை.

இந்த விஷயத்தில் கிளிண்டனின் அசாதாரண மடமை அதிர்ச்சியூட்டுகிறது. ஒரு பழுத்த அரசியல்வாதியிடம் எதிர்பார்க்கப்படும் குறைந்தபட்ச லௌகிகம், தற்காப்பு உணர்வு கூட இல்லாது படிப்படியாக தன்னை தண்டனைக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஏனனத்திற்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரே கடைசியில் ஏற்றுக்கொண்ட பாலியல் வக்கிரங்களை விட மோசமாக, தன்னை ஒரு பொய்யனாகவும், தன் தவறுகளை முடி மறைப்பதற்காக சட்ட விரோதமான நடவடிக்கைகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டவராகவும் இதன் காரணமாகவே பதவி நீக்கத்திற்கு உரியவராகவும் காட்சியளிக்கிறார். படிப்படியாக, தவறான நடத்தை; பின்னர் துவக்கத்தில் அவர்,

மனைவி உள்பட எல்லோரையும் ஏமாற்றிய, ஆணித்தரமான மறப்புகள்; பின்னர் மறுக்க முடியாத சான்றுகள் தோண்டியெடுக்கப்பட்டு உலகளாவிய விளம்பரம் பெற்றபின், சிறு பிள்ளைத் தனமான சட்டக் குதர்க்கங்கள்; கடைசியில், இவை எல்லாம் தோல்வியுற்றபோது, உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு, அரைகுறை மன்னிப்புக் கோருதல் — இந்தப் பரிதாபம் வரலாறு கண்டிராத நிகழ்வு.

கிளிண்டனின் அதிரவைக்கும் அதிவேகம்,

இதனால் அவருக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் நேரக்கூடிய விபத்துகள், அமெரிக்க அரசியலில் எழக்கூடிய விளைவுகள் முக்கியமான பிரச்சனை கள்தான். ஆனால் என்னுடைய உடனடி அக்கறை இவையல்ல. மேலே சொன்னவை யெல்லாம், இன்றில்லாவிட்டால் நாளை, ஏதோ ஒரு தீர்வைக் காணும் விஷயங்கள். என்னை வாட்டுவது இந்த ஓராண்டுகால் விவகாரத்தின் சமூக உளவியல் பரிமாணங்கள். கிளிண்டனின் நடத்தை பற்றிய செய்தி வெளியீடு ஜாலங்கள், இவற்றை பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் உள்வாங்கிக் கொண்ட விதம் — இரண்டுமே உலகளாவிய சமூக சீரழிவின் சின்னங்களாக எனக்குப்படுகிறது.

ஒளிவு மறைவில்லாத பொது வாழ்வு என்பது ஒரு உன்னதமான தத்துவம். ஆனால் கடந்த சில மாதங்களாக கென்னத் ஸ்டாரை விசேஷ ப்ராசிக்யூ ராகக் கொண்ட க்ராண்ட் ஜூரி விசாரணையின்போது வெளிவந்த மீடியா ஹேஷ்யங்கள்; விசாரணை முடிவில் அமெரிக்க காங்கிரஸுக்கு அளிக்கப்பட்ட ரிபோர்ட் பற்றிய ஊகங்கள், லீக்குகள் (leaks); அதற்குப் பிறகு அதிகாரப் பூர்வமாகவே அமெரிக்க பாராளுமன்றத்தால் டெலிவிஷன், பத்திரிகைகள் மூலம் பறையடிக்கப்பட்ட கிளிண்டனின் லீலைகள் பற்றிய துல்லிய விவரங்கள் ஒரு ஒளிவுமறை வில்லாத பொது வாழ்வுகொண்ட ஜனநாயக சமூகத்தின் தவிர்க்க முடியாத கடமைகள் என்று என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. இவைகளையெல்லாம் ஆர்வத்துள் அள்ளிப் பருகிய பொதுமக்கள் ஒரு ஆரோக்கியமான சமூகத்தின் அங்கத்தினர்களாக எனக்குப் படவில்லை. இவ்வெளிப்பாடெல்லாம் “பொது வாழ்வில் இறங்கி விட்டவர்களுக்கு, முக்கியமாக சக்தி வாய்ந்த பதவிகளில் இருப்பவர்களுக்கு சொந்த வாழ்வு என்று ஒன்றும் கிடையாது. மற்றவர்களுக்கு உள்ள தனிமைச் சுதந்திர கவசம் கிடையாது” என்று சொல்லி இவ்வெளிப் பாடுகள் சில சமயங்களில் நியாயப் படுத்தப் படுகின்றன. ஆனால் இது ஓரளவுதான் உண்மை. வரையறைகள் இல்லாத கோட்பாடல்ல இது. பொதுவாழ்வில் இயங்குபவர்களின் தனி மனித நடைமுறைகள் அவர்களுடைய பொது வாழ்வு நடவடிக்கைகளின் நேர்மையை பாதிக்கும் அளவிற்கு சீரழிந்து விட்டிருந்தால் மட்டுமே கண்டனத்திற்கும் தண்டனைக்கும் உரியவை.

இத்தகைய நேர்மைச் சிதைவை துல்லிய மாக கணிப்பது கடினம். இதற்கான நெறிகள் மனிதருக்கு மனிதர், தேசத்திற்கு தேசம், அவர்களுடைய பாரம்பரிய சம்பிரதாயங்கள் வாழ்க்கை விழுமியங்கள் போன்றவைகளைப்

பொறுத்து மாறுபட்டிருக்க முடியும். ஆனாலும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அன்றைய யுகதர்மத்தை ஒட்டி, பொதுநலனை சிதைக்காத நேரத்திலேயே தனிமனித சுதந்திரங்களை பறிக்காத வகையில் விதிமுறைகளை வகுக்க முடியும்.

என்னுடைய புகார் இதுதான்: அசுர வலிமை பெற்றுள்ள இன்றைய செய்தித்தொடர்பு துறையாளர்கள், தங்களுடைய புதிய தொழில் நுட்ப ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பொதுநல அக்கறை என்ற பெயரில் தேவைக்கு அதிகமான அளவிற்கு தனிமனிதர்களின் வாழ்வில் புருந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படிச் செய்யும்போது பொது வாழ்வை கொச்சைப்படுத்திக் கொண்டு, சமூக ஆரோக்கியத்தைச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதற்கு முக்கிய காரணம் இவர்களுடைய முக்கிய இலக்குகள் வேறு என்பதுதான். பொது வாழ்வில் உள்ளவர்களின் ஈனச்செயல்களை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் பணி என்ற போர்வையில் ஒளிந்துகொண்டு பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் நிறைவு பெறாத காமவேட்கைகளுக்கு கற்பனை வடிவங்களை அமைத்துக் கொடுத்து லாபம் ஈட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் அப்பட்டமான உண்மை.

இம்முயற்சிகளை சாடும்போதே, இவற்றையெல்லாம் “அள்ளிப் பருகும்” மக்களின் மதியினத்தை ஒதுக்கி விடுவதற்கில்லை. டயானாவை ஒரு Cult figure ஆக செய்தித் தொடர்பாளர்கள் உருவாக்கினார்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால் இப்படி தெய்வங்களை வழிபடும் கூட்டத்திற்கு அவர்கள் பொறுப்பல்ல ஏமாளிகள் இருந்தால் ஏமாற்றுபவர்களுக்கு பஞ்சம் இருக்காது. குஷ்புவிற்குக் கோவில் எழுப்பிய தமிழ்நாட்டில் டயானாவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் வகையில் ஒரு அறக்கட்டளை நிறுவ இருப்பதாக ஒரு பிரபல சினிமா நடிகை கூறியிருப்பதாக எங்கோ படித்தேன் (பெயர் நினைவில்லை.) டயானாவும் அன்னை தெரஸாவும் ஒரே சமயத்தில் மறைந்த காரணத்தினாலோ என்னவோ இருவரையும் ஒரே மூச்சில் வழிபடும் மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இப்படிச் சொல்லும்போது டயானாவின் பொதுப்பணி ஆர்வத்தையும் அதன் நற்பயன்களையும் நான் கண்டுகொள்ள மறுப்பதாக நினைக்கவேண்டாம்.

பொது வாழ்வைக் கொச்சைப்படுத்திக் கொண்டு சமூக ஆரோக்கியத்தை சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய முயற்சிகளில் டயானாவின் வசீகரங்கள் இல்லாத பலரும் ஈடுபட்டுக் கொண்டு தானிருக்கிறார்கள். டயானாவின் பாலியல் சார்ந்த, அசம்பிரதாய துணிவுகளின் கவர்ச்சிகள் இல்லாதிருந்தால், அவருடைய பொது நலத்தொண்டு சாதாரண மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே.

டயானாவை விட கிளிண்டன் இந்த மீடியாவின் புதிய சக்தியின் நீட்சிக்கு பலியாகி இருக்கிறார். இலைமறைவு காய்மறைவாக இருந்த டயானாவின் காதல்கள் கிளிண்டனின் கேளிக்கைகளுக்கு நேர்ந்த அளவிற்கு பரிசீலனைகளுக்கு உள்ளாகவில்லை. வரலாற்றில் பாலியல் பலவீனங்களுக்கு இரையான முதல் உலகத் தலைவர் கிளிண்டன் அல்ல. அமெரிக்க அனுபவத்திலேயே ஜபர்ஸனிவிருந்து கிளிண்டன் வரை பல ஜனாதிபதிகள் அசம்பிரதாய பாலியல் உறவுகள் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தியா உள்பட மற்றும் பல நாடுகளிலிருந்தும் இத்தகைய உதாரணங்கள் கொடுக்க முடியும். கிளிண்டனின் துரதிருஷ்டம் இதுதான்: கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் செய்தித்தொடர்புத் துறையில் நிகழ்ந்துள்ள அடிப்படை தொழில்நுட்ப மாற்றங்களும், “நல்லது — பெர்ல்லாதது” பற்றி சமூகப் பிரக்ஞையில் எழுந்துள்ள புரட்சிகரமான மாற்றங்களும், “News fit to print” பற்றிய வெகுநாளைய சம்பிரதாயங்களைத் தகர்த்து விட்டிருக்கின்றன.

மேலும், டயானா போல்லாது கிளிண்டன் ஒரு சக்தி வாய்ந்த அரசியல் தலைவர். அரசியலும் பாலியலும் ஒன்றாகக் கலந்துவிட்டிருக்கும் இந்த நிகழ்வில் இரண்டுவித போதைப் பொருள்கள் அளிக்கவல்ல கிளர்ச்சிகள் எழுகின்றன. இந்தக்கலவை உலகத்தை தன்னிச்சைக்கு ஆட்டிவைக்கும் ஒரே வல்லரசின் தலைவனைப்பற்றி எழுந்ததால் இக்கிளர்ச்சிகளின் வீச்சு வானளாவியதாகி விடுகிறது. இன்றைய யதார்த்தம் இதுதான். செய்திகள், சிந்திக்க வைக்கும் தூண்டுகோல்கள் என்ற நிலைமாறி உடனடி இன்ப நுகர்வுகளுக்கு வடிகாலாகி விட்டிருக்கின்றன. இதன் காரணமாக மடிவது தனி மனித வாழ்வின் புனிதம்.

விவேக விநாயகர்

பழமலய்

சென்ற ஆண்டு 35 அடி
இந்த ஆண்டு 36 அடி
எதிர்வரும் ஆண்டில் 37 -
இதில் அரசின் உச்சவரம்பு 16 அடி
என்ன கணக்கோ!

நம் கட்-அவுட் கலாச்சாரத்தால்
வினைகளை வேர் அறுக்க வல்ல
விநாயகனுக்கும் வந்தது வினை!
பத்து அவதர்ர விநாயகர்கள்
முன்புறம் தலை, முதுகுப்புறம் தலை.

தியணைப்பு வண்டி நீருக்கும்
தெருவில் கரையாதவரைக்
கூறு போட்டு லாரியில் ஏற்றிக்
கொண்டுபோய்க் கரைத்திருக்கிறார்கள்.
கைவேறு, கால்வேறு
தலைவேறு, தொந்திவேறு
அய்யகோ! பிள்ளையார்! பிள்ளையார்!!
பெரிய பிள்ளையாரைத் தாங்கி வந்த
மாட்டு வண்டிச் சக்கரங்களுக்குச்
சின்னப் பிள்ளையார்களை முட்டுக்கட்டைகளாகப்
பலி கொடுத்திருப்பது கொடுமை!

பிள்ளைகள் தலையில் சுமந்து செல்ல வேண்டிய
பிள்ளையார்களின் ஊர்வலத்திற்கு
இத்துணை பெரிய பாதுகாப்பா.
12 ஆயிரம் காவலர்கள்
சென்னையில் மட்டும்!
மதுரை, கோவை கணக்கு வேறு.

பிள்ளையாரை நாம் படுத்துகிறபாடு
பெருமைப்படும்படியாக இல்லை.
சிறுத்தொண்ட நாயனார் இருந்தால்
சிந்தைகுலைந்து தீக்குளிப்பார்!
'பெரியாரைப்' போன்றவர்கள் கூடக்
கவுரவமாகத்தான் உடைத்தார்கள்.

ஆனாலும் பிள்ளையார்
வாதாபியிலிருந்து நமக்கு வந்த ஒரு விருந்தாளி.

அப்பமொடு அவல்பொறி படைத்து-

இப்படி அவமானப்படுத்தக்கூடாது.
பால்சூடித்தாலும் காப்பி சூடித்தாலும்
சமாதானமாகாமல்
போகத்தான் போகிறார் ஒருநாள்—
சொல்லிக்கொள்ளாமல் நம்மிடம்.

....
நாங்கள்—

அரை அடி ஒரு அடி
அழகழகாகச் செய்வோம்.
குரங்காய் ஸ்ரிந்தாலும்
அது ஒரு குறை இல்லை
அனுமார் ஆகிவிடுகிறது !

கிணற்றில் தள்ள மனம் வராமல்
சுவரின் மீது வைத்திருப்போம்.
ஆற்றில், குளத்தில்,
அரைக்காசு, கால்காசோடு கவிழ்க்கையில்
கவிழ்ப்பவர்களே உடன்பூழ்கிக்
காசை எடுத்துவிடுவோம்.
அண்டை வீட்டுப் பிள்ளையார்களை
வாங்கிப்போவது
அவர்கள் பார்வையிலி டுந்து மறைந்ததும்
தொந்திக் காசைத் திருடத்தான்.
அது அவர்களுக்கும் தெரியும்.
பிள்ளையாரும் சிரித்துக் கொள்வார் !

பிள்ளையார்—
யாவருடைய பிள்ளையாராகவும் இருக்கலாம்.
எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.
எதில் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.
என்றாலும்—
நாம் செய்யும் வேடிக்கைகள் பார்த்து—
துதிக்கையால் தொட்டுவிளையாடிச்
சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருப்பதற்குப்
பிள்ளைகளுக்கு இடையில் நமக்கொரு
பிள்ளையார் இல்லாமல் போய்விடலாம் !

என்ன செய்து வந்தாரோ
ஏது செய்து வந்தாரோ
சிதறு தேங்காய்க்குச் செய்து வந்தார்.
இனித் தேர்ச்சி விழுக்காடும் குறைந்து விடும்.

‘வீரவிநாயகர்’ என்கிறார்கள்
விவேக விநாயகர்தான் வேண்டும் நமக்கு.

கள்ளுண்ட தென்னை
தலை விரித்தாடும்.

சந்தோஷ வேப்பமரம்
துதிக்கை யாட்டும்.

தூவும் துளி திரள
செயற்கைப் படுகை
ஆற்றுச் சாலை.

எந்தத் துளியில் நீ
இறுகப் பிடித்து
இறுங்கி வந்தாய்.

முயங்கித் திரிந்த
மனிதர் கூட்டம்
கண்டிருப்பாய்
உன் மஞ்சள் விழியில்.

அருப உன் மாயஉரு
எவ்விதம் கண்டான்
என் தேவ மகன்.

கவிதையொன்றை பிசைந்து
குருதி சுவைத்தாய்.

பேரிருளாய்
அவன் நிழல் மேவினாய்.

பெருயுகம் விட்ட
கண்ணீரையும்
தீராத அவன்
நினைவலைகளையும்
துடைத்தெடுக்க முடியாது
என்றைக்கும் உன்னால்.

‘சிபி’ செல்லத்துக்காக
— பெ. அன்பு

இதழ் இரண்டும் பிரிந்த போது மாதுளை ஒன்று பிளந்தது. அவருக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. எட்டு வயதிருக்குமா? அந்த சிறுமிக்கு..? அதுக்கு மேல் இருக்க முடியாது. மாதுளை பிளந்து முழுதும் சிவப்பாகி விடாத வெள்ளைப் பரல்களின் புன்னகை ஏனோ அவரை பயமுறுத்தியது. மூன்றாண்டுகளுக்கு முன் இவளைப் போலவே ஒரு பெண்ணை மருத்துவக் கல்லூரி வாசலில் எதிர்கொண்டபோது பயந்த பயம் நெஞ்சில் குளிர்டிக்கிறது. அவளை மறக்க நெடுநாளாயிற்று. இது ஒரு அபத்தமான வாழ்க்கை.

பத்தொன்பது வயதில் இளமை கடந்து கொண்டிருக்கும் ஒருத்தியைப் பார்க்கும் போது மனிதனுக்கு மரியாதையான எண்ணங்கள்தான் தோன்ற வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இருக்கிறதா? ஆனால் எட்டு வயது நிரம்பாத கான்வென்ட் சிறுமியான இவளைப் பார்க்கும் போதும் நெஞ்சுக்குள் ஒலிக்கும் "ஐயோ" என்னும் குரல் யாருக்கு கேட்கப் போகிறது. ரோட்

டோரத்தில் பிளாட்பாரத்தின் கல் இடுக்குகளில் முளைத்த குறுஞ்செடிகளில் கண்ணுக்கெட்டாத குறும்பூக்கள் யாரை நினைத்துப் பூக்கின்றன என்று சிற்பி வித்யாசாகருக்கு புரியவில்லை!

வீடுகளின் வாசல்களில் தெளிக்கப்பட்ட சாணத்தின் மறுநாளே உயிர்த்து, உடனேயே பூத்து அடுத்த நாளே உலர்ந்து விடும் இந்த குறுஞ்செடிகளுக்கு "பார்வைகள்" வழங்குவதேயில்லை. யாருமிந்த பூக்களை சூடுவதுமில்லை. இந்த எட்டு வயது பூக்களை நுகர்வதும் முடியாது. அத்தனை சிறிய பூக்கள். அந்த பெண் சிறுமியல்ல; எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு குழந்தையல்ல முழு உயிர். அதற்கு வயது வரம்பு நமது பார்வைதான். ஒரு புழுவுக்கும் அதன் உடல் அளவுக்கும் அதன் உயிர் அளவால் விரிந்து வியாபகம் கொள்ள முடியுமா? யானைக்கு யானையளவு பிரமாண்டமான உயிரா வியாபிக்கிறது? எட்டு வயது; எண்பதினாயிரம் வயது; என்பது கோடி வயது என்பதெல்லாம் இவள் கண்களில் தெரிகிறது.

ஒரு கவிதையை புரிந்து விட்டதாக சொல்லும் அபத்தம் இந்தப் பெண்களைப் பற்றி தெரிந்து கொண்டதாக நினைப்பதும்.

எட்டா அழகை எட்டிவிட முயலும் கவிதையின் அழகு அதன் சாதனையில் இருக்கிறது. இந்தப் பெண்ணையாரும் எட்டிவிட முடியாது. ஒரு கணத்தே பிறந்து அடுத்த வயதில் இதழ் கிழிந்து இரத்தம் கக்கப் போகும் செண்பகப்பூ இது. இதை நுகர்வது உமையம்மையின் முலையில் பாலருந்தும் மானூட தர்மம், தெய்வீக அழகின் மனிதப் புணர்ச்சி இந்தப் பெண்ணின் சாதாரணத்வம்.

வித்யாசாகர் மனதுக்குள் அலை வீசிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். காதோரங்களில் நரைத்து நுரை தள்ளிய தலைமுடி பிடறியில் விழுந்து கிடந்தது. சற்றே, பெரிய உருவம் அவருடையது. கொஞ்சம் பருத்த தோள்களும் சுருண்ட முடியடர்ந்த மார்பும், சந்தனக் கலர் ஜிப்பா உள்ளிருந்து எட்டிப் பார்க்கும் ஜிப்பா துண்டும், முகத்தில்

சுயம்

தஞ்சை ப்ரகாஷ்

வளர்ந்து கிடந்து காற்றில் அலையும் சாம்பல் நிற தாடியும், அவரது முரண்பட்ட ஆசைச் சிந்தனை போல வினோதம் தந்தாலும், இன்னும் அந்த சிறுமி, அவருக்கெனவே அவ்வப்போது கண்களைச் சுழற்றி, புது உலகம் இது ஏன் நேர்கிறது என்று சொல்ல முடிவதேயில்லை.

முப்பது வருடங்களுக்கு முன் இதை யாராவது சொல்லியிருந்தால் அவரும் சேர்ந்து நகைத்திருப்பார். இன்று இது அவருக்கு அநுபவம். அநுபவம் காட்சி ரூபத்திலே கருவினையை முட்டி உடைக்கப் பார்க்கிறது. இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகவே அவர் எந்தப் படைப்பிலும் மனம் செலுத்துவதே இல்லை. இயற்கை

யின் இரகசியங்கள் குரு ரமானவை. ஆச்சரியமான பயங்கர அழகு கொண்டவை. அதைத் தொடர்ந்து துரத்திச் சென்று உண்மையை உறிஞ்சிக் குடித்து கலையில் மறுவடிவம் தர அவருக்கு எப்போதும் அச்சமாக இருக்கிறது.

சில கணங்கள் மட்டுமே தன் முகத்தைக் காட்டி மலரும் இந்த மலர் நிரந்தரமாக ஒரு பீங்கான் சிற்பமாக — வெள்ளைக் களிமண்ணில் விரல்களால் நெய் தெடுக்கும் பட்டாய் சாதித்துக் காட்ட வேண்டும். இந்த இளமையின் பயங்கர ரகசியத்தின் முதுமைக் கனிச் சாற்றை இன்னொரு வனுக்கும் சிற்ப சாதூர்யத்தால் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற வேகமும், துடிப்பும், யாருக்கும் புரியவே இல்லை.

நாற்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பாக இளமையின் காட்டாற்றில் எதிர்நீச்சலிட்டபோது இந்த அடியாழத்தின் நிஜங்கள் கண்ணில் பட்டதேயில்லை. இப்போது உண்மைகள் தெரிந்தாலும் உரக்கக் கூவ முடிவதில்லை. ஏனென்றால் உண்மைகளும் உதவுவதேயில்லை.

லஷ்மியை மணக் கோலத்தில் அமர்த்திக்கொள்ள முடிந்ததே தவிர அவளது நிர்வாணமும் இரவுகளும், காலை அகட்டி வைத்து ஒரு குழந்தையை மலர்விக்க இருவருமாய் வைத்த குளை நின்றெரியாமல் குடம் குடமாய் உதிரத்தைக் கொட்டி ரத்தக் களறியால் தூக்கியெடுத்த அந்தச் சின்னஞ்சிறு உயிரும் — தாயும் மறைந்தும் இருட்டின் பாய்களுக்கடியில் சுருண்டு போனபோது அதன் காரண மூலங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும் கலைஞனின் தேடல் இன்று வரை தன்னையே துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது ஏனோ? வித்தியாசாகருக்கு மட்டும் புரிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

வானத்தை நோக்கி மலரும் மலருக்கு காரணம் வேண்டுமா? உயிரின் ரகசியம் இந்தச் சிறு பெண்ணின் ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும் சாவுப் பூக்களாய், இருட்டுச் சிறைகளாய் ஊன்றிச் சிரிப்பதை, எதிர்த்து அழைப்பதை வித்தியாசாகருக்கு யாரிடமும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது! ஒவ்வொரு பெண்ணிடமும் இந்த வளர்ச்சியை அவரால் பார்க்க முடியும். இதற்கு வயது தேவையில்லை.

ஒவ்வொரு பெண்ணிடமும் கண்களைச் சந்தித்ததுமே இந்தச் செய்தி கண்களின் வழியே அவளைப் போய் உலுக்குவதை கண்களால்

மட்டுமே திறந்து வைத்த அந்தப் பாதை உடனே திறந்து கொள்வதை அவருக்கு மட்டுமே அவர் உணர்த்துகிறார். ஆனால் பாதை திறந்தால் மட்டும் மோதுவதில்லை. பாதையின் முடிவில் நின்று, பயமுறுத்தும் கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளி அவளைப் பயமுறுத்தி வருகிறது. ஒவ்வொரு முறையும் அந்தப் பாதை பல நூற்றாண்டுகளாய் திறந்தே கிடக்கிறது. அதை ஒருவனால்தான் திறக்க முடியுமென்று வித்தியா சாகருக்குத் தெரியும். அது அவர்தானா? அல்லது வேறு யாருமா? என்பதை வேறு யாரும் நிர்ணயிக்க முடியாது. அது தேவையும் இல்லை என்று தோன்றியது அவருக்கு சிலரைப் பார்த்ததும் பிடித்துப் போய்விடுகிறது. சிலரைப் பார்க்காமலே பிடித்து விடுகிறது. லலிதாவை பார்த்ததும் பைத்தியம் பிடித்து விடும் போலிருந்தது. இதை அவளிடம் சொன்னபோது பைத்தியம் பிடித்தவள் மாதிரிதான் பத்து வருடங்களுக்கு முன் அவரைப் பார்த்தாள் அவள் அவளுடைய குரூரமான் அழகைத் தான் "சர்யை மாறா" வண்ணம் 'உல்க முழுதுடையாள்' கோவிலாய் காரைக்குடியில் செட்டிமார் நாட்டு வழக்கத்தின்படி வெள்ளைப்பரறையில் சமைத்து வைத்தார் வித்தியாசாகர். அநேகமாக இந்த வாழ்வின் குரூரங்கள் அவருக்கு தெய்வம்சம் பொருந்தியவையாய் காட்சியளிக்க ஆரம்பித்து விடும்.

மணம் புரிந்து கொண்டு வாழ்வதில் உள்ள வழக்கமான குரூரங்களிலிருந்தும் அபத்தங்களிலிருந்தும் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக தெய்வ உருவங்களைச் செதுக்கலானார். தெய்வ உருவங்களிலிருந்து மனித உருவங்களைத்தான்

அவர் செதுக்கி எடுத்தார் என்பது யாருக்கும் புரியாததைப் போலவே அவரது வாழ்வையும் அவர் எண்ணங்களும் புரிந்துக்கொள்ள முடியாத இருளாகவே எல்லாருக்கும் தோன்றியது.

இப்போது இந்த எட்டு வயது சிறுமி அவரது சிந்தனைகளை செதுக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள். பாறாங்கல்லாய் அவ்வப்போது இறுகிக்கொள்வதற்கு, தர்மக் குப்பைகளை அவர் படிக்கலானார். திருக்குறள், தர்ம பதம், பகவத்கீதை, பைபிள் போன்ற வறண்ட முட்காடுகளிடையே புரண்டு ரத்தம் வடித்ததுதான் மீதியாயிற்று. புத்தி பூர்வமாய் யோசித்துப் பார்த்தால், கார்த்தியாயியிடம் என்ன இருந்தது. மெழுகின் சாயலில் கைகளும், கால்களும் விந்தை பூவின் மதுவில் நெய்தெடுத்த சிற்பியின் ரத்த ஓட்டத்தில் கட்டியினால் வகுத்த ஒரு உடம்பு எந்தச் சிற்பத்திலாவது, கலையிலாவது சாதிக்கவே முடியாது என்ற சவால் இவள் — இனியும் இவளைத் தொடரும்.

தைர்யமில்லை. நேற்றிலிருந்து அவரது இருண்ட முளை அறையில் எண்ணற்ற தோல்விச் சிற்பங்கள் எழுந்து நின்று அவரை கேலி செய்து கோர நர்த்தனமிட்டன. எண்ணற்ற கறுப்பர்களின் நீக்ரோ ரத்தம், அந்த வெள்ளைக் களிமண்ணில் ஊறி ஊறி, பிசைவது அவருக்கு மட்டும் தான் தெரியும். ஆப்ரிக்காவில் மூலை இருட்டு, இலங்கைத் தமிழர்களின் சதை — முண்டங்களும், கைகளும், கால்களும், ரத்தமும் தினமும், அந்தக் களிமண்ணில் உருக்கொள்வது எத்தனைப் பேரால் புரிந்துக் கொள்ள முடியும்?

அவருக்கு வெளியே

யிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அது களிமண். அவருக்குள்ளே யிருந்து மிளிரும் நெஞ்சு இத்தனை வடிவங்கள் எடுத்தும் எப்போதும் அவர் அடையும் தோல்விகள்தான் மீண்டும் மீண்டும் அவளை அவருக்குள்ளிருந்து பிறப்பெடுக்க வைக்க அவரது உயிரின் வாதை இன்னொருவருக்குப் புரிய வேண்டிய அவசியம், இப்போது. அதற்கில்லை. எப்போதாவது அவளை வெற்றி கொள்ளும் நேரம் வரும்வரை இந்த மனித உடலின் மீது இத்தனை காமம் அவருக்கு இருந்து கொண்டே தான் இருக்கும்.

இன்னும் கொஞ்ச நாளில் கார்த்தியாயினியின் காண்வென்ட் கவுன் பெரிதாய் உயர்ந்து விரிந்துவிடும். இந்த அழகு சுயநலமாகும். தனக்கென்று முட்டிக் கனியும் கூர்மையும், ஆழமும், உடலை வடிக்கும் யாரோ ஒருவனின் செதுக்கலில் நுணுங்கிச் சிதறும் விரக்தியில் பசலைப் படரும் உடலும் உள்ளமும் கள்ளத்தில் விண்டு போகும்.

வித்தியாசாகருக்கு சிரிப்பு தாங்கவில்லை. தெருவிலிருந்த ரிக்ஷாவிலிருந்து அவரை நோக்கி அல்ல... இந்த உலகையே பெருகிய கண்களுடன் அகன்ற நெஞ்சத்தின் ஆச்சர்யமான கனவுகளுடன் எல்லாவற்றையும் பார்த்து வியந்து கொண்டே இருந்த கார்த்தியாயினியை இன்னும் காமக் கண்களுடனும், கோணல் மாணலான தனது குதர்க்க புத்தியுடனும் — அந்த எட்டு வயது சிறுமியை அள்ளி விழுங்கி விடுகிற காமத்துடனும் கரை கடந்த அன்புடனும் பார்த்த அவரை அந்தச் சிறுமி புரிந்துக் கொண்டாளா? என்பது மற்றவர்களுக்கு சந்தேகமாயிருக்கலாம். ஆனால் அறிவறியாப் பருவத்தில் தான்

விந்தைகள் நேர்கின்றன.

அவள் — அவளை அணுகிரகித்தாள். தீச்சுடர் போன்ற அந்த உதடுகள் கேலியாக சுழித்து சிரித்தன. அவள் கண்களிலிருந்து பெருகிவரும் பசுமையை அவர் மட்டுமே அந்நுபவித்தார். நிரம்பிய புன்னகை தனித்தனியாய் திவலை

களாய் மாறி படர்ந்து வந்து அவரை அடைந்தன. அந்த மோகனச் சிரிப்பின் மாயம் புரியவில்லை. புரிந்திருந்தால் தான் அவர் உலகை வீழ்த்தியிருப்பாரே...! அவள் சிரிப்பில், அவள் கண்களில் கனிந்த திருட்டுப் பழம், தீ சொரிந்தது. வித்யாசாகரின் நரம்புகள் முறுக்கேறின. மூளை செத்தது. உடலும் மணமும் ஒன்றை

மந்தவெளியில் இயங்கி வந்த எது புத்தக நிலையம் தற்போது கீழ்க்காணும் முகவரியில் இயங்கி வருகிறது.

Dhilip Kumar
Book Sellers & Distributor
216/10, R.K. Mutt Road
(Upstairs)
Opp. R.K. Mutt
Mylapore, Chennai - 600 004
Ph : 495 2217

ஏனாயின் நடுப்பகுதியில் நிற்பவனுக்கு

ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

சிலைத்திருந்த நிமிஷங்களால்
தொகுக்கப்பட்ட ஒரு யுகம்
காலக் கோப்பையில் நிரம்பி வழியலாம்.

மூளைக்குள் திணிக்கப்பட்ட
பயனில்லாப் பதங்கள்
வெற்றுக் கணம் காட்டுதற்காய்.
வாந்ததைகளின் வாந்தியாய் வந்து விழலாம்

இச்சையின் ஆயிரம் நாவுகள்
கட்டற்ற ஓர் இருளிரவில்
மின்னலாய்த் தரையியிறங்கலாம்.

இருத்தலின் மகத்துவம்
இரைகளில் உணரலாம்
அல்லது
இழந்ததை மறைத்து
திறந்தேன் எனலாம்.

எத்தனை மேற்சென்று என்ன
எத்தனை கீழ்ச்சென்று என்ன
ஏதேனும் ஒரு ரகசியம்
மீதமில்லாமலா இருக்கப்போகிறது?

யொன்று பின்னி பாம்பாய் பின்னி ஒன்றையொன்று கொத்திக் கொண்டு விஷம் கக்கின. நெடுஞ்சாண் கிடை யாய் விழுந்து வணங்கும் பக்தன் போல் எழுந்து அவளை நோக்கி விழப் போனார். எதிரே அகன்ற ரோட்டின் குறுக்கு நெடுக்கு மாய் கார்கள்—லாரிகள் — பஸ்கள் — வேன்கள் — வண்டிகள் — டீவீலர்கள் சப்த சக்கரசங்கமம்.

ஒளிகளின் பெருங்கடலில் மிதந்து ஏறி கார்த்தியாயினி என்ற அந்த எட்டு வயது சிறுமியின் மாயச் சுனையில் கால் வைக்க முயன்றார் வித்தியாசாகர். 'திடும்' என்று எதுவோ

ஒன்று அவர்மேல் ஏறி நசங்கி தரையுடன் தரையாய் அறைந்து போன அவரது உடலின் ரத்தச் சேற்றை வீதியிலிருந்த அனைவரும் வியப்பும் வருத்தமும் விந்தையும் தொனிக்க சுற்றிய கூட்டம் பரிதாபமும், அவலமும், துக்கமும் சூடி விளங்க ஓசைக் கடலில் — மௌனம் ஓர் கணம். அலை வீச்சின் முகிழ்ச்சியில் குமிழ்கள் மொக்கிட்டன. ரத்தச் சேற்றிலும் குமிழ்கள் மொக்கு விரிந்தன.

ரிக்ஷாவிலிருந்த கார்த்தியாயினி லேசாக சிரித்துக் கொண்டாள் ஏனென்றே புரியாமல்...!

மா

ர்ச் '70ல் வந்த கணையாழி இதழ் எளிய அட்டைப் படத்துடன் இருந்தது. 'தலைநகரி'ல், கே.ஸ்ரீ. இந்திராவுக்கே தெரியாத 'இந்திரா சோஷலிசம்' பற்றி, 'கழுதையும் காரட்டும் இந்திராவின் சோஷலிசமும்' என்ற தலைப்பில் சுவாரஸ்யமாக நகைச்சுவை மிரிர எழுதியிருந்தார்.

'தமிழ்நாட்டில்', தி.மு.க.வின் மலைக்கோட்டை மாநாடு பற்றியும், திருவாரூர் கலைக்கல்லூரிக்கு திரு.வி.க. பெயர் சூட்ட எதிர்பார்த்திருந்ததற்கு மாறாக, புதிய நெல் ரகத்துக்கு 'கருணா' என்று பெயர் சூட்டியதையும் வழக்கம்போல குற்றம் சாட்டி தி.மு.க.வை விமர்சித்திருந்தார் தீரன்.

ஒரு வரிச் செய்திகளில் சில ரசமான வரிகள் இருந்தன.

'டில்லிப் பேச்சில் சா. கந்தசாமியின் 'சாயாவனம்' விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தது. க.நா.சு., தி.ஜா., கே.பி. ரங்காச்சாரி ஆகியோர் கலந்துரையாடிய இதன் விமர்சனத்தை என்.எஸ்.ஜெ. தொடங்கி வைத்தார். முடிவில் அவர் 'என்னைப் பொறுத்தவரை 'சாயாவனம்' நாவலை ஆர அமர படித்தபின் என் மனதில் தோன்றுவது ஒருவகை வியப்பும் மரியாதையுமே. கந்தசாமி அவர்களை — என்றைக்காவது சந்தித்தால் — நான் கேட்க விரும்புவது: "உமக்கு இந்த இளம் வயதுக்குள் இத்தனை நிஜமான பாஷை எழுதும் வரப்பிரஸாதம் எப்படிக்கிடைத்தது?" — என்று பாராட்டியிருந்தார்.

'என்னைக் கேட்டால்...' பகுதியில் என்.எஸ். ஜெகன்னாதன் அவர்கள், பர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸலின் மறைவு குறித்துப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சோகப் பிரகடனங்களில் பல ஏதோ சம்பிரதாயமான துக்கம் விசாரிக்கும் ரீதியில் அமைந்திருந்தது பற்றிக் கூறிவிட்டு பர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் பற்றி ஒரு அருமையான விமர்சனத்தை அளித்திருந்தார்.

கணையாழியின்

பரிணாம வளர்ச்சி

வே. சபாநாயகம்

52

தொடர்கட்டுரை

கு. அழகிரிசாமி அவர்கள் எழுதியிருந்த 'நாடகத்தில் நகைச்சுவை' என்ற சிறப்புக் கட்டுரை இந்த இதழின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகும்.

'அரசியல் தாரகை'யாக சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களை ஜே.வி.கே படம்பிடித்துக் காட்டியிருந்தார். 'நல்ல ஜாதந்தான் ஆனால்' என்ற தலைப்பிலான அந்த விமர்சனம் இப்படி முடிந்திருந்தது: 'சி. எஸ்ஸலுக்கு நல்ல கைப்பாடு முண்டு. ஆனால் பரிமாறத் தெரிவதில்லை. கதை வசனம் அருமையாக எழுதுகிறார்; ஆனால் வசனத்தைப் பேசத் தெரியவில்லை! பேசத் தெரிந்தவர்; ஆனால், சமயத்தில் வாயை விற்றுவிடுகிறார்! எல்லாத் தகுதிகளும் உடையவர் — ஒன்றே ஒன்றைத்தவிர 'எந்த நேரத்தில் எதை எப்படிச் சொல்லக்கூடாதோ அந்த நேரமாகப் பார்த்து அப்படிச் சொல்லக்கூடிய அபார கெட்டிக்காரத்தனம் அவருக்குண்டு' என்று எந்த நேரமாகப் பார்த்து பெரிய பத்திரிகையாளர் ஒருவர் எப்படிச் சொல்லி வைத்தாரோ. அதை அப்படியே நிரூபிக்கும்படியார் கேட்டார்கள் சி.எஸ்.ஸை? நல்ல ஜாதகம்: ஆனால் இரண்டாமிடத்தில் சனி!'

இம்மாதம் வெளியாகியிருந்த கவிதைகளில் பால் குமாரனின் 'டெலி போன் துடைப்பவள்' என்ற புதுக் கவிதையும், வே. சபாநாயகத்தின் 'ஓய் வாசகரே!' என்ற நீண்ட எள்ளல் கவிதையும் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றன. கதைகளில் நீல பத்மநாபனின் 'காட்சி'யும் வாசகர்களின் பாராட்டுகளைப் பெற்றது.

'உங்களுடன் ஒரு வார்த்தையில் ஆசிரியர், '6961'

'பே கமிஷன்' (Pay Commission) என்ற வார்த்தையைக் கேட்டாலே எனக்குப் 'பேயை'ப் பார்ப்பது போலிருக்கிறது.

— முதல்வர் கருணாநிதி

ஸ்லீப்பரில் 'முதல் இரவுக்கு' (கூ) ரூ.5.00 - ஒரு பத்திரிகையின் ரெயில்வே பட்ஜெட் பற்றிய தலைப்பு.

இந்திப்பிரச்சினை பற்றிய பேச்சுக்கள் மூலம் காமராஜர் தி.மு.க. வின் வழிக்கு வந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது.

— திருச்சி மாநாட்டில் எம்.ஜி.ஆர். 'ஒரு வரிச்செய்திகள்'

“மூன்று சிக்கலற்ற ஆனால் மிகவும் வலிமை வாய்ந்த ஆர்வங்கள் என் வாழ்க்கையை உருவாக்கி உள்ளன; பிரேமைக்காக ஒரு வேட்கை, அயராது அறிவைத் தேடி அலையும் ஒரு மனோநிலை, மனித குலத்தின் துயர் களின் முன்னால் ஆறாத ஒரு கழிவிரக்கம்” - ரஸ்ஸலின் 'நெஞ்சை அள்ளும் சுயசரிதை' (மூன்றாம் பாகம்) யின் முதல் வாக்கியங்கள் இவை. அவரைப் பற்றிய விமர்சனத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்தும்.

- 'என்னைக் கேட்டால்' - என்.எஸ்.ஜெ.

“சோ' சில வேளைகளில் சென்ஸிபிளாக விமர்சனம் எழுதுகிறார்:

'தமிழ் நாட்டில் எதுவுமே நம்ம இஷ்டப்படி நடக்காது... அப்பா அம்மா இஷ்டப்படி கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்; ஹோட்டலில் சர்வர் இஷ்டப்படி சாப்பிடணும்; கினிமாக்காரங்க எடுக்கிற சினிமாவைப் பார்க்கணும்; சபாக்காரங்க போடற டிராமாவை ரசிக்கணும்; பஸ்ஸிலே போனா டிரைவர் நிறுத்தற எடத்திலே இறங்கணும்; டாக்ஸிக்காரன் அழைச்சுக் கிட்டுப் போற ரூட்டுலே நாமபோகணும்...'

— கணையாழி விமர்சனர்களின் அடுத்த மாதக்கடிதத்துக்குப் பேனாக்கள் திட்டப் படுவது கேட்கிறது... 'ஸ்ரீரங்கம் எஸ்.ஆர் எழுதுவதை நாங்க படிக்கணும்' சரிதானயா!

— ஸ்ரீரங்கம் எஸ்.ஆர் 'பெட்டி'யில்.

இந்த இதழோடு முடிகிறது. உலக வாழ்க்கையில் எதுவுமே விபத்தில்லை, ஒவ்வொன்றும் உரிய காரணங்களாலேயே நிகழ்கிறது என்கிற தத்துவமும் இல்லை, இந்த சிருஷ்டியும் உலகமும் அபத்தம் என்னும் தத்துவமும் எங்கோ ஒரு எல்லைக் கோட்டில் ஒன்று சேர்ந்து விடுவதைப்போன்ற உணர்வைக் கொடுக்கும் வகையில் 'சுஜாதா' முடித்திருக்கிறார். இந்த நாவலுக்கான விமர்சனங்களை எதிர்பார்க்கிறோம்.

இந்த விமர்சனக் கடிதங்கள் ஒரே மாதிரி இருக்கின்றன என்கிற குற்றச்சாட்டு பல இடங்களிலிருந்தும் வருகின்றன — என்று எழுதியிருந்தார்.

அவர் கேட்டிருந்தபடி வாசகர்களின் விமர்சனங்கள் நிறைய அடுத்த இதழில் வந்திருந்தன. மேலே கண்ட குற்றச்சாட்டின் படியே அநேகமாக எல்லாம் ஒரே மாதிரியாக இருந்தபோதும் ஒரு விமர்சனம் மட்டும் — திருவல்லிக்கேணி நாராயணன் என்பவர் எழுதியது — வித்தியாசமாக இருந்தது.

“சொல்லாட்சியும், எடுத்தியம்பும் திறமையும் உயர்ந்த அளவில் பெற்றிருக்கும் திரு. சுஜாதா அவர்கள் இந்நாவலில் கையாண்டுள்ள கருவை ஒரு வரியில் கூறப்புகுந்தால்: 'Sexual' உணர்ச்சியின் கையாலாகாத கடைசிக்கட்டம் பழிப்புணர்ச்சி எனலாம். மாறாக நீங்கள் கூறுவது போல தத்துவம் எதுவும் இல்லை!

தேடல்

ஆதி அமைதி

அர்ச்சனா, அமைதி அரசு, டேவிட் ஸ்டீன்ஸி

சீயமரபுத் தேடலுனுக்கு ஆதி ஓளவை பற்றிய அக்கறை அம்சமானது. ஓளவையின் சங்கச் செய்யுள்களின் அறிமுகம் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் நிகழ்ந்தது. கண்டதும் காதல் என்பது போல, அவள் கவித்துவத்திலும், அதன் மூலம் அவள் காட்டிய உண்மையான வாழ்க்கைக் கோலங்களிலும் என் மனசை இழந்தேன். மச்சம் — மாமிசம் — மது ஆகியவற்றை என் சுவைக்கும் ஏற்றனவாக நியமித்த எனக்கு, அவள் பயின்ற தமிழியம் ஆதர்சம். வெட்கப்படாத நேர்மை; உண்மையில் பற்றுறுதி; நிர்ப்பந்தங்களுக்கு வளையாது காதலையும் வீரத்தையும் போற்றும் திண்மை! அவள் கள்ளுண்டாள்; புலால் உண்டாள்; அவற்றின் நாற்றத்தை இயல்பாக்கினாள். இயல்பை வாழ்க்கையாக்கினாள்; அதனைப் பாடுபொருளாக்கினாள். அகத்தின் ஆநந்தவிலும் — உணர்ச்சிச் சிலிர்பிலும் — பாடல்; மறத்திலும் அது ஏற்படுத்தும் இழப்புகளிலும், மண்ணும் அதன் மானமும் சிலிர்த்தெழும் வீச்சிலும் பாடல்! பண்ணின் குணமறிந்த பாணர் குலத்தவள்; ஆடல் நயமறிந்த விறலி, சுவை அவள் ரத்தம்; செய்யுள் அவள் சுவாசம் மேனாட்டாரின் உரத்த சிந்தனைகளிலே ஆரவாரம் காட்டும் இலக்கிய தியாகங்களை அவள் அறியாள்.

எனவே, மாயமான் வேட்டை என்கிற வியர்த்தமும் இல்லை. அவளுக்கு யதார்த்தம் ஒரு கோஷமல்ல; வாழும் நெறி! இதனால் அவள் செய்யுள்கள் தமிழும் உயிர்ப்பும் சுகித்தன. 'கம்பனைப் போல், வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப் போல்' எனப் பாரதி வாயுறும் அளவுக்குப் புகழ் பூக்காவிட்டாலும், ஓளவை தமிழ்ப் புலமையின் ஆதி ஊற்றின் அடையாளம். பிற மதங்களின் நிர்ப்பந்தங்களுக்குத் தலைசாய்க்காத தமிழ்த்துவத்தின் தூய்மையை ஓளவை சாதித்தார். எங்கள் இனிய, அந்த ஆதி ஓளவையை எப்படித் தொலைத்தோம்? சாரங்களை ஒழுக்கவிட்டு, வித்துவாம் என்னும் வடி சிலையிலே, சக்கைகளையும் சிம்புகளையும் வைத்துப் பாராட்டுவதுதான் இவ்விழிய தமிழ்ச் சாதியின் விதியாய் அமைந்ததுவோ?

தமிழின் தொல்மரபையும், அதன் துடிப்பையும் உயிர்ப்பையும் தொலைத்துத் தடுமாறுவதற்கும், அதன் தேய்வுக்கும் தேக்கத்துக்கும் மௌன சாட்சிகளாய்க் காலங்கடத்துவதற்குமான காரணங்களை விடுதலை வெறியன் பாரதி அச்சாவாக இனங்கண்டாள். நெஞ்சில் உரமில்லை; நேர்மைத் திறனில்லை. வஞ்சனை சொல்லிக் கூட்டத்திலே கூடிக் கூவிப்பிதற்றுதல்! மந்தைப் புத்தி; கோஷ்டிக் கோஷங்கள். தமிழன் சமூக நலன் என்கிற பிரக்ஞையை இழந்துவிட்டான். சொந்தப் பதவிகள், நாற்காலிச் சொகுஸுகள் ஆகியவற்றின் உபாசனையே உச்சம். ஊக்கமும் உள்வலியும் உண்மையில் பற்றும் தூக்கி வீசப்பட்டன. சொந்த சகோதரர்கள் துன்பத்திலே சாதல் கண்டும் சிந்தை இரங்காத மனப்பான்மை. அரசியல் வாதிகள் இவ்வாறு நானுந்தகைமை உடையராய் வாழ்தல் விளங்கிக் கொள்ளத் தக்கது. ஆனால், பல்கலைக் கழகங்களிலே ஞானத்தைப் படைக்கவும் பகிரவும் நிவேதிக்கப்பட்டுள்ள புத்தி ஜீவிகளும், தமிழ்த்

எஸ்.பொ.

துறைகளிலே தமிழின் தொன்மையை ஆய்ந்து, நாளைய வளங்களை விதைத்தெடுக்க வேண்டிய பேராசிரியர்களும் பஜனைப் பிரீதியராகவும், ஜல்ராதாரிகளாகவும் மாறியுள்ளமை தமிழுக்கு நேர்ந்துள்ள மகா கொடுமையாகும். இத்தகைய பின்னணியில், ஆதி ஓளவை பற்றிய தேடலை ஒரு நம்பிக்கைக் குரலாக வரவேற்கின்றேன்.

நமக்கு அறிமுகமாகியுள்ள ஓளவையின் கோலம் என்ன? கடற்கரையில் இக்கோலம் சிலையாகியுள்ளது. பாடப்புத்தகங்களிலே அக்கோலம் பவனிவந்து, சிறாரின் நெஞ்சங்களை அப்பிக் கொள்ளுகின்றது. கவிமணியும், 'ஓளவைக் கிழவி நம்கிழவி' என முதுமைக்கே அழுத்தங்கொடுத்துச் சிறப்பித்தார். இந்தக் கோலத்திலேதான் டி.கே. சண்முகம் 'ஓளவை' விருதினைச் சம்பாதித்தார். இந்தக் கோலத்திலேதான்

நாளைய வளங்களை விதைத்தெடுக்க வேண்டிய பேராசிரியர்களும் பஜனைப் பிரீதியராகவும், ஜல்ராதாரிகளாகவும் மாறியுள்ளமை தமிழுக்கு நேர்ந்துள்ள மகா கொடுமையாகும்.

பாமா,

படம்: அன்வர்

கே.பி. சுந்தரராமபாள் 'ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஊதியமாகப் பெற்ற முதல் தமிழ் நடிகை' என்கிற வரலாறு படைத்தார். நெற்றியில் விழுதிப் பட்டையுடன், கூன் முதுகுடன், தற்கால எழுத்தாளரின் ஜோல்னா பையை நினைவூட்டும் ஏதோ ஒன்றினைத் தோளிலே மாட்டி, தடியூன்றிப் பவனி வரும் ஔவையின் கோலம்! பாவம் அந்த ஔவை. நாவற் பழத்தை ஊதிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே, 'ஆத்திசூடி' 'கொன்றைவேந்தன்' ஆகிய நூல்களின் படிக்களை விநியோகித்துத் திரிவாள். அவளுடையது கன்னி கழியாத முதுமையாம். ஆண்டவள் அவளுக்கே மட்டும் அருளிய அதிசயமாம். இந்தக் கோலம், தமிழ் அறிஞர்கள் நீண்ட ஆய்வினா பொறுக்கியெடுத்த அற்புதக் கோலம் என்கிற உரிமை பாராட்டுதல் வேறு. கோணங்கிக் கற்பனைகளுக்கு ஆராய்ச்சி என்கிற மவுசா? இந்த அனைத்து அறிவு மோசடிகளிலேயும் ஆதி ஔவையைத் தொலைத்தமை மட்டும் நிகழவில்லை. இந்த ஔவை (வசதிக்காக ஔவைப்பாட்டி) இயற்றிய 'ஆத்திசூடி'யும் 'கொன்றைவேந்தன்'யும் சிறுவர் இலக்கியமாகவும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆத்திசூடிக்குப் பாரதி வைத்த காட்டமான விமர்சனமே புதிய ஆத்திசூடி. வைதீக மதங்களின் ஆதிக்க விளைச்சலே கொன்றைவேந்தன். பிரம்மசாரிய வாழ்க்கையை முடித்து, இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளச் செல்லும் ஒருவனுக்கு நியமிக்கப்படும் நெறிகளின் தொகுப்புத்தான் 'கொன்றைவேந்தன்' நூற்பயன் மகா தெளிவானது. சிறுவர் இலக்கியத்தின் நூற்பயன் வேறு. இதனை அறியாது இடர்பட்டோருள் ஆறுமுக நாவலரும் அடங்குவர். ஜோடனைகள் — புராணங்கள் — தவறான கற்பிதங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து 'ஔவைத்துவம்' விடுதலை பெறுதல் தமிழுக்கு உவப்பானது. பிற்காலத்தில் எழுந்த 'ஔவைத்துவம்' ஆணத்திக்க மேலாண்மையை எவ்வாறு ஒலித்தது என்பது சமூக விஞ்ஞான ஆய்வின்பாற்படும். அதுவும் ஆதி ஔவையின் தேடலும் ஒன்றல்ல. ஒரு கையில் மதுக்

கலயத்துடனும் மறுகையில் யாழுடனும் தொலைத்த கனவுகளை சிறைப் பிடித்து, புதிய நம்பிக்கைகளைப் போர்த்தும் புல்வனாய் பவனிவரும் அந்த ஆதி ஔவையை மீட்டெழுத்து, நாடக பாத்திரமாய் நிவேதிப்பதற்குத் துணிச்சல் வேண்டும். உண்மையின்மீது அழுக்குப்பிடியான பக்தி வேண்டும். இவற்றின் இருப்பினை கவிஞர் இன்குலாப் இத்தேடலிலே பிரசித்தமாக்கியுள்ளார். இருப்பினும், ஒருவகைத் தயக்கமும், நிதானத்தில் அவர் வைக்கும் அவதானமும் அவரைக் கட்டுப்படுத்துவதாகத் தோன்றுகின்றது. முதிய ஔவையின் அறிமுகம் அவள் முதுமையைக் களைவதற்கான குறியீடும் உத்தியுமாகப் பயன்படுகின்றதா, அன்றேல் இரண்டு ஔவைகளுக்கும்மிடையில் ஒரு Compromise ஆகப் பயன்படுகின்றதா, என்பது தெளிவில்லை. ஆதி ஔவை முதுமையை உடைத்துச் சடுதிப் பிரவேசம் செய்ய வேண்டும். உடைவின் சடுதியும், ஐதீகங்களின் கடாசலும் நாடக மரபினை இசைத்தெழுசுவாகவும் அமையும். ஒன்றின் பேணுதலுக்கு, பிறிதொன்றின் சம்ஹாரம் இயல்பும் தர்மமும் சார்ந்தன! பிறிதொரு வகையிலும் விளங்கிக் கொள்ளாதல் சாலும். முதிய ஔவையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள ஆணதிக்கத்தின் குரல்மீது, பெண்ணியம் இக்காலத்தில் சாட்டும் விமர்சனங்களை வைத்து, அந்தச் சிந்தனையின் ஊடாக ஆதி ஔவையின் தரிசனத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கெள்ளலாம். இந்த விளக்கம் இன்குலாபுக்குச் சகாயமாயினும், ஆதி ஔவையின் தரிசனத்துக்கு இது அவசியம் என நியாயப்படுத்துதல் சிரமம். இதே மூச்சில் இன்னொன்றையும் கூற விழைவேன். ஒரு படைப்பாளியின் சுதர்மத்திலே, விமர்சனம் என்னும் பெயரிலே தலையிடுதல், அடுத்தவனின் படுக்கை அறைக்குள் மூக்கு நீட்டுவது போலவும்... இருப்பினும், ஆதி ஔவையின் தேடல் பற்றிய முதலாவது நாடகமாக இஃது அமைவதினாலும், இதன் தேடலிலே ஏலவே அக்கறை ஊன்றியவன்

நமக்கு அறிமுகமாகியுள்ள
ஔவையின் கோலம் என்ன?
கூடற்கரையில் இக்கோலம்
சிலையாகியுள்ளது.

ஆணதிக்கத்தின் குரல்மீது,
பெண்ணியம் இக்காலத்தில் சாட்டும்
விமர்சனங்களை வைத்து, அந்தச்
சிந்தனையின் ஊடாக ஆதி ஔவையின்
தரிசனத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கெள்ளலாம்

என்பதினாலும் அதனைப் பற்றிய உரத்த சிந்தனைகள் கலை — இலக்கிய முயற்சியுமாகும்.

ஆதி ஔவையின் மீளுயிர்ப்புக்குக் காலமும் — களமும் முக்கியம். சங்ககால வாழ்க்கை ஐந்திணையுடனும் அவற்றின் தனித்துவ அழகுகளுடனும் ஒழுக்கங்களுடனும் விரிந்துபடுவன. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய சிறப்பான பெரும்பொழுதும், சிறுபொழுதும் குறிக்கப்பட்டன. புள்ளும் — விலங்கும், மரமும் — பூவும், பறையும் — யாமும், உணவும் — தொழிலும் வகைப்படுத்தப்பட்டன. சிறப்பான அகவொழுக்கங்களும் குறிக்கப்பட்டன. இத்தகைய நிலங்களின் ஊடாக, வாழ்க்கைக் கோலங்களுக்கு ஊடாக, நம்மை அழைத்துச் செல்வதற்கு ஔவை நாடகம் முயன்றிருக்கின்றது. ஆனால், நாடகத்திலே இப்பயணம் முழு அநுபவத்தினை ஊட்டத்தவறியது. அரங்க மாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட அவலங்களை மன்னிக்கலாம். தொல்தமிழ் இசை வடிவங்களைப் பொருத்தும் முயற்சியை ஊக்கப்படுத்துதல் அவசியம். அவைக்காற்றும் வடிவத்தினை ஔவைக்கு ஏற்றும்பொழுது, முழுத்துவம் நோக்கிய முயற்சியை வலியுறுத்துவேன்.

சங்க காலப் புற வாழ்க்கைக்கு அழைத்துச் செல்வதற்குப் பயனான உத்தி நன்று, தகடுருக்கு நடுகற்கள் ஊடான யாத்ராவை நாடகம் சித்திரிக்கின்றது. நுட்பமான கலா உத்தி. இங்கு நடுகற்கள் இழப்புகளினதும் சோகங்களினதும் அடையாளங்களல்ல. மாவீரத்துக்கான வீரவணக்க வடிவங்களாக வருகின்றன. இந்த யாத்ராவில் சுடலை ஞானம் சுரக்கவில்லை. வீரத்தின் அமரத்துவம் பற்றிய புதிய சிந்தனைகளே மிஞ்சுகின்றன. 'என் இனம் மிஞ்சும்... இந்த மண் மீஞ்சும்... நாங்கள் இறுதிவரை போராடி மடிந்தோம் என்கிற வரலாறு மிஞ்சும்... எங்கள் தலைவன் யார் முன்பும் தலைகுனிந்த நிற்கவில்லை என்ற

பெருமை மிஞ்சும்' என்று மூதாட்டி (ஒரு வீரத்தாய்) வசனம் பேசுகிறாள். அதன் உள்ளொளியை உள்வாங்கத் தவறும் அபக்குவருக்கு சமகால விடுதலைப் போர் பற்றிய பிரசாரமோ என்கிற அவலம் தோன்றலாம். சுயமரபுத் தேடலனின் தரிசனமும் ரஸனையும் வேறு வகைத்து, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக, ஆயிரமாயிரம் நடுகற்களாலும் கல்லறைகளிலும் மரணத்தைத் தழுவாத இனமான விடுதலை வெறியின் சத்தியக் குரலாக ஒலித்தது!.. மத வலோற் காரணங்களினால் பழதுபடாது, ஆதி ஔவை யாழிலே மீட்டிய மனத்தின் குரலாக ஒலித்தது!.. அப்பொழுது, இந்த யாத்ராவின் போது, காலம் உறைநிலை அடைந்தது! களம் பற்றிய பிரக்ஞை உறைநிலை அடைந்தது. உயிரை ஈசுரார்ப்ப பணமாக்கும் மாவீரம் — கொலைகளைச் சம்ஹாரம் செய்யும் தற்கொடை அருள் பற்றிய தியானம் மட்டுமே நெஞ்செல்லாம் நீக்கமற வியாபிக்கின்றது. சுயமரபுத் தேடலையும், இளமானம் காத்தலையும் வாழ்க்கையின் அர்த்தமாக்கிக் கொண்ட பக்குவனுக்கு ஏற்படும் ஆந்த!

ஆதி ஔவை பற்றிய தேடலிலே, பெண்ணியம் பற்றிய தேடலை இணைத்துக் கெள்ளுதல் முறையா என்பது பிறிதொரு கேள்வி. சங்கப் பாடல்களிலே ஒலிக்கும் ஔவையின் குரல் கட்டுக்கடங்காதது; ஆனாலும் இயல்பானது. சிட்டுக் குருவியும், தென்றலும், கடல் அலைகளும் அருபவிக்காத சுதந்திரம். ஆடவர் அளைய முடியாத மனசின் கவிக்குரல்! எந்த ஊடகத்தின் மூலமும் விண்டிட இயலாத அடர்த்தி செறிந்தது. ஆயினும், ஔவை நாடக முயற்சி, ஆதி ஔவையின் தேடலிலே, சரியான திசையைச் சுட்டும் நல்ல முயற்சி, அவைக்கு ஆற்றும் நிகழ்வாகவும் வடிவாகவும் உருவாக்குவதில் அ. மங்கையின் பங்களிப்பு நிச்சயம் கவனத்திற்குரியதே. அதில் இவர் கூட்டுப் படைப்பாளி.

சென்னையில் மேடையேறும் நாடக

முயற்சிகளுடன் ஓர் ஒப்பீடு தேவை. தொழில் ரீதியான நாடகக் கலைஞர்கள் என்றும், அவர்களுடைய நாடகங்கள் என்கிற வகை குறித்து விமர்சனத் தேவையா? அவற்றை வியாபார ரீதியான நாடகங்கள் என்றே விளங்கிக் கொள்ளுகின்றேன். அவை நிஜநாடகங்கள் என்கிற பெயர் பெறுதல்கூடப் பம்மத்தே. கலை என்பது படைப்பு முயற்சி. படைப்பு என்றால், சில செயற்பாடுகள் தொற்றிய செயற்கை புகும். இது விதி. வியாபாரம் வேறு! தொழில் வேறு. வியாபாரம் என்றால், அவற்றின் வெற்றி — தோல்விகள் லாப — நஷ்டக் கணக்குகளில் மட்டுமே தங்குவன. அவை பற்றிய விமர்சனம்

கலைப்பணியும். ந. முத்துசாமியின் கூத்துப்பட்டறை முயற்சிகள் பற்றிய ஆர்வம் கடல் கடந்து அகன்றுள்ளது. அவுஸ்ரேலியாவில் நடந்த நாடகப்பட்டறை ஒன்றிலே அவர் முயற்சிகள் விரிவாகப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டன. கலை சார்ந்த வித்துவ பரிசோதனைகள் தேவையே. சுய மரபுத் தேலிலே இத்தகைய முயற்சிகள் காட்டமான விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டு, புதுக்கிக்கப்படுதல் வேண்டும். அல்லையேல், பயணத்தில் ஸ்தம்பிதம் நிகழும். கூத்துப்பட்டறை ஓயிலாக்கப் பாணி நாடகத்தை வலியுறுத்தும். உடலின் மொழிக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் வகையாம். உடல் மொழி இயல்பானது. உண்மை ஆனாலும் உடல்மொழியின் எல்லைக் கட்டுகளை உடைத்தெறிவதற்காகத் தான் மொழிகள் தோன்றின. உடல் மொழி வெளிப்பாட்டில் ஒருவாய் உடையது. நாடுகளுக்கும் இளங்களுக்கும் ஏற்பவும், அவை பேணும் சடங்குகளுக்கும் ஏற்பவும் அது விகற்பம் கொள்ளும். அதன் ஒரு சமஸ்தமான ஊடகமாக நிர்ணயித்தல் சாலாது. அது இணைதல் பொலிவு. அது மட்டுமே சுயம்புவான நாடகக் கலா வடிவமாக நிமிராது. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இன்னொரு கொடுமை மலிந்துள்ளது. சுய வருவாய்களைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் வழிகளை அறிந்துள்ள பரதநாட்டிய ஆசிரியைகள் 'நாட்டிய நாடகங்கள்' நிகழ்த்தி, அவற்றையே உச்ச நாடக வடிவமெனப் பிரசாரம் செய்கிறார்கள். இத்தகைய நிகழ்த்துதல்களினால் நடனக் கலை நீர்த்துப் போவதுடன், நாடகக் கலையையும் கொச்சைப் படுகின்றது! ஈழக் கூத்து மரபுகளிலிருந்து, பேராசிரியர் சரத் சந்திராவின் முயற்சிகளை அடியொற்றி இளைய பத்மநாதன் ஒரு பாணியை அறிமுகப்படுத்தினார். இசையும் ஆட்டமும் கலந்த பணி, ஆதி ஓளவை இசையும் ஆட்டமும் அறிந்தன். எனவே, இதன் நெறியாள்கைக்கு அ. மங்கை இதனைப் பற்றியிருத்தல் சாத்தியம். சினிமாவில் ரஹ்மான் நிகழ்த்தும் இசைப் பிரளயத்தினால், செவிப்பறைகளைப்பாதுகாக்கும் அவலம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அத்தகைய ஒலிப்பிரளயம் ஒளவையில் இடம்பெறாதது ஆறுதல். முகலீனையும் தம்பமையும் அளவுடன் ஒலித்தன. நடுகல் யாத்ராவுக்கு உறுதியின் ஒலி மேலும் அபத்தம் சேர்த்திருக்கும். இசையின் இணைப்பில் மேலும் பயிற்சி தேவை அதி ஓளவையின்

செப்டம்பர் மாத கணையாழி யில் பிரசுரமாகியிருந்த 'வஞ்சிக் காண்டம்' என்ற பயணியின் சிறு கதை சிறந்த கதையாக ஜோதிவிநாயகம் சிறுகதை பரிசுத் திட்டம் அமைப்பினரால் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள் கிறோம்.

அக்டோபர் மாத சிறந்த கதையாக இலக்கிய சிற்தனை அமைப்பினால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட கதை 'சதி' பத்திரிகை எழுதிய இக்கதை பெரம்பூர் செய்திகள் என்னும் பத்திரிகையில் வெளி வந்துள்ளது. தேர்ந்தெடுத்தவர் க. சங்கர நாராயணன்.

மீளுயிர்ப்பே நாடகத்தின் ஆன்மா என்பதை மறத்தலாகாது. ஒளவையாகத் தோன்றிய அர்ச்சனா நடனத் தொழிலாளி என அறிகிறேன். தொழிலுக்கு உதவும் நடன முத்திரைகளையும், செயற்கை தழுவும் பாவங்களையுந் துறந்தமை நன்று. ஆனால், ஆதி ஒளவைக்கு இருந்திருக்கக்கூடிய துள்ளல் — குதூகலம் — சடுதியிற் பிரவாகமாகும் மனித நேயம் — இயற்கைக் கவிஞனுக்குள்ள மிடுக்கு — தளர்வு ஆகியன வாலயமாகுதல் வேண்டும். கடின உழைப்புத்தான். ஆதி ஒளவையை மீட்டெடுக்கும் பணிக்கு இது தேவை. சங்ககால கோலங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வதில் ஓவியர் டிராட்ஸ்கி மருது வெற்றி சாதித்துள்ளார்.

ஆதி ஒளவை பற்றிய இந்தத் தேடல் முயற்சி ஒரு சுவிசேஷத்துடன் முடிகின்றது. இனமான அடையாளங்களாக வித்தப்பட்டுள்ள நடுகற்களின் மத்தியிலிருந்து, ஆதி ஒளவையின் வீறுகளையும் வீச்சுகளையும், கோலங்களையும் கவிதா மேன்மையையும் கொண்ட புதிய ஒளவை தோன்றுவாள் ஆதி ஒளவை பற்றிய தேடல் எலும்புக்கூட்டு ஆராய்ச்சி அல்ல; புதிய பொற்பங்களின்

பிரசவம்! இது முக்கியம். ஆனால், அவள் சேரனின் தங்கையாக அடையாளப் படுத்தப்படுதல் தேவையா? விடுதலைப் போரின் சமர்நிலத்திலே, நடுநிலைமை என்னும் நானோகா நாகரிகங்கூட, அதர்மத்தைச் சகாயிக்கும் நிலைப்பாடே. விடுதலை வெறியிலிருந்த தனிமத்தை அந்நியப்படுத்தி வைக்கும் சொகுசு. இந்த அந்நிய மானதலை அங்கீகரித்தல், ஆதி ஒளவையின் தேடல் முயற்சிக்கு கற்றாணு படலாகாது எனச் சாந்துப் பொட்டிடும் பகுத்தறிவு சாராத சம்பிரதாயமாகும். சேரன் பிரஸ்தாபம், சுவிசேஷத்துக்கு நேர்ந்த அபசரம். இன்குலாப்பின் பிரதியைப் பார்த்தேன். அதில் இது இல்லை. ஆறுதல்.

ஆதி ஒளவையை முழுமையாக மீட்டெடுத்து, அந்தக் கவிதா ஊற்றின் புதிய பூபாளத்தினை இசைக்கும், மரபின் புதுத் தளிராயும் புதிய சுவிசேஷமாகவும் தமிழ் செய்யும், ஒளவைத்துவத்தின் புதுக் குரல் ஒலிக்கும் அந்த இனிய நாள், இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் முதற் கந்தாயத்திலாவது விடியுமா?

கணையாழி

சந்தா விவரம்

இந்தியா	வெளிநாடு
1 ஆண்டு ரூ. 110.00	15 அமெரிக்கா (யு.எஸ்) டாலர்
2 ஆண்டு ரூ. 200.00	30 அமெரிக்கா (யு.எஸ்) டாலர்
ஆயுள் ரூ. 1000.00	150 அமெரிக்க (யு.எஸ்) டாலர்

'கணையாழி' பெயரில் M.O. அல்லது D.D. அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

'கணையாழி'

18, பி.பி.சி. ஹோம், 18, செவாலியர் சிவாஜி சாலை
(18, தெற்கு போக் சாலை), தி. நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 432 0013

தூரிகை முற்றம்

மீட்பு

‘சுதிரவன்’ — இதுதான் அந்த இளைய ஓவியரின் பெயர். பிறந்தது, வுளர்ந்தது எல்லாமே சென்னைதான். சென்னையைத் தவிர வேறெந்த நகரின் வாடையும் அறிந்ததில்லை என ஏக்கத் தோடு சொல்லுகிற இவரின் வயது இருபத்திரண்டு. படித்தது பி.காம்.,

படிப்புக்கும் கலை முயற்சிக்கும் சம்பந்தமி ல்லை என்பதற்கு இவருடைய நேர்த்தி மிக்க ஓவியங்கள் சாட்சியளிக்கின்றன. சம்பத்திய “பல பத்திரிகைகளில் படைப்புகளுக்கு படம் வரையும் வாய்ப்பு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. தொடர்ந்து ஒரு இளைஞனை முன்னெடுத்துச் செல்லும் பணியில் எல்லா பத்திரிகைகளும் காட்டும் அக்கறை சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது” என்கிறார்.

“கவிதை கூட எழுவேன், என்றாலும் ஓவியத்தில் கிடைக்கிற சந்தோஷமும் சுதந்திர மும் அவ்வளவாக கவிதையில் கிடைப்பதில்லை. ஒருவேளை இது என் தனிப்பட்ட அனுபவமாகக் கூட இருக்கலாம். ஒரு ஓவியம் திரும்பத் திரும்ப வரையப்பட்டு, திரும்பத் திரும்பத் திருத்தப்பட்டு இறுதியில் கிடைக்கும் அந்த முழு உருவம் ஒவ்வொன்றிலும் என்னை மீட்பதாக உணர்கிறேன்.”

“நான் வாழ்கிற இந்த சமூகத்தில் எனக்கு பிடித்த ஒரு செயலை சமூகத்திற்காக பதிவு செய்துவிட்டுப் போகிற முயற்சியே என் படைப்பு. குறைந்த பட்சம் நான் சமூகத்தை நேசித்ததற்கான அடையாளமாகவாவது என் படைப்புகள் இருக்க வேண்டும் என நினைக்கிறேன்” என்கிறார்.

தனியார் கணிப்பொறி நிறுவனமொன்றில் பணியாற்றும் இவர் கிராபிக்ஸிலும் ஈடுபாடு காட்டி வருகிறார். வளர்ந்து வருகிற தொழில் நுட்ப சாதனங்களோடு படைப்பை கையாளும் ஆற்றலை மேம்படுத்திக் கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டும் இவர் தேர்ந்த ஓவியனாவதற்குரிய சகல தேடலிலும் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

சராசரி இளைஞனுக்குரிய சமூக விமர்சனம் முழுவதையும் அலசுகிறார். எதை? எப்போது? யார்? என்ன? ஏன்? என எல்லாவற்றிலும் புதியதை தேடும் கேள்விகளோடு பயணிக்கும் இவர் பதில் கிடைத்ததும் அடுத்தக் கட்டத்திற்கு தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்கிறார். மேலும் மேலும் இவரது தேடல் ஓவியத்தின் புதிய திசையை காட்டுமா? காட்டும் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

— பாரதி, சேகர்

“கலையைப் பத்தி எனக்குத் தெரிஞ்சுதெல்லாம் கையளவுக்குக் கூட இல்லை. எனக்கெப்படி கலைமாமணின்னு விருது குடுக்க முடியும்?”

ஷா ரா ஜ்

ஆயிரம் பொன் யானை

வாடிக்கையாளர்களில் முக்கியமானவர்கள் வந்தால், “வாங்க, வாங்க,” என்பார் முதலாளி. பெரிய நிறுவனங்களில் பொறுப்பு வகிப்பவர்களாயின் வணக்கம் சொல்வார். சங்கப் பொருளாளரோ தலைவரோ வந்தால் இரண்டும் இருக்கும். ஆனால், யாருக்கும் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்ததில்லை. அப்படிப்பட்டவர் இப்போது இருக்கையிலிருந்து எழுந்து நின்று வரவேற்றதில் மாதவனுக்கு ஆச்சரியம். கணக்கெழுதிக் கொண்டிருந்ததால் வந்தவரை கவனித்திருக்கவில்லை. நிமிர்ந்து பார்க்கையில் படி கடந்து உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார் அவர்.

எழுபதுக்குப் பக்கம் வயசிருக்கும். கதர் வேட்டி, ஜிப்பாவுடன் சாளேஸ் வரக் கண்ணாடியும் அணிந்திருந்தார். உடைகளின் வெள்ளை அதன் பழமையினால் பழுப்புற்றிருந்தது. அவரது கருமைக்கு அதை நிச்சயம் வெள்ளை என்றே சொல்லலாம்.

ஏதாவது ஆர்டர் கொடுக்க வந்தவரோ என்னவோ. ஆனால் முன்பு பார்த்திருப்பதாக ஞாபகமில்லை. முதலாளிக்கு வேண்டியவராக இருக்கக் கூடும் என்றும் நினைத்தான். ஆனால் பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லை.

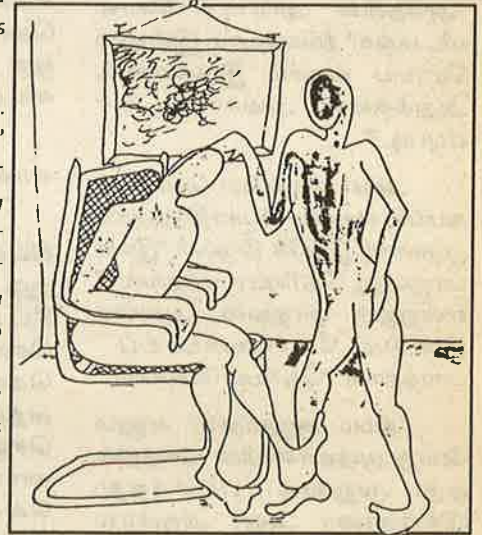
முதலாளி எழுந்து நின்றது வேறு எதற்காகவோ இருக்கலாம். ஒருவேளை அவர் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து உள்ளே செல்லவோ வெளி யேறவோ இருந்த நேரத்தில் இவரைப் பார்த்து விட்டு அப்படியே நின்றுவிட்டிருக்கக் கூடும்.

“கதிர்வேலு... நல்லாருக்கறயா?”
கரகரத்து உள்ளொடுங்கிய குரலில் கேட்டார் வந்தவர். பெயர் சொல்லி அழைப்பதைப் பார்த்தால் முதலாளிக்கு நெருக்கமான வராகத்தான் இருக்க முடியும்.

“உங்க ஆசீர்வாதம். நல்லாருக்கேன்.” என்றார் முதலாளி.

“உக் காருங்க.”

மேஜையை ஓட்டி எதிரே உள்ள ‘S’ டைப் சேரைப் பின்னுக் கிழுத்து உள்ளே நிதானமாக நகர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார் அவர்.

மாதவன்

அவரது

ஒவியங்களை

அதிகமாகப்

பார்த்த

தில்லை

அதன் பிறகே தனதிருக்கையில் அமர்ந்தார் முதலாளி.

“ரொம்ப நாளாச்சு பாத்து. எப்படியிருக்கறீங்க? சௌக்கியம் தான?”

“ம்... ஏதோ இருக்கறன் கதிர்வேலு, இப்பவோ பொறகோன்னு.”

வ யோ தி க ர் க ள் பொதுவாகச் சொல்கிற வார்த்தைகளேயானாலும் இவரைப்பற்றி உண்மையிலேயே அப்படித்தான் தோன்றியது. நாற்காலியில் சாய்ந்து கொள்ளாமல் பாதிக்கு அமர்ந்திருந்தார். கைகள் இரண்டும் மடிமீதே. சற்று குனிந்தவசமாயிருந்து பார்வையை உயர்த்தியதில் கண்ணாடியின் சாளேஸ்வரப் பிறையில் பிளவுபடத் தெரிந்தன கண்கள். நான்கு கண்களோ எனும் படியான தோற்றப் பிழையுடன்.

முதலாளி சிரித்தார். “அதென்ன அப்படிச் சொல்லிட்டவங்க? நீங்கல்லாம் இன்னும் ரொம்ப வருசம் இருக்கணும். அதுக்குள்ள அவசரப்பட்டா எப்படி?”

அவர் எதையோ சொல்லத் தயங்கி எதுவும் பேசாதிருந்தார். முதலாளி இங்கே திரும்பி, “இவர் யாருன்னு தெரியுமா மாதவன்?” என்றதும் மாதவன் அவரை மீண்டும் யோசனையாய்ப் பார்த்தான். “தெரியலயேண்ணா.”

“நம்ம குருநாதர்.” எனும் போது முதலாளியின் முகத்தில் ஒரு முறுவல் படர்ந்தது. ‘இவர்தானா அது! அதனால் தான் முதலாளி எழுந்து மரியாதை காட்டியிருக்கிறார்.’ என நினைத்தவாறே, “உங்களப் பத்தி அண்ணன் நெறைய செல்லியிருக்காருங்க.” என்றான்.

அவர் மாதவனை ஏறிட்டார். “முன்ன இருந்த ரைட்டர்

என்ன ஆனாரு?”

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் இங்கே வேலையை விட்டு நின்றுவிட்டது பற்றித் தெரிவித்தார் முதலாளி.

“அப்புடியா சமாச்சாரம்? நான் இங்க வந்தும் ஒரு நாலஞ்சு வருசம். ஆயிப் போச்சே.” என்றவர் அவனுக்கு வலது புறம் உள்ள, வரைந்த வெங்கடாசலபதி படத்தைப் பார்வையிட்டார். தலைக்கு மேலே உள்ள BPL காலண்டர், மின் விளக்குத் தீபமெரிகிற பிளாஸ்டர் ஆஃப் பாரிஸ் விநாயகர், முதலாளிக்குப் பின்னால் பெரிதுபடுத்தப்பட்ட அவரது பெற்றோர்களின் புகைப்படம் என முகம் நகர்ந்தது. பிறகு இடதுபுறம் திரும்பி, காட்சியாக மாட்டியிருந்த கேள்வாஸில் வரையப் பட்ட மத நல்லிணக்க ஓவியம், அழகிற குழந்தை, நதிக் கரை மரங்கள், ப்ரேம் செய்யப்பட்ட சங்கச் சான்றிதழ் எனத் தொடர்ந்து அவரது பார்வை. ஒரு சற்று நாற்புறமும் முடித்து விட்டு நேர்கொண்டது.

“வேலையெல்லாம் பர வால்லயா கதிர்வேலு?”

“ஒண்ணும் சொல்றதுக் கில்லீங்க. சுமாரா வந்துட்டிருக்குது. தொழில்ல ஆளுக பெரு கிட்டாங்க. முந்தி மாதிரி கெடையாது இப்பல்லாம். நாம கொட்டேஷன் குடுத்துட்டு வந்தா அதவிடக் கம்மியா செஞ்சாறாங்க மத்த கடைக் காரங்க. அதுவுமில்லாம், கடை வெக்காம அங்கங்க போயி எழுதிக் குடுக்கறவங்க ஜாஸ்தி யாயிட்டாங்க. தரை ரேட்டுக்கு செய்யறாங்க அவங்க. வர வர இந்தத் தொழிலுக்கே மதிப் பில்லாமப் போயிருச்சு.”

ஆரம்பித்து விட்டாரா என்றிருந்தது மாதவனுக்கு. மும்முரமாக வேலை இருந்து

பணமும் கல்லா நிறைய வந்தாலும் வேலை கம்மி, கலெக்ஷனே ஆகல என்றுதான் முதலாளி சொல்வார். மிஞ்சிப் போனால் பரவால்ல, ஓரளவுக்கு வருது என்பதல்லாமல் நிறை வடையாத மனசு. பணத்தை அவர் காசு என்றே குறிப்பிடுவார். ராமமூர்த்தி அதை, “பணம்னா நெறையன்னு நெனச்சுக்குவாங்களாம். அதனாலதான் காசுங்கறாரு,” என்பார். ராமமூர்த்திக்கு இன்று அவுட்டோர் வேலை. ஹெல்ப்பர் முருகேஷுக் கூட்டிச் சென்றிருக்கிறார். அவர் இருந்தால் இப்படி முதலாளியைக் கிண்டலடித்துப் பேசி சிரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் உள்ளிருப்பவர்கள் — சண்முகமணி, இஸ்மாயில் எல்லாரும் சேர்ந்து மாதவனுக்குத்தான் அதற்கும் வழியின்றி சதா இவரைச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆர்டர் எடுக்க, வசூலிக்க, பேனர் துணிகள் வாங்க, வங்கிக்குப் போக என்று வெளியேறும் நேரங்களில் சற்றே ஆசுவாசம் கிடைக்கும்.

அவற்றிலும் குறை கண்டு பிடித்துச் சுட்டிக் காட்டுவார். எப்படி இதையெல்லாம் செய்வது என்பது பற்றி அவர் சொல்லிச் சொல்லி மனப் பாடமே ஆகிவிட்டதை மீண்டும் சொல்வார். அதேபோல வாடிக்கையாளர்களிடம் பேசி ஆர்டர் பெறுவதிலும் ஓவியர்களை வேலை வாங்குவதிலும் அவருக்குத் தனித்திறன். அப்படியில்லாமல் அவர் சாதாரண நிலையிலிருந்து இவ்வளவுக்கு வந்திருக்க முடியுமா?

இத்தனைக்கும் முதலாளி போர்டு எழுதவோ படம் வரையவோ மாட்டார். ஆனால் அவற்றின் விபரங்களை நுணுக்கமாக அறிந்தவர். அதன்

மூலம் வேலையாட்களை வைத்துக் கொண்டு கடை நடத்தப்படுகிறது. பொதுவாக கதிர் ஆர்ட்ஸில் ரேட் அதிகம் என்றாலும் தரத்தோடு குறித்த கெடுவுக்குள் செய்து கொடுப்பார்கள் என்பது வாடிக்கையாளர்களின் நம்பிக்கை. கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாகவே முதலாளி அதைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

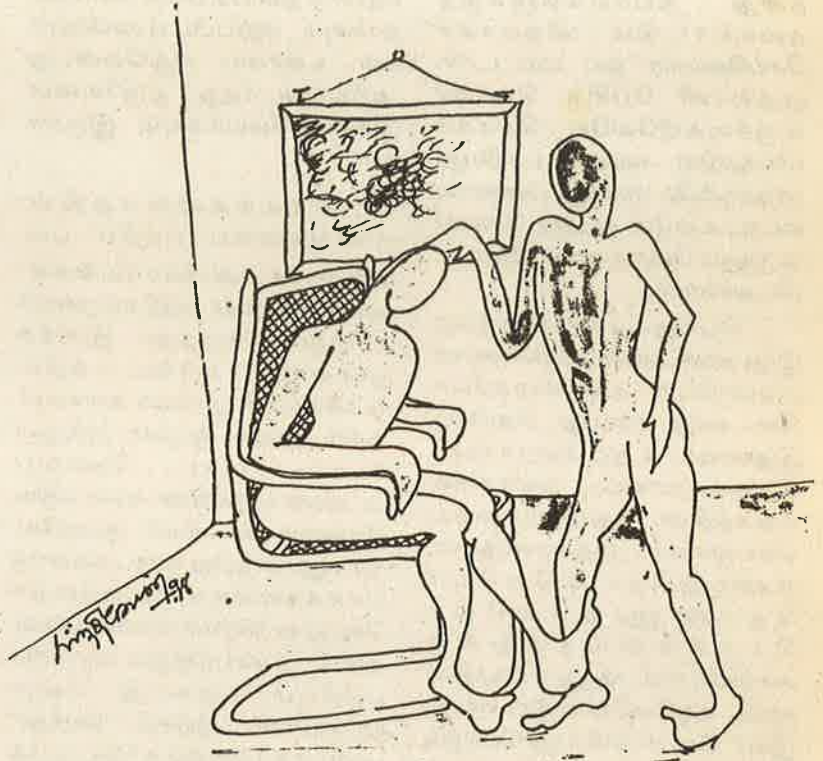
இருந்தும் அது போதவில்லை; கூடவே வேறு சைடு பிஸினஸ் பண்ணினால்தான் பிழைப்பு நடத்த முடியுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அது சம்பந்தமாய் அவருக்குப் பல வித யோசனைகள். இந்த ஓவியத் தொழிலை ஒட்டியே செய்யலாமா அல்லது இந்தத் துறை சாராத வேறு வகைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கலாமா என்று. தனக்குத் தெரிந்த பலரிடமும் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அவரது குருநாதரான இந்த சொக்கலிங்கத்திடமும் அது பற்றிப் பேசத் துவங்கிவிட்டார். அவரும் பொறுமையாக உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் வாடிக்கை வந்து விட்டது. பேனர் எழுதக் கொடுத்திருந்தவர் அவர். வரும் போதே, “நம்மளது ரெடியாயிடுச்சுங்களா?” என்ற கேள்வி. எழுதித் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த பேனர்களைக் கொடுத்து, பில்படி மீதிப் பணம் வாங்கி அவரை அனுப்பி வைத்த பிறகு, “என்ன சாப்டறிங்க? டீயா, காஃபியா?” என்றார் முதலாளி. சொக்கலிங்கம் டீயே போதுமென்றார்.

“மாதவன், நீங்க டீ சாப்டறிங்களா?”

“சாப்டலாங்ணா.”

முதலாளி உள்ளே எட்டிக் குரலை உயர்த்தினார்: “தங்கராஜ்... ரெண்டு கப் டீ மூனு

களாஸ்ல சொல்லிரு.”

போர்டில் எழுத்துகளுக்கு செகண்ட் கோட் வைத்துக் கொண்டிருந்த தங்கராஜ் பிரஷ்ஷை வைத்துவிட்டு, பக்கத்து டிக்கடைக்குச் சென்ற திரும்பினான். வேஸ்ட்டில் கை துடைத்துக் கொண்டே.

டீ வரும்போது பேச்சு ஒன்றிலிருந்து மற்றதுக்கு எனத் தாவிக்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு கூடத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான தொகையில் எழுதிக் கொடுப்பதை மாற்றி, முடிவான தொகையாக இனி நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்றார் முதலாளி. கையிலிருந்த டீயே உதாரணமாகிவிட, டிக்கடையும்

சலூனும் கூட அப்படி நிர்ணயித்திருக்கையில் ஓவியக் கூடங்களும் ஏன் அவ்வாறு செயல்படக் கூடாது என்று கேட்டார். அப்படி இல்லாமல் போவதற்கு ஓவியர்களின் ஒற்றுமையின்மையே காரணம் என்றும், சங்கம் அதை கூடிய விரைவில் மாவட்ட அளவுக்கு செயல்படுத்தும். எனவும் சொல்லிக்கொண்டார். தனது கேள்விக்குத் தானே பதிலளிக்கும் விதமாக.

டீ குடித்து முடிந்ததும் மாதவன், டைரியில் குறித்து ஆர்டர் எடுத்து வந்திருந்த மேட்டர்களை ஆர்டர் பூக்கில் எழுதலானான். முதலாளியின் பேச்சை சொக்கலிங்கம் சிரத்த

யற்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பது மாதிரிதான் தெரிந்தது. ஆள் கிடைத்து விட்டால் முதலாளிக்குச் சொல்லவே வேண்டாம். கேட்பவர்களை தனது நியாயங்களுக்குத் தலையாட்டும் விதமாகச் செய்கிறவரை ஓய மாட்டார். முதலாளி பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சொக்கலிங்கத்தின் கவனம் மாறியது. நாற்காலியில் சாய்ந்து பின்னால் எட்டி, உள்ளே நடந்து கொண்டிருக்கும் வேலைகளை நோட்டமிடலானார்.

பொதுவாக அவருக்கு இந்த சங்க அமைப்பிலெல்லாம் ஈடுபாடோ நம்பிக்கையோ கிடையாது என்பது தெரியும். இதுவரை உறுப்பினராகவும் இல்லை. மாவட்ட ஓவியர்கள் சங்கத்தின் தற்போதைய செயலாளர் முதலாளிதான். என்பதெட்டிலேயே தாண்டாணாறிலேயே சொக்கலிங்கத்துக்கு கலைமாமணி விருது சங்கத்தின் மூலம் வழங்கவேண்டும் என்று இவர் சொன்னபோது பொதுக்குழுவில் ஏற்கவில்லை எனவும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான் மாதவன். சங்கத்தை மதிக்காதவர் என காரணம் சொல்லப்பட்டதாம். அப்போது செயலாளர் வர்மா ஆர்ட்ஸ் செல்வம். எஸ்பி. லிவிங்ஸ்டன் பொருளாளர். அவர்களது தூண்டுதலிலேயே இவ்விதம் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடுத்து வந்த தேர்தலில்தான் முதலாளி செயலாளரானது. அதன் பிறகு நடந்த ஆண்டுவிழாவின்போது சொக்கலிங்கத்துக்கு விருதளிக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சொக்கலிங்கம் மறுத்துவிட்டார்.

“கலையைப் பற்றி எனக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் கையளவுக்குக் கூட இல்லை. எனக்கெப்படி கலைமாமணி என்று விருது குடுக்க முடியும்?”

என்று கூறிவிட்டாராம். அவருக்கு தலைக்கனம் அதிகம் என்பார்கள் சிலர். ‘எனக்கு விருதளிக்க இவர்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?’ என்று பிற்பாடு தனிப்பேச்சில் சொன்னதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உண்மை எதுவென்பது அறியப்படாதது. ஒருவேளை இரண்டுமேயாகவும் இருக்கலாம்.

சொக்கலிங்கத்தின் குணங்களைப் பற்றிப் பல விதமான அபிப்பிராயங்கள். அவரது திறமை பற்றி யாருக்கும் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. மாவட்டத்தில் முக்கியமான ஓவியக் கலைஞர்களில் அவரும் ஒருவர். அதிலும் போர்ட் ரைட், தெய்வப்படங்கள் முதலியன வரைவதில் சிறந்தவர்கள் மிகக் குறைவே. முப்பது, நாற்பது வருடங்களாக சொக்கலிங்கம் அவற்றைச் செய்து வருகிறார். வர்ணங்களை அவர் பயன்படுத்தும் லாவகம் பற்றியும், அவரது கலை நுட்பங்கள் பற்றியும் ‘நலந்தா’ அன்பரசு சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான் மாதவன்.

முதலாளி பனிரெண்டு வயதில் அவரிடம் சீடராகச் சேர்ந்தவர். ஐந்தாறு வருடங்கள் இருந்திருக்கிறார். சொக்கலிங்கம் அவ்வளவு சுலபமாக யாருக்கும் கற்றுத் தர மாட்டாராம். உவாங்குவது, பிரஷ், பெயிண்ட், கேன்வாஸ் ஆகியவை வாங்கி வருவது, அவற்றை எடுத்துக் கொடுப்பது என எடுபிடியாகவே இரண்டு வருடங்கள் கழிந்ததாம். அப்போது சொக்கலிங்கத்திடம் சீடராக முதலாளியை விடவும் வயது கூடின அன்பரசு, ‘கலைத் தென்றல்’ தியாகு உள்ளிட்ட சிலர் இருந்திருக்கின்றனர். அவர் ஓவியம் வரைவதற்கென்று உள்ள தனியறையில்தான் முக்கியமானவைகளை வரைவார்.

அப்போது அதனுள் வேறு யாருக்கும் அனுமதி கிடையாது. அவருக்கு உதவியாக உடன் இருப்பது தியாகு மட்டுமே. அப்படித்தான் அவர் கற்றுக் கொண்டது.

இப்போது தியாகுவின் ஓவியங்களை பரவலாக அறியப்படுகிற நிலை. அவருக்கு இனியும் கற்றுத்தர விருப்பம் கொண்டிருந்தார் சொக்கலிங்கம். ஆனால் அவரோ கற்றது போதுமென வெளியேறி விட்டார். தனியே ஓவியக்கூடம் துவங்கி, விளம்பர ஓவியத்தில் (Hoarding) புகழ் பெற்றுவிட்டார். கலை என்பது வியாபாரத்துக்காகவே என்கிற அவரது போக்கு சொக்கலிங்கத்துக்கு உடன் பாடில்லாதது. குருவின் கொள்கைப்படி இருந்திருந்தால் தியாகு ஐந்து லட்சத்துக்கு வீடு கட்டவும் பர்மியர் பத்மினி வாங்கவும் முடிந்திருக்குமா?

சொக்கலிங்கமும் விரும்பியிருந்தால் இதுபோன்ற வசதிகளை அடைந்திருக்க முடியும். அவரோ வேறெதையும் விரும்பாமல் தனது கலையில் மட்டுமே நாட்டம் கொண்டவராக இருந்தார். மேலும் மேலும் தனது வரை திறனை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதிலேயே அவரது முழு ஈடுபாடும் இருந்தது. அதனால் போர்டு, பேனர் முதலியவற்றில் அவர் பெரும் பாலும் எழுதவும் மாட்டார். வரைவது மட்டுமே. எழுத்துப் பணிகளை பிற ஓவியர்கள் செய்து கொள்வார்கள்.

மாதவன் அவரது ஓவியங்களை அதிகமாகப் பார்த்த தில்லை. சில லைஃப் சைஸ் போர்ட்ரைட்களைப் பார்க்க நேரிட்டிருக்கிறது. உயிரோட்டமும் உறுத்தாத வர்ணங்களின் பூச்சும் கொண்டவை அவை. அசப்பில் புகைப்படங்களோ எனுமளவுக்கு இருக்கும்

கையெழுத்தைப் பார்த்த பிறகுதான் இவர் வரைந்தது எனத் தெரியும். செளடாம்பிகை அம்மன் கோவிலில் 6'x4' அளவில் அவர் வரைந்திருந்த ஓவியங்களும் ஆகம் விதிப்படி வரையப்பட்டவை. ஆர்.கே. புரத்தின் ஒரு பேக்கரியில் பார்த்தது இவைகளை விட சிறப்பானது. மகாபாரதப் போரில் கிருஷ்ணன் அருகணனுக்குத் தேரோட்டிச் செல்கிற காட்சி. வேகக் குதிரைகளின் பிடரி மயிர்களும், கால் குளம்புகள் கிளப்புக்கிற புழுதியும் அத்தனை தத்ரூபமாக இருக்கும். அவற்றின் கண்களில் ஆவேசம் மின்னும். கிருஷ்ணனும் அர்ஜுணனும் காற்றில் தலைமுடி பறக்க உயிர் கொண்டிருப்பார்கள்.

அப்படிப்பட்ட திறமை கொண்டவருக்கு, யார் யாருக்கோ இவர்கள் வழங்குகிற கலைமாமணி விருதை வழங்கி

சத்யாவக்ரு

வாசகர்களிடமிருந்து விமர்சனப் பூர்வமான கடிதங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

னால் அவர் ஏற்றுக் கொள்வாரா? அதற்கு இவர்களுக்கு என்ன தகுதி உள்ளது என்று அவர் கேட்டிருந்தாலும் அது சரியே என்று பட்டது மாதவனுக்கு.

தொலைபேசி ஒலிக்கவும் எடுத்தான். ராஜ் அன்ட் ராஜ் கார்ப்பரேஷனிலிருந்து பேசினார்கள். போர்டு எழுதக் கொடுத்தது தயாராகிவிட்டதா என்ற விசாரிப்பு. உள்ளே பார்த்து, 'ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது என்று கூறிவிட்டு, இஸ்மாயிலிடம் எப்போது முடியும் எனக் கேட்டு, மூன்று மணிக்கு மேல் வந்து வாங்கிக் கொள்ளுமாறு சொன்னான். முதலாளி சொக்கலிங்கத்திடம் அவரது குடும்பம் பற்றி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். மகன்கள் என்ன செய்கிறார்கள், இன்னும் அனைவரும் ஒன் நாகத்தான் இருக்கிறார்களா என்றெல்லாம்.

"பெரியவன் தனிக் குடித் தனம் போயிட்டான் கதிர்வேலு. பழைய வீட்ட வித்து பணத்தப் பிரிச்சக் குடுத்துட்டேன். இப்ப வாடகை வீட்டுலதான் இருக்கறோம். ஆனந்து எங்க கூடத்தான் இருக்கறான். அவனுக்கு இப்ப புள்ளை பொறந்திருக்கு. உதயன், தங்கப் பட்டறைக்கு வேலைக்குப் போயிட்டிருக்கறான்."

"நீங்க இப்பவும் வரைஞ்சிட்டிருக்கறீங்களா, இல்ல...?"

"இந்த எடது கண்ணு பார்வை கொறஞ்சதுலர்ந்து வரையறதுக்கெல்லாம் முடியற தில்ல. ரெண்டு மூணு வருச மாச்சுப் ப்ரஷ்ஷத் தொட்டு."

"சரி, சரி. இன்னும் நீங்க எதுக்கு கஷ்டப்பட்டுட்டு? அதான் பசங்க மூணு பேரும் சம்பாநிக்கறாங்களே..." என்பதற்குள் இரண்டு பேர் காரிலிருந்து இறங்கி கடை போர்டைப் பார்த்துக் கொண்டு

மித்ர

வெளியீட்டின் புதிய நூல்கள்

மண்ணும் மனிதர்களும்

(பயண நூல்)

சை. பீர் முகம்மது

விலை ரூ: 100.00

சீரூகை நீட்டி

(சிறுகதைகள்)

இளம்பிறை எம்.ஏ. ரஹ்மான்

விலை ரூ: 40.00

புதிய பதிப்பில்

எஸ். பொ.வின் நாவல்கள்

சுடங்கு ரூ 40.00

தீ ரூ. 50.00

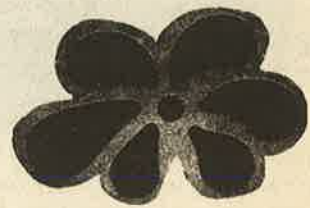
தொடர்புக்கு

மித்ர வெளியீடு

375/10 ஆற்காடு சாலை,

சென்னை- 600 024.

தொ.பே. : 484 6651

உள்ளே வந்தனர். மீதி நாற் காலிகளும் நிரம்பின. அவர் களுக்கு பிளாஸ்டிக் போர்ட் செய்ய வேண்டுமாம். பத்துக்கு மூன்று அடி அளவில். அதற்கு ஆகும் தொகையைச் சொல்லி, எப்போது கிடைக்கும், முன்பணம் இவ்வளவு தேவை என்கிற விபரங்கள் கொடுத்தார் முதலாளி. முன்பணம் இரண்டாயிரம் கொடுத்து, மேட்டரையும் எழுதிக்கொடுத்து விட்டு அவர்கள் படியிறங்கிக் காரைக் கிளப்பினார்கள்.

கண்ணாடியைக் கழற்றி விட்டுக் குனிந்து சொக்கலிங்கம் வேட்டி நுனியில் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார். பிறகு கண்ணாடியையும் துடைத்துக் கொண்டார்.

“இப்ப பார்வை எப்படி இருக்குது?”

“எடது கண்ணுல ஒரு ஆப்பரேஷன் பண்ணியிருக்குது. அதுக்கப்புறம் கொஞ்சம் பரவால்ல. தள்ளி வெச்சுப் படிக்கலாம்ங்கற அளவுக்கு இருக்குது. நுணுக்கமாப் பாக்க முடியாது.” என்றவர் கண்ணாடியை மாட்டிக்கொண்டு தயங்கினார். குரல் மெலிய, “உன்னை... ஒரு விசியமாப் பாத்துட்டுப் போலாம்னு வந்தேன் கதிர்வேலு,” என்றார்.

“என்ன விஷயம், சொல்லுங்க.”

“வீட்ல... கொஞ்சம் நெலமை சரியில்ல.”

“ம்..?”

“பசங்க ஒவ்வொருத்தனும் அவனவன் சம்பாரிக்கறது அவனவனுக்குள்ளுட்டு இருக்கறாங்க. பெரியவன் அங்க வற்றதே இல்ல. ஆனந்தும் தனியாப் போறன்னு சொல்லிட்டு ஒந்தக்கால்ல நிக்கறான். சின்னவனுக்கு சாவகாசமே சரியில்ல. இப்பவே குடிச்சக் கெட்டுப் போறான். நெனச்ச நேரத்துக்கு வற்றது, போறது. கெழவிக்கும் ஆளந்து பொண்டாட்டிக்கும் வேற ஒத்துக்கற தில்ல. எப்பப் பாரு சண்டை. நானும் வேலை செய்யறத நிறுத்திட்டனா. அதிலர்ந்து செலவுக்கு வேணும்னா மகனுக் கிட்டத்தான் கேக்க வேண்டி யிருக்குது. பெரியண்ணனே கவனிக்கறதில்ல, நாம மட்டும் எதுக்கு இதுகளுக்கு சம்பாரிச்சக் கொட்டணும்னு அவனு களுக்கு.”

“ஆமா... எல்லாருந்தான பாத்துக்கணும். இத்தனை வருசம் நீங்க குடும்பத்துக்கு சம்பாரிச்சக் குடுக்கலையா? அவங்கள வளத்தலயா?”

“பெத்த கணக்கு, வளத்த கணக்கெல்லாம் நாம பேச முடியுமா கதிர்வேலு? அது நல்லாருக்குமா?”

மாதவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். முதலாளி இதற்கு பதில் சொல்லவில்லை. யோசனையாக நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டார். எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு அவர்களது பேச்சில் கவனமானான் அவனும்.

சொக்கலிங்கம், “இவனுகள நான் எப்படியெல்லாம் வளத் தேன்னு உனக்கே தெரியுமில்ல. நீயும் பாத்தவன் தான?” என்றதும் முதலாளி இவனிடம் திரும்பினார். அவருடைய மகன்கள் அப்போதே சைக்கிள் ரிக்ஷாவில்தான் பள்ளிக்கூடம் போய் வந்ததையும், அவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லித்தர மூன்று ட்யூஷன் வாத்தியார்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்ததையும், அப்போதைய சொக்கலிங்கத்தின் பட்டு வேட்டி, அங்க வஸ்திரங்களுடனான தோரணை பற்றியும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ப்சு- அவ்வளவு செஞ்சும் இப்ப என்ன பிரயோஜனம்?” என்றார் சொக்கலிங்கம். “இப்ப நான் சம்பாரிக்கறதில்லன்னு

புதுமையான கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் எங்கும் இருக்கிறார்கள். புதியவைகளைக் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பசி எங்கும் இருக்கிறது.

— பெர்னாட்ஷா

மருமக குத்திக் காட்டிப் பேசறா. ஆனந்தும் கேட்டுட்டு தலையாட்டறான். வீட்டுல நிம்மதியே இல்லாமப் போயிருச்சு கதிர்வேலு. கேட்டா எடுத்தெறிஞ்சு பேசறான். அப்படி ரோஷமிருந்தாப் போயி சம்பாசிச்சுட்டு வாங்கறான்.” எனும்போது குரல் மேலும் உடைந்து தழுதழுத்தது. மேலும் பேச இயலாதவராக நிறுத்திக் கொண்டார். கண்ணாடிக்குள் அவரின் கண்களில் ஈரம் படர்வதும் தெரிந்தது. கண்ணாடியைக் கழற்றி குனிந்து வேட்டியில் துடைத்துக் கொண்டார்.

“ஆனந்தா அப்படிச் சொல்றான்?”

“எல்லாருமேதான். என்ன பண்ணது? வீட்டை விட்டு எங்கயாவது போயறலாமான்னு இருக்குது. கெழவி இருக்குதே. அதுக்கொச்சரம் பாத்துட்டிருக்கறேன்.” தொண்டையைச் செறுமிக்கொண்டார். சற்று நிதானித்து விட்டுப் பேசும்போது குரலின் தழுதழுப்பு போய் விட்டிருந்தது. “எடைல கேப் விட்டதுனால படம் வரையறதுக்கு வேலை ஒண்ணும் வர மாட்டேங்குது. செய்யற தில்லன்னு முடிவா சொல்லிட்டனா. ரெகுலரா வந்துட்டிருந்தவங்க வெளில குடுக்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. எனக்கும் இப்ப கண்ணு கெட்டுப்போச்சே. இனி வரைஞ்சாலும் முன்ன மாதிரி வராது.”

ஆமோதிப்பாகத் தலையாட்டிக்கொண்டே முதலாளி, டேபிள் மீதிருந்த பாட்டிலி லிருந்து, அதன் மேல் கவிழ்த்திருந்த டம்ளரில் நீர் ஊற்றிக் குடித்துக் கொண்டார்.

“அதனால... எங்கயாவது போட்டு எழுதறதுக்குப் போலாமான்னு யோசனை. வெளில வேற யாருகிட்டயும் போயிக் கேக்கறதுக்குப் புடிக்கல. உங்கிட்டத்தான் வந்திருக்

கறேன்.”

முதலாளி திகைத்தார். “எங்கிட்ட... நீங்களா?”

மாதவனுக்கும் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. சொக்கலிங்கம் இன்னொரு வரிடம் வேலைக்குச் செல்வதா? கடையின் வியாபாரம் குறைந்து, வேலையாட்களும் இல்லாமல் போய், கடையை விட்டுவிட்ட பிறகும் ஒற்றையாக தன் வீட்டோடு இருந்தே வரைந்து கொண்டிருந்தவர் ஆயிற்றே அவர்?

“ஆமா கதிர்வேலு. உங்கிட்டத்தான் வேலைக்கு வரலாமான்னு கேட்டுட்டுப் போக வந்தேன். கெழவிகிட்ட சொன்னபோது அவளும் அதுதான் சரின்னு சொன்னா.” முதலாளியின் முகத்தையே பார்த்தார் அவர்.

அவருடைய முந்தைய சீடர்கள் பெரும்பாலும் முதலாளியைப் போல இடையிலேயே அவரிடமிருந்து வெளியேறியவர்களே. நகர வளர்ச்சியில் ஓவியக் கூடங்களும் அதிகரித்து விட்டிருந்தன. எனவே ஓவியர்கள் வெவ்வேறு இடங்களுக்குச் செல்ல வசதியாகிவிட்டது. தொழில் பழகும் இடத்தில் சம்பளம் குறைவாகவே கிடைக்கும். வேறிடத்துக்குச் சென்றால் அதிகம் பெறலாம். அதில் லாமல் சிலர் சொந்தமாக கடை வைப்பதற்கெனவும் வெளியேறினவர்கள். இப்படித் தன்னிடமிருந்து சென்றவர்களில் முதலாளியை மட்டுமே இப்போது தேர்ந்தெடுத்து சொக்கலிங்கம் வேலை கேட்டு வந்திருப்பது ஏனென்று மாதவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்குள் அவ்வளவு நெருக்கம் ஒன்றும் கிடையாது என்றாலும் வேறு காரணம் இருக்கக் கூடும்.

இருக்கையில் சாய்ந்து

கொண்டு முதலாளி மேலே பார்த்தார். யோசனையுடன் விரல்கள் நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டன. பிறகு இயல்புக்கு வந்தார்.

“செய்யலாம், தப்பில்ல. ஆனா... இங்க இருக்கற ஆளுகளுக்கே வேலை பத்தாம இருக்குது. ஏற்கனவே நெறையப் பேரு வந்து கேட்டுட்டுப் போனாங்க. நான் வேண்டாம் னுட்டேன். சும்மா ஆளச் சேத்திட்டு என்ன பண்ணது? வேலை இல்லன்னாலும் சம்பளம் குடுத்தாகணும்ல... இந்தத் தொழிலே இப்படித்தான். வரவர ரொம்ப மோசமாயிருச்சு. எப்படி கடை நடத்தறதுன்னே புரியல.”

சொக்கலிங்கத்தின் பார்வை முதலாளியிடமே நிலை குத்தியிருந்தது. நாற்காலியின் பிடியை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன கைகள் இரண்டும்.

“முன்ன மாதிரி படம் வரையறதுன்னாலும் ஏதாவது ஆர்டர் வந்தா குடுக்கலாம். ஆனா நம்ம கடைக்கு அந்த ஆர்டர்களும் வராது; நீங்களும் இப்ப வரையறதில்லீங்கறீங்க. ம...? என்ன பண்ணது? கஷ்டம் தான். ஒவ்வொருத்தருக்கு ஒவ்வொரு கஷ்டம். நமக்கே பாருங்க. பெண்டிங்பில் எக்கச்

மூட நம்பிக்கை மனித
அமைப்பிலேயே ஓர் அம்சம்.
அதை ஒட்டி விட்டோம் என்று
நாம் மனப்பால் குடிக்கும் பொழுது,
அது நம் மனத்தில் ஒரு
மூலையில் பதுங்கியிருக்கும்.
தனக்கு ஆபத்து வராது என்ற
நிலைமையில் அது திடீரென்று
வெளிப்படும்.

- கெதே

சக்கமா நிக்குது. நாளானைக்கு
சம்பளம் குடுக்கறதுக்குள்ள
வசூலாகுமான்னு தெரியல.
பேங்க் பேலன்ஸும் கொறஞ்
சிருச்சு. வட்டிக்கு வாங்கறதா,
சீட்டுல எடுக்கலாமான்னு
பாத்துட்டிருக்கறேன்.”

சொன்னவாரே கல்லாவை
இழுத்தார். நோட்டுக்
கட்டுகளை அதிலேயே புரட்டிப்
பார்த்து, சில்லறை நோட்டுகளை
இருகைகளிலும் எண்ணினார்,
மேஜையின் மறைவிலேயே.
அதிலிருந்த ஒரு நூறு ரூபாய்த்
தாளும், ஐம்பது மற்றும் பத்து
ரூபாய் நோட்டுகளுமாக
இருநூறு ரூபாய் மொத்தமானது.
அதை மடித்துச் சுருட்டி
சொக்கலிங்கத்திடம் நீட்டினார்.

“எதுக்கும் இப்ப கைச்
செலவுக்கு இதை வெச்சுக்கங்க.”

சொக்கலிங்கத்தின் தலை
குனிந்தது. தன்னிடம் நீண்ட
ரூபாய் நோட்டுகளைப் பார்த்து
விட்டு முதலாளியை ஏறிட்டார்.

இறுகித் தளர்ந்திருந்தது முகம்.

“வேண்டாம் கதிர்வேலு”.

“இருக்கட்டும், வெச்சுக்கங்க.
உங்களுக்கெல்லாம் நான்
எவ்வளவோ செய்யணும்.
ஆனா... நீங்க கேட்டும் அத
செய்ய முடியாத நெலமை
பாருங்க.”

“அதனால் என்ன கதிர்
வேலு, பரவால்ல...” என்றார்
சொக்கலிங்கம். ஏதோ யோசிப்
பது போலிருந்தது. முகத்தில்
கூடவே குழப்பமும். நாற்காலி
யிலிருந்து எழுந்துகொண்டார்.

“நான் கெளம்பறேன்
கதிர்வேலு.”

முதலாளியும் எழுந்து
கொண்டு பணத்தை வாங்கிக்
கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தினார்.
மறுப்பாகத் தலையசைத்துக்
கொண்டே வெளியேறினார்
சொக்கலிங்கம்.

தொலைபேசி ஒலிக்கவும்

மாதவன் எடுத்தான். சிவசக்தி
எஞ்சினீயரிங்கிலிருந்து முத
லாளியைக் கேட்டார்கள். “ஒரு
நிமிஷம் இருங்க.” என்று
கூறிவிட்டு மௌத் பீஸை
கையில் மறைத்து
முதலாளியிடம் தெரிவித்தான்.
கையிலிருந்த பணத்தை விரித்து
டேபிள் மீது வைத்தார்
முதலாளி. அதன் மீது டேபிள்
வெயிட்டையும் வைத்தார்.
அவனிடமிருந்து தொலை
பேசியை வாங்கிக்கொண்டு
அவர் தன் இருக்கையில்
அமர்ந்து நன்கு சாய்ந்து
கொண்டார்.

“ஹலோ... நாந்தாங்க —
வணக்கம் — சொல்லுங்க ஸார்
— எனாமல் போட்டுங்களா? —
சரிங்க — சரிங்க — செஞ்சற
லாங்க.”

மாதவன் வெளியே
பார்த்தான். தெருவோரத்தில்
சொக்கலிங்கம் கண்ணாடியை
சரி செய்துகொண்டிருக்க,
தெருவின் இருபுறமும் மிகுதி
யான வாகனங்களின்
போக்குவரத்து. அவை
ஓய்ந்திருந்த தருணத்தில் எதிர்
சாரிக்குக் கடந்தார் அவர்.
வெயிலில் இப்போது பனிச்
செனத் தெரிந்தன அவரது
உடைகள். எதிர்ப்புறத்தை
அடைந்ததும் மேற்கே திரும்பி
மெதுவாக நடக்கலானார். சற்றே
தலையை நிமிர்ந்தபடி.

“மூணு போட்டுக்கும் சேத்து
மொத்தம் இருபத்து நாயிரம்
ஆகும் — ஆமாங்க — இல்லல்ல
— நீங்க சொல்றதுனால
கொஞ்சம் கொறைச்சுக்கலாம்.
உங்களுக்கில்லாமயா...?”

முதலாளி இன்னும்
பேசிக்கொண்டிருந்தார். டேபிள்
வெயிட்டிற்கு அடியில்
பணத்தாள்கள் காற்றில்
சன்னமாகப் படபடத்தன.

மூலம் : ஜெயவந்த் தள்வி

தமிழில்: பி. ஆர். ராஜா ராம்

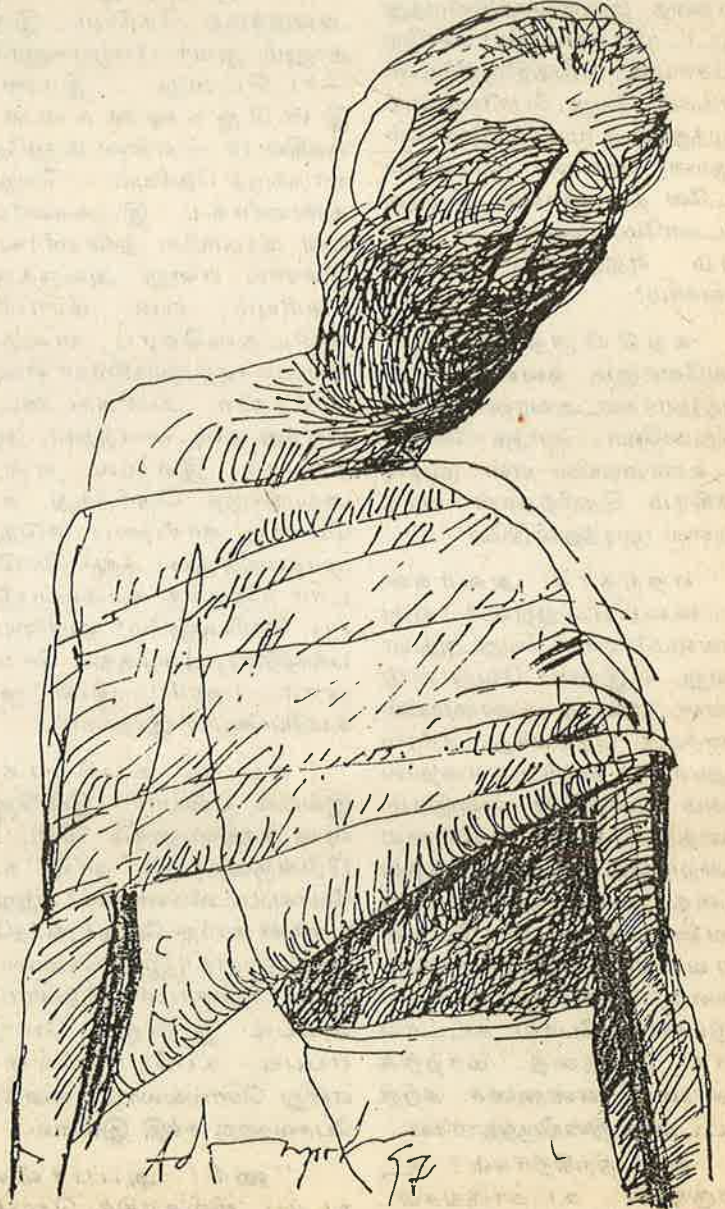
பண்ணிக் கொண்டு பண்ணால்

“ சுற்றி இருந்தவர்கள்
எல்லோரும் கவலையுடன்
இருந்தார்கள்.
அவரவர்களுக்கு
எவ்வளவோ சொந்த
வேலை.

”

நான் கட்டிலில் சோர்ந்து போய் படுத்திருந்தேன் வேறொரு அவஸ்தையுடன்! உடலைச் சுற்றி கழுத்துவரைக்கும் போர்த்தியிருந்த வெள்ளைப் போர்வையை தூக்கி எறியணும் போலிருந்தது. உறவினர்கள், சுற்றத்தாரின் திருஷ்டியில் நான் நிமிடங்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று நினைத்தார்கள். ஆனால் உண்மையில் நான் எதையுமே எண்ணவில்லை. ஆயுட்காலம் முழுவதும் எண்ணி எண்ணியே இந்த அவஸ்தைக்கு உள்ளாகி விட்டேன். அதனால் எனக்கு நிமிடங்களைக் கூட எண்ணும் இச்சையில்லை. அதுசரி, நான் ஏன் நிமிடங்களை, நொடிகளை எண்ண வேண்டும்? அக்கம்பக்கம் கூடியிருந்தவர்களே மணி எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் எதற்கு அதில் போய் பொழுதை வேஸ்ட் பண்ணவேண்டும்? இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நான் கண்ணை மூடப்போகிறேன் என்று நிச்சயமாக எனக்குத் தெரிந்து விட்டது. எனவே மீதியிருக்கிற நேரத்தில் கண்ணை நன்றாகத் திறந்து எல்லோருடைய முகத்தையும் பார்த்தேன்.

கொஞ்ச நேரத்தில் இந்த தேகத்தையும் வஸ்திரத்தையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் போகப்

போகிறேன். பிறகு எதற்காக இன்னும் துணி — வேஷடி, ஜிப்பா போர்வை என்று அலங்கரித்திருக்கிறார்கள்? ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிய முடியவில்லை — உடலில் சக்தி இல்லை! வேடிக்கையாக இல்லை — உடலில் சக்தி இருந்தபோது வஸ்திரத்தைத்தூக்கி எறிய முடிந்தது—ஆனால் உயிர் போகப் போகிறது —இவை எல்லாம் வேண்டாமே என்கிற போது—தேகத்தை—வஸ்திரத்தை இவ்வுலகத்திலிருந்து கழட்ட முடியவில்லை! எனவே பேசாமல் படுத்திருந்தேன். பசங்கள் வேறு போர்வையை கழுத்துவரை மூடியிருந்தார்கள்—நான் கண்ணை மூடினதும் உடனே தலையையும் இழுத்து மூடலாமே! அவசரம் — அவசரம் எதற்கும், எங்கும் அவசரம்!

சுற்றியிருந்தவர்கள் எல்லோரும் கவலையுடன் இருந்தார்கள். அவரவர்களுக்கு எவ்வளவோ சொந்த வேலை — உண்மையில் என் முடிவு சீக்கிரம் தெரிந்தால் வந்த வேலை முடிந்துவிடுமே!

எதற்காக அவர்கள் கவலைப்படணும்? எது உண்மை? மனம் வேறு ஆத்மாவேறு —இதன் வேறுபாடு என்ன என்பது உண்மையில் எனக்குத் தெரியாது. சரீரம் ஆத்மாவின் வஸ்திரம் என்றால் முகம் மனத்தின் வஸ்திரம். மனத்தில் ஒன்றுமில்லை என்றாலும் முகத்திலிருந்து அதை மறைத்து ரொம்ப கவலைப்படுபவர்போல் பாவனை செய்கிறார்கள். எல்லா மனிதர்களும் கவலைப்படுபவர்கள்போல கட்டாயமாக முகத்தை மாற்றிக் கொண்டு, என்னைச் சுற்றி கூட்டமாக நின்றிருந்தார்கள்...

ஏன் நிற்கிறீர்கள்? உட்காருங்கள்... உட்காருங்கள்...

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இவ்வுலகை விட்டுப்போய் விடுவேன்! ஆனால் பேசுவரவில்லை. கையால் உட்காரும் படி செய்கை செய்தேன்... அதை தவறாகப் புரிந்து கொண்ட பிள்ளைகள் “என்ன வேண்டும் அப்பா?” என்று உடனே குழந்து கொண்டார்கள். ஆயுள் முழுவதும் இப்படி ஒருமுறைகூட கேட்டதில்லை.

இதற்குள் டாக்டர் வந்து விட்டார். என்னை பிழைக்க வைக்க முடியாது என்று அவருக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அவர் பிழைக்கணுமே —சட்டென்று இரண்டு இன்ஜெக்ஷன்களைக் குத்தினார் — என்ன மருந்தோயாருக்குத் தெரியும் — வெறும் தண்ணீர்கூட இருக்கலாம்! என் உடம்பில் தண்ணீர்கூட இல்லை என்று அவருக்குத் தெரியும். என் மார்பில் ஸ்டெதஸ்கோப் வைத்து லப்டப் சத்தம்வருகிறதா என்று பார்த்தார். மணிக்கட்டைப், பிடித்து நாடி பார்த்தார். அது சரியாக இல்லை என்று அவருக்குத் தெரிந்தது. சட்டென்று கர்சீப்பை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார் (பிறருக்கு கவலைப்படும் படி தெரியணுமே!) ஹரியைப் பக்கத்தில் அழைத்துச் சொன்னார்: “ஹரி! இனி ஒரு உபயோகமும் இல்லை!”

எப்படி உபயோகம் இல்லை என்பார்? இன்ஜெக்ஷன் குத்தினதற்கும், ‘விசிட்டி’ பிடுங்குவதற்கும் நான் உபயோகப்படவில்லையா? மற்றும் டாக்ஸி சார்ஜ் வேறு! (நடந்தே வந்திருப்பார்!) இதையெல்லாம் அவர் கறக்காமல் விடுவாரா? அப்படி இருக்கும் போது எப்படி உபயோகமில்லை என்று சொல்லலாம்? எனக்கு பேசுவதற்கு சக்தி இல்லை.

“ஹரி! அப்பாவின் உடம்பு ‘ஜில்’லாகிக் கொண்

டே வருகிறது.”

ஆமாம்! அப்பாவின் உடம்பு சீக்கிரம் ‘ஜில்’லாகி விடணும் என்று எவ்வளவு பேருக்குக் கவலை! உஷணம் வரணும் என்றுதானே இன்ஜெக்ஷன் போட்டார் — பின் ஏன் குளிர்ந்து வருகிறது என்கிறார் — அயோக்கியன்! சுற்றத்தார் குழந்திருந்ததால் பக்கத்தில் சற்று உஷணமாகி இருந்தது!

“அவர் நொடிகளை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்!”

நான் ஒன்றுமே எண்ணவில்லை — எண்ணுவதாக இருந்தால், நான் நொடிகளை எண்ணமாட்டேன் — மணிகளை எண்ணுவேன் — ஒருத்தர்கூட வீட்டில் இருக்க மாட்டார்கள்!

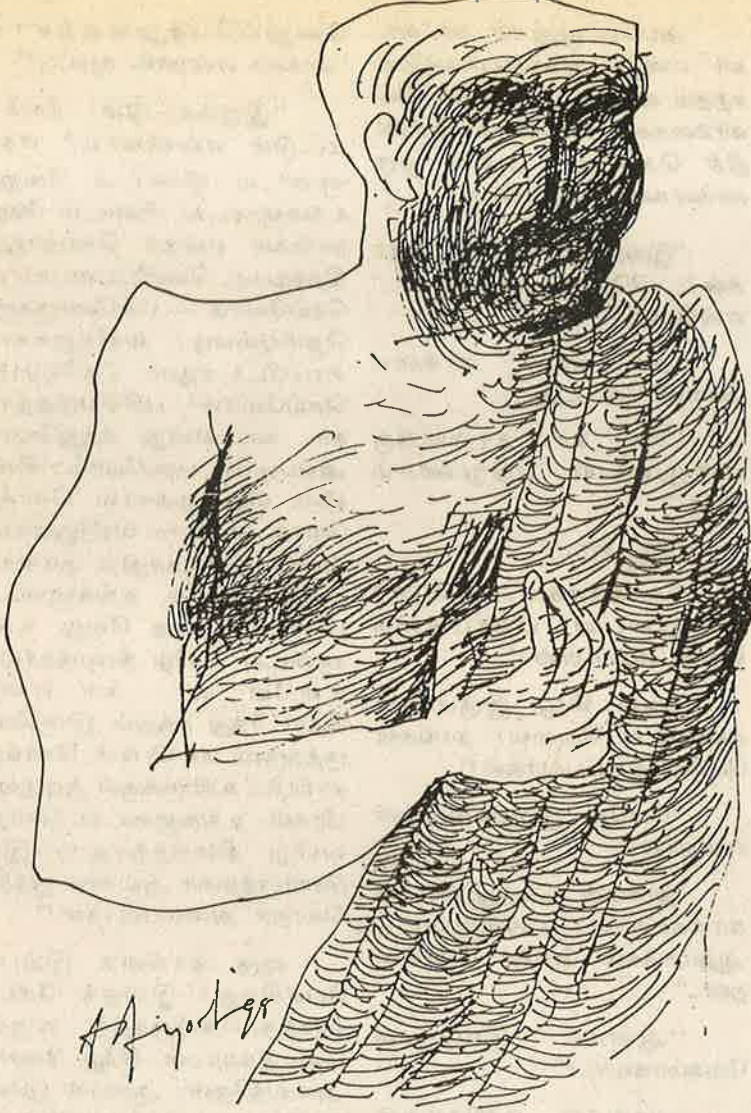
“கடைசியாக அவருக்கு வீட்டைப்பற்றிய யோசனை தான்!”

இதைக்கேட்ட எனக்கு வருத்தமாக இருந்தது. உடம்பு இன்னும் கொஞ்சம் உஷணமடைந்தது. இப்படி உடம்பு உஷணமாகிக் கொண்டே போனால் இங்கிருப்பவர்களின் ‘டேரா’ இன்னும் நீளும். நான் ‘ஜில்’லென்று படுத்திருக்கணும்!

“வாசா...” கூப்பிட்டேன். ஆனால் நாக்கு குளறியது.

“அடேய் வாசா... வாசா...” ஏகப்பட்ட குரல்கள் வ... வைக்கூப்பிட்டன. அவன் அருகில் வந்தான்.

வாஸ்தவத்தில் நான் வாசவைக் கூப்பிடவில்லை. அவனிடமிருந்து கடன் வாங்கியிருந்தேன் — அதைத் திருப்பித்தரவில்லை — அவன் இப்பொழுது அதைக் கேட்பானே என்று பயந்தேன். எனவே தலையை ஆட்டி வேண்டாம் வேண்டாம் என்றேன்.

“வேண்டாமா... சரி! கொடுக்க வேண்டாம்! யார் கேட்டார்கள்? நீங்கள் உடம் புக்கு குணமாகி பிழைத்து வந்தால் அதுவே போதும்” என்றான் வாசுதேவ் கரே.

பிழைத்து வந்தபிறகு வசூல் செய்கிறேன் என்கிறானா — யார் பிழைக்க காத்திருக்கிறார்கள்.

“வாச...” மறுபடி நாக்கு மடங்கியது.

“என்ன வாசனை வருகிறது?” ஹரி கேட்டான்.

உடனே எனக்கு எதெது பிடிக்கும் என்பதில் சர்ச்சை

ஏற்பட்டது. பருப்பு, பூரணத்தினால் செய்தபோளி, கீரை மசியல் எல்லாம் செய்யுங்கள் என்றேன். ஒருத்தரும் செய்யவில்லை. இப்பொழுது சர்ச்சை என்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது? இப்பொழுது அதெல்லாம் வேண்டாம் என்று மனம் சொல்லிற்று.

“வாச...”

“வீட்டில் வாசனை வரும் படி செய்யுமா... தூபம் போடுகிறேன்...” ஹரி மேலே பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்.

சே! நான் சொல்ல வந்ததை யாரும் சரியாகப்

புரிந்து கொள்ளவில்லை. எந்த வாசல்வழியாக நான் வந்தேனோ, யோகும் நேரம் வந்துவிட்டதால் அதே வாசல் வழியாகப் போகிறேன் என்று சொல்ல நினைத்தேன்.

அதற்குள் தடாலென்று சத்தம் வந்தது. சோடா பாட்டிலிருந்து மூடியைத் திறந்தால் காற்று பீய்ச்சி அடிக்குமே அதை போல. நான் மேலே பறந்தேன். வீட்டில் அமுகுரல் ஆரம்பமாயிற்று. ஆனால் நான் மட்டும் லேசான வனாக உணர்ந்தேன்.

மேலே உள்ள குழாய்கள் உடைந்திருந்தன. எனவே அதன் வழியாக மேலே போனேன். போய்க்கொண்டே உயிர்விட்ட சர்ரத்தைப் (ஷஸ் திரத்தினால் மூடி இருந்த சர்ரத்தை) பார்த்து திடுக்கிட்டேன். தேகத்தின் கண்கள் திறந்திருந்தன. இமைகள் படபடத்தன. ஆனால் கண்ணை மூடுவதற்குள் மேலே போய் விட்டேன் என்று என் பிள்ளைகளுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? எப்படியாவது போகட்டும். நான் மறுபடி வரமுடியாது. எதற்காக வரணும்? இதோ பாருங்கள். ஹரி எழுந்திருந்தான். எழுந்து என் உயிரற்ற உடலின் கண்களை மூடினான். கண்ணை மூடணும் என்பதில் எவ்வளவு அவசரம்!

நான் மெள்ள மெள்ள மேலே ஊர்ந்தேன். செத்தா லொழியி சுவர்க்கம் தெரியாது என்கிறார்கள். ஆனால் அது உண்மையல்ல. செத்த பிறகு கூட சுவர்க்கத்தை அடைய பலபடிகள் ஏறணும் போலிருக்கு. ரொம்ப நேரம் அப்படி இப்படி ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தேன். சுவர்க்கம் என்ன? இரண்டு அடியில் போய்ச் சேரலாம் என்பதில் அர்த்தமே இல்லை. அக்கம் பக்கத்தில் இன்னும் சில ஆத்மாக்கள்

என்னைப் போல. ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. அதில் ஒருவன் ஊசலாடிக் கொண்டே என்னருகில் வந்தான்.

அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டேன்: "இதை விட வேகமாக வரமுடியாதா?"

'பதிமூன்று நாட்களாக இதே ஸ்பீட்! சதர்ன் மராட்டா! பிப்ளன் எம்.பி.எச்'

"கீழே விழுந்துவிடுவோம் என்கிற பயம் இல்லையா?"

எனக்கு பயம் அந்த வாக தேவ் கர்ரையைப் பார்த்துதான்!

"சே...சே! இப்பொழுது 365 அப்! நோ டெளன் ட்ரெயின்!" என்றவாறே அவன் விசில் அடித்தான்.

"எதற்காக விசில் அடித்தீர்கள்?"

"லைன் க்ளீயர்... அதற்காக விசிலடித்தேன்!"

"அப்படியென்றால்...?" எனக்குப் புரியவில்லை.

"எல்லாம் பழக்க தோஷம் தான்!" அவன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்: "35 வருஷம் நான் ரெயில்வே கார்டாக இருந்தேனல்லவா!"

"லைன் க்ளீயர் என்றால் என்ன அர்த்தம்?"

"கீழே பிண்டம் வைத்து விட்டார்கள் என்றால் லைன் க்ளீயர்!"

இப்படி சொல்லிக் கொண்டே அவன் மறுபடி விசிலடித்துக் கொண்டே ஊர்ந்து சென்றான். பார்த்துக் கொண்டே இருக்கும்போது அவன் வேகமாகப் போகும் டெக்கான் க்வினில் ஏறிப்போய் விட்டது போலிருந்தது!

பத்துப் பன்னிரண்டு தினங்கள் இப்படியே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தேன். 'பிப்ளன் எம்.பி.எச்!'

அப்பொழுது கா. கா. கா. கா என்று அக்கம்பக்கத்தில் சத்தம் வந்தது. பார்த்தால் சில காக்கைகள் வேகமாக மேலே றிச் சென்றன. அதில் ஒரு காக்கையை வழிமறித்து,

"இங்கு என்ன செய்கிறீர்கள்?... கீழே போங்களேன்..." என்றேன்.

"கா... கா...?" காக்கை கேள்வி கேட்டது.

"கா.. கா.. நாளைக்கு என்னுடைய பதிமூணாம் நாள்!"

"கா... கா...?"

"காக்காகா... என்ன? என்னுடைய பிண்டத்தை எவன் எடுப்பான்?"

"அது கீழே இருப்பவர்களுடைய வேலை! நாங்கள் மேலே இருப்பவர்கள்!"

"மேலே இருப்பவர்கள் என்றால்?"

"நாங்கள் செத்துப்போன காக்காக்கள்! எங்களுடைய ஆத்மாக்கள் மேலே போகின்றன..."

"ஆனால் இவ்வளவு வேகமாகவா...?"

"நாங்கள் மனிதர்கள் இல்லையே! எங்களுக்கு பதிமூணாவது நாள் எல்லாம் கிடையாது!"

"உங்களுடைய பிண்டம்—"

"எங்களுடைய பிண்டம் வேறு!"

"வேறு என்றால்?"

"நாங்கள் உயிரோடு இருக்கும்போது பிண்டத்திற்காக அலைகிறோம்: நீங்கள்... மனிதர்கள் செத்தபிறகு பிண்டத்திற்காக துடிதுடிக்கிறீர்கள்!"

இதைக்கேட்டதும் எனக்கு கோபம் வந்தது. அவர்களை

வெறுப்பேற்றுவதற்காக, "காக்கா என்றால் கறுப்பு!"

"இருக்கட்டும்! நீங்கள் மட்டும் என்னவாம்? எங்களுடைய பிண்டம் வேறு... உங்களுடைய பிண்டம் வேறு. நாங்கள் எதைச் செய்தாலும் திறந்தபடி, வெளிப்படையாகச் செய்வோம் — எல்லோருக்கும் தெரியும்படி! வயிற்றுக்காக சாப்பிட்டாலும் தெரியும்படி செய்வோம்! பசியெடுத்தால் கா.. கா.. என்று கத்துவோம். அப்படியே பறப்போம்... சிதைவின் மீது மூக்கால் கொத்துவோம்.. எல்லாம் வயிற்றுக்காக.. வயிறு நிறைந்ததும் நாங்கள் பறந்திடுவோம். உங்களுடைய பிண்டம் கதை வேறு. உங்களுடைய வயிறு நிறைந்தாலும் உள்ளே கா... கா என்று தொடர்ந்து கத்தும். இன்னொருத்தருடைய பெயர் சொல்லி சாப்பிட உங்களுக்குள் துடிதுடிப்பீர்கள். உங்களுடைய சொந்த வயிறு நிறைந்தாலும் இன்னொருத்தரை அலகால் குத்திக் கொதர அலைபவர்கள்!"

ஒரு காக்கை இப்படி பேசுகிறது! இதைக் கேட்க வருத்தமாகயிருந்தது. வருத்தமடைந்தவுடன் கீழே லேசாக அலைந்தேன்... ஆனால் பூலோகத்தில் அல்ல! இதற்குள் "கா... கா..." என்றவாறே காக்கை மேலே சென்றது.

எவ்வளவு வேடிக்கை பார்த்தீர்களா? நாம் உரோடு இருக்கும்வரை ஆத்மா சம்பந்தமாக நிறைய பேசுகிறோம் (ஆத்ம பலம், ஆத்மாவின் சிறப்பு ஆத்ம சமாதானம் போன்றவை!) ஆத்மா மனிதனுக்கு மட்டும்தான் — பசு, பட்சிகள் ஆத்மாவைப்பற்றி பேசவில்லை. ஆனால் அவைகளின் ஆத்மா நம்மைவிட சிறப்பானவை! அவை தேகத்தை கீழே விட்டுவிட்டதும் 'சர்' ரென்று மேலே போய்

விடுகின்றன! ஆனால் நாம் மட்டும் நாட்களை எண்ணி பிண்டத்திற்காக கா... கா... என்றுகத்தி கீழே அலை கிறோம்... என்ன ஜென்மம்?

அதற்குள் நான் தலைசுற்றி விழுந்ததுபோல் கீழே எங்கோ விழுந்தேன் — ஒரு காக்கையின் முதுகின் மீது.

வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது. பருப்பு சாதம், பூரணத்தினால் செய்த போளி, கிரை மசியல் எல்லாம் செய்து வைத்திருந்தார்கள் கீழே — நான் விரும்பி சாப்பிடணுமென்று! நான் சீக்கிரம் பிண்டத்தைச் சாப்பிடவேணுமென்பதற்காக! கீழேயிருந்த காக்கைகள் மெள்ள பிண்டம் அருகில் சென்றன. எனக்கோ அவசரம். ஏன் இவ்வளவு காலதாமதம் செய்கின்றன? ஒரு பிண்டத்திற்கா இவ்வளவு வேட் செய்கின்றன... காக்கை தானே கொத்தவேண்டாமா... ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் கூட போர்ட்டடரின் தலையில் சாமான் வைத்ததும் அவன் ஒரு நிமிஷம்கூட நிற்காமல் பறப்பதில்லை? என்னுடைய துடிப்பை அறிந்தும் காக்கா ஏன் பேசாமலிருக்கிறது... கொத்த வேண்டாமா...

அதற்குள் சாஸ்திரிக்கு ரொம்ப அவசரம்... அவர் நிஜக்காக்கைக்காக காத்திருக்காமல் சட்டென்று தர்ப்பையால் காக்கை தயார் செய்தார். 'இதையே காக்கையாக பாவித்து பிண்டம்மேல் வை... செத்தவருக்கு ஆத்ம திருப்தி ஏற்படும்' என்றார். இதைக் கண்டு எனக்கு ஒரு நிமிஷம் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது! ஒருவழியாக காக்கை மெள்ள வந்து பிண்டத்தைச் சாப்பிட ஆரம்பித்தது! ஒரு பிண்டத்தைச் சாப்பிட இவ்வளவு அவகாசமா? எனக்கு வயிற்றில் பசியால் காக்கைகள் பறப்பது

போலிருந்தது. ஒரு நிமிஷம் தான். அதற்குள் சுதாரித்துக் கொண்டேன். எனக்குத்தான் வயிறு கிடையாதே! அதை நினைத்ததும் நான் லேசான வளர்னேன். காரணம் வயிறு ரொம்ப கனமானது. செத்த வுடன் தலை கனத்துவிடுகிறது — ஆனால் உயிருடன் இருக்கும்போது தலை லேசாகியும், வயிறு கனத்தும் இருக்கிறது! சரீரத்திற்கு என்னென்ன தர்மம் பார்த்தீர்களா! நல்லவேளை நான் இதிலிருந்து இப்பொழுது தப்பிவிட்டேன்!

இப்பொழுது மேலே போவதற்கு நல்ல 'ஸ்பீட்' வந்துவிட்டது. கார்டு சொன்னது கரெக்ட் — 'ஸ்பீட்' வளர்ந்தது. மேலே... மேலே... ஒருவிதத் தடங்கலும் இல்லை; அவசர மில்லை... நிலைகுலையாமல் தானாகவே... மேலே... மேலே...!

அதற்குள் படுவேகத்துடன் ஒரு அம்பு வருவதைப் பார்த்தேன். அதைக்கண்டு பயந்து சற்று ஒதுங்கினேன்... பக்கத்தில் பார்த்தால் அக்னிப் பிழம்பு... உஷணம் தாங்காமல் ஓடு... ஓடினேன்... தரை தட்டுப் பட்டது. இங்கே எங்கே தரை வந்தது? யோசிக்க நேரமில்லை... ஓடு... ஓடு... இங்கே ஓடினால் அம்பு துரத்துகிறது... அப்பக்கம் அக்னிப்பிழம்பு... ஒரு கூணம் நினைத்தேன்... நான் செத்தேன்... எரிந்து பொசுங்கப் போகிறேன்!

அப்பொழுது ஹா... ஹ... ஹா என்று யாரோ சிரிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

"யார் சிரித்தது?" நான் கத்தினேன்.

பேய்கள்தான் இப்படி ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்து பெரிதாக சிரிப்பார்களாம்... அவர்கள் எங்கே இங்கே வந்தார்கள்?

"யார்?... யார் சிரித்தது?"

"நான்தான்!"

"நான் என்றால்... யாரது?"

"அஹம்"

அஹம் என்றதும் எனக்குக் கோபம் வந்தது. யாரது படித்த அறிவாளியோ!

"யாரது அந்த அஹம்?"

"நான் ஆத்மா!"

"யாருடைய ஆத்மா?"

"படிக்காத குருஜியின்!"

"எனக்கு அவரைத் தெரியாது..."

"உனக்கு படிக்காத குருஜியைத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால் ஏதோ ஒரு குருஜியை நீ அறிந்திருக்கலாமல்லவா?"

"இருக்கலாம்"

"அப்படியென்றால் நட. நாமும் எல்லா குருஜியைப் போலத்தான்... ஒரே கூட்டம் தான்."

குருஜி சிரித்தார்.

அருகில் அம்பு சர்ரென்று வந்துக் கொண்டுவாவிருந்தது... பக்கத்தில் அக்னிப் பிழம்பு...

"குருஜி, நான் செத்து விடுவேன்!" என்றேன்.

"பைத்தியக்காரா! நீ செத்தபிறகு தான் மேலே வந்திருக்கிறாய், குழந்தாய்!"

"என்னைக் குழந்தாய் என்கிறீர்களே, நான் எழுபத்தி ஐந்தாவது வயதில் தான் செத்தேன்!"

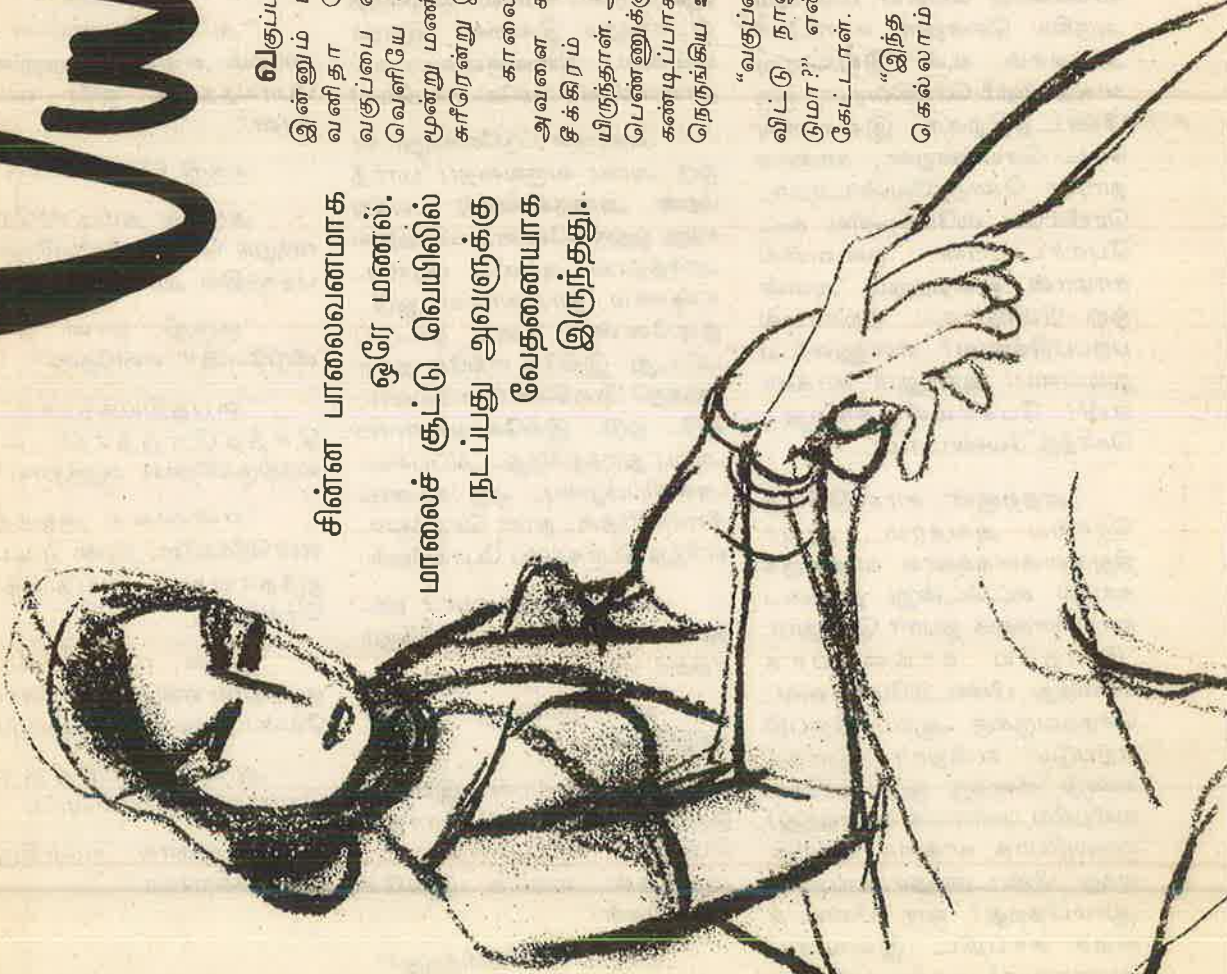
"நான் எல்லோரையும் குழந்தாய் என்றுதான் சொல்லுவேன்! நான் குருஜி ஆயிற்றே?"

அவர் சிரித்தார் தொடர்ந்து சொன்னார்:

"குழந்தாய், சமஸ்கிருதம் கற்றிருக்கிறாயா?"

(தொடரும்)

VWL

சின்ன பாலவனமாக
ஒரே மணல்.
மாலைச் சூட்டு வெயிலில்
நடப்பது அவளுக்கு
வேதனையாக
இருந்தது.

வகுப்பில் கடைசி பிரியட்
இன்னும் பாக்கி இருந்தது.
வனிதா தோள்பையோடு
வகுப்பை விட்டு படியிறங்கி
வெளியே வந்தாள். மாலை
முன்று மணியிருக்கும். வெயில்
சுரீரென்று இருந்தது.

காலையிலேயே அம்மா
அவளை காலேஜை விட்டு
சீக்கிரம் வரச் சொல்லி
யிருந்தாள். அவளுடைய மாமா
பெண்ணுக்கு நிச்சயதார்த்தம்.
கண்டிப்பாக போக வேண்டிய
நெருங்கிய உறவு.

“வகுப்பை ‘மிஸ்’ பண்ணி
விட்டு நானும் வர வேண
டுமா?” என்று வனிதா கூட
கேட்டாள்.

“இந்த மாதிரி பங்ஷனுக்
கெல்லாம் நீ கண்டிப்பா

வரணும்... இல்லேன்னா
எல்லாரும் கோவிச்சுப்பா...”
என்றாள் அம்மா.

இந்த மாதிரி பல உற
வினர்கள் கூடும் நிகழ்ச்சிகளில்,
நல்ல வரணும், சம்பந்தமும்
கிடைப்பதற்கு நிறைய சாத்திய
முண்டு. இப்படி வனிதாவின்
அம்மா மட்டுமல்ல, எல்லா
அம்மாக்களும் மனதில்
வளர்த்துக் கொள்கிற நம்
பிக்கை. வனிதாவால் இதை
ஊகித்திருக்க முடியாது.

காலேஜ் கட்டடத்தி
லிருந்து வெளி காம்பெண்ட்
வரை நடப்பதே வெகு தூரமாக
பட்டது. சின்ன பாலை
வனமாக ஒரே மணல். மாலைச்
சூட்டு வெயிலில் நடப்பது
அவளுக்கு வேதனையாக

எஸ். வைதீஸ்வரன்

இருந்தது.

அம்மா, வருகிற வழியில் ப்யூட்டி பார்லருக்கு வேறு போய்விட்டு வரச் சொல்லி யிருந்தாள். அழகு ஆபத்தில் கொண்டு விடுகிறது என்று எத்தனை அனுபவப்பட்டும், இந்த அம்மாக்களுக்கு தன் மகளை அழகாக்கிப் பார்க்க ஏன் இவ்வளவு மோகம்? அவளுக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது.

காலேஜ் காம்பெளண்ட் கேட்டைத் தாண்டி சாலையின் குறுக்கே கடந்து போனால் பஸ் ஸ்டாப். வழக்கமாக காலேஜ் விடுகிற சமயங்களில் அந்த பஸ் ஸ்டாப்பில் கூட்டம் நெட்டித் தள்ளும். ஆனால் பஸ் முழுவதும் பெண்களாகவே இருப்பார்கள். அது ஒரு விதத்தில் நிம்மதிதான்.

வனிதா காலேஜ் கேட்டை நெருங்கி விட்டிருந்தாள். வழக்கம் போல் இன்று சிறே கிதிகள் உடன் இல்லாமல் தனியாக நடந்து வருவது என்னவோபோல் இருந்தது. துணையற்றுப் போய்விட்ட உணர்வு மத்தியானத்தில் லிருந்தே அவளுக்கு ஏதோ உபாதை.

காலேஜ் கேட்டை அடைத்துக்கொண்ட மாதிரி சற்று இடைஞ்சலாக இரண்டு

மூன்று ஆட்டோக்கள் நின்று கொண்டிருந்தன. தினந்தோறும் சாலையில் இடிபடாமல் வீட்டுக்கு வருவதே பெரும் பிரயத்தனமாக இருந்தது.

இவ்வளவு அகலமான கேட்டின் அருகில், மீள் பிடிப் பதற்கு வாய்க்காலில் கரை கட்டுகிற மாதிரி ஏன் இப்படி வழியடைக்கிறார்கள்? இவர்களை ஏனென்று யாரும் கேட்பதில்லையா? இந்த ஆட்டோக்கள் எல்லாமே ஆபத்தான மனிதர்களின் சொந்தமாகி விட்டதா?

வனிதா இன்னும் நெருங்கி வர, அந்த ஆட்டோக்காரரின் முகம் பயங்கரமான தெளிவுடன் தெரிகிறது.

அவன் கூட இன்னும் இரண்டு பேர் கிழிந்த கால் சட்டையுடன் சட்டையை முன்னால் முடிந்துகொண்டு, கடைவாய் கிழிய இவள் வருவதை ரசித்துக் கொண்டே பல்குத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வனிதாவுக்கு நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டது. திரும்பி ஓடிவிடலாம் என்று கால்கள் நினைத்துக் கொண்டன. மனம் குழம்பிய நிலையில், இவள் மேலும் மேலும் நடந்து கொண்டேயிருந்தாள். அவளால் நிற்க முடியவில்லை. அவள் கேட்டைக் கடந்து பிளாட்பாரத்திற்கு வந்த அதே சமயம், ஆட்டோக்காரன் அந்த இருவருடன் ஆட்டோவில் அவசரமாக ஏறிக்கொண்டான். பலத்த சத்தத்தோடு ஆட்டோ கிளம்பியது. அது தன்னை நோக்கி வருவதாக அவளுக்குத் தெரிந்து விட்டது.

“ஐயோ அம்மா!” என்று தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு அலறியவாறு பின்னால் குதித்தாள் அல்லது அப்படித் தான் நினைத்துக் கொண்டாளா?... கத்திய சப்தம் அவளுக்கே கேட்கவில்லை.

ஆட்டோ இவளைப் பொருட்படுத்தாமல் கடந்து

சென்றது இவளுக்கு மெதுவாகத் தான் தெளிவாகியது.

இவள் மேல் எதுவும் மோதவில்லை. எவனும் இவள் மேல் தாவிக்கூதித்து, விழுந்து தலை சுவற்றில் மோதவில்லை. அவள் மண்டையில் ரத்தம் வழிய மண்ணில் மயங்கிக்கிடக்கவில்லை. இன்னும் பத்திரமாக உயிரோடு நினைவோடு தான் இருந்தாள்.

முசும், உடம்பும் வேர்த்து வழிய பலஹீனமான கால்களுடன் பதறிக் கொண்டு நின்றாள் அவள்.

“ஏன்டி வனிதா! என்ன இங்கேயே நின்னுகிட்டிருக்கே! பஸ் ஸ்டாப்புக்கு வரலியா?” பின்னாலிருந்து அவள் சிநேகிதிகளாக முதுகைத் தட்டினாள் சற்று அவளை உற்றுப் பார்த்து,

“என்ன இப்படி உடம்பெல்லாம் நடுங்குதே! ஜூரமா? காலேஜ் விட்டு அதான் சிக்கிரமா போறியா? நானும் பாதி களாஸ் கட... ஏன்டி what happened to you?.”

வனிதாவுக்கு உடனே பேச்சு வரவில்லை... நாக்கு

வறண்டுவிடும்படி இருந்தது. இரண்டு மூன்று வினாடிகள் கழித்து “நல்ல வேளை நீ வந்தே!” என்று மெதுவாக முணு முணுத்தாள்.

“என்னடி என்ன ஆச்சு! போன மாசம் நம்ப காலேஜ் வாசல்லே ஆச்சே, அந்த மாதிரி ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்ததா? எவனாவது பொறுக்கி வந்து உம்மேல மோதினானா?”

“இல்லை...”

“பின்னே!”

“அப்படி எதுவும் நடக்கலே...”

“பின்னே என்னடி?”

“என்னமோ தெரியலே... அப்படி நடந்துட்டதாக ஏதோ பிரமை... அந்த ஆட்டோக்களைப் பார்க்கும் போது அதே மாதிரி ஆபத்து எனக்கும் நேர்ந்துட்ட மாதிரி உள்ளூர பயம்... அதிர்ச்சி என்னை யறியாம...” வனிதா அந்த உணர்விலிருந்து இன்னும் விடுபடாமல் இருந்தாள்.

“போடி பைத்தியம்... you are an idiot. வாடி. பஸ்

ஸ்டாப்புக்கு போகலாம்.”

சாலையின் குறுக்கே கடந்து இருவரும் பஸ் ஸ்டாப்புக்கு போனார்கள். அங்கே இவர்களையும் சேர்த்து நாலைந்து கல்லூரிப் பெண்கள் தவிர வேறு கூட்டம் ஏதும் இருக்கவில்லை.

ஒரு வாட்ட சாட்டமான போலீஸ்காரர் மட்டும் இங்கும் அங்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார். ‘பாதுகாப்புக்காக’ என்று தோன்றியது.

போலீஸின் முறுக்கிவிட்ட அடர்த்தியான மீசையும், சிவந்த கண்களும், கட்டுமஸ்தான உடம்பும் அவரை கடுமையான காவலுக்கு பொருத்தமான வராகத்தான் காட்டிக் கொடுத்தது.

அவர் வனிதா நின்று கொண்டிருந்த பக்கமாக நெருங்கி கடந்து சென்றார். வனிதா ஏனோ பின் நகர்ந்து முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“வனி! ஏன்டி பயப்படறே? பாருடி, இப்பெல்லாம் நமக்காக பாதுகாப்பு போட்டிருக்காங்க... பஸ் ஸ்டாப்பிலே... அனாவசியமா ஏன் பயப்படறே!”

காவல்காரர் திரும்பி இவர்கள் இருந்த பக்கம் நெருங்கி மெதுவாகக் கடந்து செல்ல, வனிதா மீண்டும் காரணம் புரியாமல் தலையை திருப்பிக் கொண்டாள்.

“இப்பவும் எனக்கு பயமாத் தான்டி இருக்கு... ஏன்னு தெரியலே?”

“இவர்களை பாத்தாக் கூடவா?”... சுபா பலமாக சிரித்தாள்.

வனிதாவுக்கு சிரிப்பு வரவில்லை.

காம்பவுண்ட் ஓரத்துப் புகமை

— க்ருஷாங்கினி

மத்தியில்

சில சதுர அடியில் வீடுண்டு பாரதியின் பாட்டுப் போல பத்து பன்னிரண்டு இல்லை நான்கு அல்லது ஐந்து தென்னையும் கூடவே மா, பலாவும். நீர், நிழல், காற்று - இதமானதுதான் பறவையும் கூவலுமாக சருகுகள், கூளங்கள் தோப்பைப் போலவே நெல், கரும்பு ஊடாக உள்ளுந்து இவற்றைத் தவிர இது இறந்த காலத்தின் புன்செய் நிலம்

தூல்மதப்புரை

கவரன்மெண்ட் பிராமணன்

ஆசிரியர்: அரவிந்த மாளகத்தி

தமிழில் : பாவண்ணன், வெளியீடு : விடியல் பதிப்பகம், 3, மாரியம்மன் கோயில் தெரு, உப்பிலிப் பாளையம், கோயம்புத்தூர், விலை : ரூ. 45.00, பக்கம் : 153

தலித் வாழ்க்கை எல்லா இடங்களிலும் ஒன்று போலவே இருக்கிறது. நாம் பார்த்திருக்கிற, கேட்டிருக்கிற வாழ்வனுபவங்களுடன் 'கவரன்மெண்ட் பிராமணன்' ஒத்திசைவுப் பெற்றிருக்கிறது. சில விஷயங்கள் மொழிகளைக் கடந்து கலர்ச்சாரங்களைக் கடந்து எல்லோருக்குமான பொதுத்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளன. 'ஊரும் சேரியும்' கொடுத்த வாழ்வனுபவங்களுக்கு நிகராக—அரவிந்த மாளகத்தியின் 'வாழ்க்கை அனுபவங்களும் உள்ளன.

சாதி ஒடுக்குமுறைகள் அல்லது அடக்கு முறைகள் யாவும் நாம் அறிந்ததே. "பறைச்சி போகம் வேறதோ, பனத்தி போகம் வேறதோ?" என்று சிவவாக்கியர் கேள்வி எழுப்புவது மனிதர்களின் போகத்தை—ஆண், பெண்—

போகத்தில் ஜாதிகள் ஏதடா என்று கோப்படுகிறார். ஆனால், அரவிந்த மாளகத்தி சொல்கிற இந்த அனுபவம் மிகவும் கசப்பானது. மிருகங்களின் 'போகங்களிலும்' ஜாதி பார்க்கிற 'மிருகங்களை' நமக்கு அறிமுகம் செய்து அதிர்ச்சி யூட்டுகிறார். இவ்வளவு மோசமான, கசப்பான, கேவலமான நிகழ்ச்சிகளை தமிழிலக்கியத்தில் தலித் எழுத்துக்கள் இன்னும் நமக்கு அறிமுகம் செய்யவில்லை.

ஹண்ட்யா என்பது மேல் ஜாதிக்காரர் ஒருவர் வளர்க்கிற நாய். அது சேரி நாயுடன் தெருவில் புணர்வதைப் பார்த்த—நாயின் சொந்தக்காரன் நாய் 'குறியை புணர்கிற நிலையில் வெட்டி வெறி தீர்க்கிறான். நமது முகத்தில் சூடாக தெறித்த இரத்தம் பரவும் உஷ்ணத்தை உணர முடிகிறது.

கிளைக்கு வருகிற எருமை மாட்டுடன் காளையை 'சேர' விடாமல் தடுப்பதும், கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு உயர்ஜாதிக் காரனின் காளைமாடு சேரி எருமையுடன் ஒடிப்போவதும்

ஒரு குறியீடாகவே படுகிறது. அவை அடுத்த நாள் காலை சேரித் தொழுவத்தில் இருப்பது நமக்கு நகைப்பை ஏற்படுத்துகிறது. இயற்கை உணர்ச்சிகளை எந்த ஜாதி வெறி தடுத்து நிறுத்த முடியும். மனிதர்களின் சட்டங்களையும், தடைகளையும்—இந்த காதல் ஜோடி எருமைகள் மீறுவது இயல்பான, மிகைப்படுத்தப்படாத ஒன்றாகும்.

மேல் ஜாதிக்காரர்களின் வெறிகள் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவை. மாறாக, 'சமத்துவம்,' 'சகோதரத்துவம்' பேசுகிற தேர்மர்கள்—தேர்ள் மீது கைபோட்டு தோழமை காட்டுவதாக பாசாங்குகள் செய்வதையும், எச்சில் தட்டுகள் வீட்டின் வெளியே கழுவி எடுத்துச் செல்லாமல் விட்டு வைப்பதும், தேநீர் காப்பியான நிகழ்வுகளும்—இன்னொரு விதமான ஜாதியை அடையாளம் காட்டுகிறார் அரவிந்த மாளகத்தி.

தலித்துகள் படித்து முன்னேறும் முயற்சிகளை தடை செய்ய—எந்த மோசமான, கேவலமான, உச்ச எல்லை களுக்கும் 'பார்ப்பனர்கள்' போவதற்கு கவலைப்பட

இக்கதையை கேட்க அல்லது படிக்க சினிமாக்காரர்களுக்கு நேர்ந்தால் 'முன்னாள் காதலி' அருமையான அரங்குகள் நிறைந்த காட்சிகளுக்கான காவியமாக்கப்பட்டு விடும் அபாயம் உள்ளது.

ஒரு சாதாரண மனிதனின் — தலித் மனிதனின் — சாதாரண அனுபவங்கள் அசாதாரணமான வாழ்க்கை வரலாறாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அரவிந்த மாளகத்தியே முன்னுரையில் சொல்வது போல — இந்நூல் மகாத்மாக்களின் சுயசரிதை இல்லை — எனினும் இது அசாதாரணமான நூல் என்பதில் நமக்கு சந்தேகம் வரமுடியாது. இது ஒரு மறுக்க முடியாத உண்மை.

தமிழ்ச் சூழலில் தலித்துகள் இருக்கிறார்கள். தலித் அனுபவங்கள் உள்ளன. 'தலித்' எழுத்து வகையும் இருக்கிறது. ஆனால், கன்னட சூழலில் இருக்கிற நேர்மையான, தைரியமான, சுயசரிதை முயற்சிகள் — நமது தமிழில் இல்லை என்பது வருத்தப்படக்கூடிய விஷயமாகப் படுகிறது.

'ஊரும் சேரியும்' — (சித்தலிங்கையர்), கவர்ன்மெண்ட் பிராமண்டம் (அரவிந்த மாளகத்தி). மொழி பெயர்ப்பு நூல்களிலும் பாவண்ணன் ஆதங்கப்படுவது — எப்போது நனவாகப் போகிறது. இந்நூல்களை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு — தமிழிலும் 'தலித்' களுக்கான சுயசரிதை, நேர்மையுடன் எழுத முன் வருவார்களா என்பது நம் முன்கேள்வியாக எழுகிறது.

இந்நூல் மொழிபெயர்ப்பாளரான பாவண்ணன் ஏற்கனவே பல கன்னட மொழி பெயர்ப்புகளை தமிழுக்குத் தந்திருக்கிறார். அவரின் சரளமான மொழி — தமிழ்

ழிலேயே படைத்தது போன்ற, நெருடலற்ற, சிக்கலற்ற மொழி பெயர்ப்பாக தமிழில் வந்துள்ளது என்பதும் மகிழ்ச்சிக்கூரியவை. மேலும் நமக்கு அண்மையில் இருக்கிற மொழியில் நடக்கிற சமகால விஷயங்கள் உடனுக்குடன் தமிழில் வருவதும் — தமிழுக்கான இன்றைய முக்கிய தேவை. அதன் வழியாக, இந்நூல் மிக முக்கியமான ஒன்று.

— சி பி சீ செல்வன்

நல்ல நிலம்

வெளியீடு:

உமா பதிப்பகம், 58, ஐயப்ப செட்டி தெரு, மண்ணடி, சென்னை—1. ஆசிரியர்: பாவை சந்திரன், பக்கம்: 696, விலை : ரூ.175,00

வாழ்க்கையின் அருகில் இருக்கும் படைப்புகளே காலங்காலமாக ஜீவிதத்தைக் கொண்டிருக்கும். அந்தப் பெரும் பேரை நல்ல நிலம் தக்க வைத்திருக்கிறது. தமிழில் வடிவ ரீதியாகப் பேசப்பட்ட படைப்புகள் நம் மனசிலிருந்து நழுவிக்கொண்டிருக்கின்றன. மனிதர்கள் ஜோடனை மிக்கவர்கள். வாழ்க்கை ஜோடனை அற்றது. இந்த சரடுதான் பெரும் படைப்புகளில் அடிநாதமாய் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பாவைசந்திரன் தன் நல்ல நிலம் என்ற படைப்பின் 'தாதுவாக' இதை வைத்திருக்கிறார் என்று தோணுகிறது.

வாழ்வின் பரப்பளவில் ஒரு பகுதியோடு இயங்கி முடிந்துவிடுகிற நாவல்கள்தான் நம் கைவசம் இருக்கின்றன. மோகமுள், விஷ்ணுபுரம் பெரிய அளவில் வந்திருந்தால் கூட அது ஒரு புள்ளியில் குவிந்து அதற்குள் விரிந்து கிடக்கிறது. "நல்ல நிலம்" பரந்து கிடக்கும் வெளிச்சம்.

மாட்டார்கள் என்பதை 'கல்லூரி விடுதி' நண்பனின் காதல் தோல்வி காட்டுகிறது. அந்த மாணவனின் பித்து மனநிலையினால் அவனின் படிப்பும் எதிர்காலமும் திட்டமிட்டு பாழ்படுத்தப்படுகிறது — கொடுமையான நிகழ்வு. எல்லா வேர்களிலும் வெந்நீர் பாய்ச்சப்படுகிறது. இவற்றிற்கு மொழிகளோ, பூகோள எல்லைகளோ வரைமுறை கிடையாது. எல்லைகளைக் கடந்து வெளியெங்கும் விரிகிறது.

மலம் அள்ளுகிற தலித்துகள் நமக்கு தெரியும். மாறாக, அவர்கள் 'மலம்' கரைந்த 'பிரசாதம்' தண்ணீரில் குளிப்பது நாம் இப்போது தான் அறிகிறோம். இப்படி எல்லா வகையிலும் 'தலித்' வாழ்வு — ஒவ்வொரு கணமும், ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் அவமானங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். இதில் — அவமானங்களை அது அவமானமானது என்பது கூட அறியாமல் அடிமைகளாக இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் பெரிய சோகமான விஷயம்.

தலித் & பார்ப்பான பெண் காதலிக்கிற தமிழ் சினிமாவிற்கான காதல் கதையும் உண்டு. (அவ்வளவு கொச்சையான காதலாக இல்லாத போதும்).

1. நல்ல நிலம் இரண்டு விஷயங்களை முற்றாக நிராகரிக்கிறது. வாழ்க்கையை கதைத் தன்மைக்காக கனவு சாயலை ஏற்றுக் கொள்வது. 2. மூளை வீக்கத்தின் அசட்டுத் தனங்களை வாழ்க்கை மீது பொதியாகக் கட்டுவது. இவற்றை நிராகரித்து வாழ்க்கையை பெருக்கெடுக்க வைத்திருக்கிறார். அலுப்பான நம் வாழ்க்கையை அதே அலுப்புடன் வரைவது என்பது சிரமம். இதை ஒரு கலையாக செய்திருக்கிறார் பாவை சந்திரன். தகழியின் கயறுபோல, டால்ஸ்டாயின் புத்துயிர்ப்பு போல என்று சொல்லலாம். இதை வாசகர் உணராத ஒரு குறிப்பிட்ட படைப்பாளி மீது அல்லது அவரின் படைப்பு மீது மட்டுமே ஈடுபாடு வைத்திருப்போர் நல்ல நிலத்துடன் பயணம் செய்ய முடியாது.

'படைப்பாளியின் மனப் போக்கை நிலைநாட்ட கேரக்டர் மீது சாய்ந்து கொள்வதும், அதாகவே கரைந்திருப்பதும் படைப்புக்கு ஆபத்தான விஷயம். அது உயர்ந்த லட்சியத்திற்காக இருந்திருந்தால்கூட—பாவை எப்பக்கமும் சாயாமல் இருப்பதால்தான் ஒரு மெகா படைப்பை உருவாக்க முடிந்திருக்கிறது. இது அவருக்குள் அறியாமலே நிகழ்ந்துவிட்ட அதிசயம் என்று கருதுகிறேன். காழுவக்காகவோ, சுப்பினிக்காகவோ இந்த நாவலை நகர்த்தியிருந்தால் 300 பக்கங்களுக்குள் சுருண்டிருக்கும். மாறாக காலத்தின் மீது கவனம் கொண்டதால் பாத்திரங்களாக பிறப்பெடுக்கின்றனர்.

இந்த நிமிடத்திற்கு அடுத்த நிமிடம் காலம் எப்படிப்பட்ட மனோபாவத்தை நமக்குள் உருவாக்கும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. இந்த ரகசியத்தை படைப்பின் வித்தையாக தூவி

யிருக்கிறார் நாவலெங்கும். சுப்பினி குடும்பத்தை விட்டு மறைந்து விடுவது அப்படித்தான் என்றாலும் அதோடு ஒரு myth தன்மையும் ஏறியிருக்கிறது. அப்படி ஓடி விடுவது என்பது ஒரு மனநிலை. அந்த மனநிலைக்குள் ஏதோ ஒன்று முடுக்கிவிட்டிருக்கும்

கணக்குப்பிள்ளை எனிய மனிதனாக உருவெடுத்து உலவும்போதே வாய்ப்புகளை பயன்படுத்திக்கொள்ளும் சூட்சுமக்கார மனிதனாக மாறிக் கிடப்பதை எந்த வரியிலும் சொல்லாமல் வாழ்வின் கீற்றாக மாற்றி விட்டிருப்பது அபாரம். இதையொத்து வேறெந்த நாவலிலும் இவ்வளவு சன்னமாக வெளிப்பட்டிருப்பதாக நான் அறியவில்லை.

நல்லதிலிருந்து கெட்டதற்கும், கெட்டதிலிருந்து நல்லதற்குமாக கிடக்கும் மனது ஊசலாட்டமாக அலைவுற்றுக் கொண்டே நாவலில் இருக்கிறது.

ஒரு வில்லனை உருவாக்கும்போதும், கதாநாயகனை உருவாக்கும்போதும் வெற்றிகரமான வில்லனாகவும், வெற்றிகரமான கதாநாயகனாகவும் படைப்பதில்தான் படைப்பின் ஆழம்கூடும். நமசிவாயம் ஆகட்டும் காழுவாகட்டும் ரொம்ப இயல்பாக உருவாக்கியிருக்கிறார் வீம்புதான் ஒருவனை வில்லன் என்ற குறியீடாக்குவதையும், கருணைதான் ஒருவனை கதாநாயகன் என்ற குறியீடாக்குவதையும் இந்த நாவலில் இருந்து படைப்பின் இலக்கணமாக வாசகனாகிய நான் உருவாக்கிக் கொள்கிறேன். எந்த கேரக்டரையும் இவர் அழகுபடுத்தாமல் அப்படியப்படியே விட்டிருக்கும் இயல்பு 50 ஆண்டு

கால வாழ்க்கையை அப்பாக அகழ்ந்தெடுத்து வைத்திருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் எழுத்திறவு மனோநிலை வேண்டும்.

'நல்ல நிலம்' ஜிலு ஜிலுப்பை உதிர்த்துவிட்டு எளிமைக் கோலம் பூணுகிறது. இந்த எளிமைக் கோலத்தை ஒரு வடிவமாக நான் கருதுவதினால் நல்லநிலம் தமிழின் மிகச்சிறந்த நாவலுள் ஒன்றாக வந்துள்ளதாக நினைக்கிறேன். ஏனெனில் தமிழ் வாழ்க்கையைச் சொல்ல எளிமைக் கோலம்தான் மிகச்சிறந்த உத்தியாகப்படுகிறது. ஒருவித விரக்தி தன்மை—பிடிப்பற்று போதல்—சருக்கிக் கொண்டே இருக்கிறபோதும் நிலைநிறுத்திக் கொள்ள அலைவுறுதல் தமிழ் வாழ்க்கையாக கிடக்கிறது. அதைச் சொல்ல எளிமைதான் ஆகச்சிறந்த எழுத்தாக கிடக்கிறது. அதாவது டி.வி.யில் வரும் விளம்பர புஷ்டியை நிராகரித்த நேர் எதிரான ஒன்று இது.

தமிழில் நல்ல நாவல்கள் என்று சொல்லப்பட்டவற்றை வாசிக்குமபோது தொகுப்புரை ஸ்டெயில் இருக்கின்றன. நல்ல நிலம் நிகழ்வாக இருக்கிறது.

காழு கடலின் துயரமாக இருக்கிறார். அவளின் துயரம் வெளியே தெரியாது கடலைப் போல மேலாக்க மட்டும் துளிம்புக் கொண்டிருக்கிறது. சாக்கடைகளையும் ஜீவநதிகளையும் கருணையோடு அணைத்துக் கொள்கிறார். தன்னுள் கரைத்துக் கொள்கிறார். இங்கிலீஷ் ஸ்கூல், புளியங்கொட்டை, கோலாமின், மன்மதன், காவடி, நாடகம், தொழிற்சங்கம், தகரம் தெருக்கடை, கெட்ட வார்த்தை, மீன் வயிற்றில் கிடக்கும் மோதிரம், காங்கிரஸ், ஆட்டுக்கிடை, முதல் உலகப்போர், இரண்டாம் உலகப்போர், ரங்கூன்

தெரு, இடப்பெயர்ச்சி, மாரியம்மன் கோவில், சகுந்தலாமார்க் கூந்தல் தைலம், ஹரிதாரணி, பாரீஸ்கார்னர், தடியடி, சித்த வைத்யம், கிராப், என என்னவென்னவோ எல்லாம் நாவலில் விரிந்து கிடப்பது முக்கியமாகப் படுகிறது. ஒரு படைப்பை படைப்பு என்று தூக்கி நிறுத்துவதே இவ்விஷயங்கள் தான். பாத்திர வார்ப்பைவிட படைப்பின் அடிப்படையான விஷயமாக இவை இருக்கின்றன. ஒரு படைப்பு இன்ன தேசத்து படைப்பு என்று ஐடண்டி செய்யும் மகத்தான செயலை இவைதான் செய்கின்றன. எங்கும் துருத்தாமல் ஒரே வார்ப்பாக சிருஷ்டி பெற்றுள்ளது நல்ல நிலத்தில்.

கடவுளும், சடங்கும், நம்பிக்கைகளும், பாலை சந்திரன் என்ற மனிதனை பின்தள்ளிவிட்டு படைப்பாளி என்ற சத்தான விஷயம் முன் சொரிகிறது.

பெண்கள் பெண்களாக வருகிறார்கள். குழந்தமை என்ற விஷயம் இந்திய பெண்களில் வசீகரமிக்க அற்புதமாக கிடப்பது அநாயாசமாக வெளிப்படுகிறது.

மாணிக்கம் பிள்ளையாகட்டும், அம்மா கண்ணுவாகட்டும், கோகிலாத்தம்மாவாகட்டும், சாத்தாரானகட்டும் அவர்கள் பின்னால் அறியப்படாத உலகம் இயல்பாக ஆங்காங்கே விரிகின்றது.

அதே சமயம் மனம் போனபோக்கில் தடம் பதித்துப் போடும் சுவடுகளை எழுதிப் போடும் போக்கும் நிகழ்கிறது. இப்படி நாவலில் வாழ்வின் சாத்தியங்களை அது எந்த இடத்துக்கு உரியதோ அந்த இடத்தில் தொட்டு எழுப்புகிறது நாவல்.

நல்ல நிலம் என்ற சொல் கூட இந்நாவலில் ஒரு ஐரணியாக இருக்கிறது. கடல்பொங்கி ஊரெங்கும் விரவி உப்பாக மாறுவதும் அதை நல்ல நிலமாக மக்கள் சதா மாற்றுவதும் வாழ்வின் ஆதாரச் சுருதியாக நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறது.

நல்ல நிலத்தில் உயர்ந்த தென்னை மரங்களில் சிருஷ்டிக்கா நெளிநெளியாய் பாம்பு படம் கருப்பஞ்சாந்தில் தீட்டப்பட்டிருக்கும். கத்தாழைப் புதரில் உளுந்துப்பருப்பு நெடியடிக்கும். புதுத்தண்ணீர் பாய்ந்து ஊர் முழுதும் கவுஞ்சி நாற்றம் வீசும். இரவில் மூடாத இவைகளை உடைய புளிய மரங்கள் நிற்கும். இடியிடித்தால் அர்ஜுனா அர்ஜுனா என்று பெண்களிடம குரல் எழும். நண்டு கொழுத்தா வளையில இருக்காது என்று ஜாடைப் பேச்சு கிளம்பும். கடுக்காப் பாலில் வண்ணான் துணிக்கு குறியிடுவான் நாவிதன் சிங்காரம் கிசுகிசு சொல்லுவான். செளரி நாயினா வண்டிப் பாதையில் தன் சைக்கிளை நிறுத்தி மக்களை ரசிப்பார். நீலமேகத்தின் குரலில் சகுந்தலை வெளிப்படுவாள். குழந்தைவேலுவின் வலி உங்கள் கெண்டைக்காலில் உணரலாம்.

தமிழில் மிகத்தர்மான நாவல் ஒன்று வந்திருக்கிறது அது நல்ல நிலம்.

நல்ல நிலம் என்ற படுதாவில் மட்டுமே பாவையின் பெயர் வருங்காலத்தில் இருக்கும்.

— சு. வேணுகோபால்

அப்பாவோடு கனவும்...

வெளியீடு:

போதி பதிப்பகம், 1, வேதாச்சலம் தெரு, சாலி கிராமம், சென்னை-93 பக்கம் :112, விலை: ரூ.25/-

ரசனையான முகப்பு, வடிவமைப்புடன் வந்திருக்கும் சிறுகதைத் தொகுதி. சமீப காலங்களில் கவிதைப் புத்தகங்களுக்குத் தரப்படும் தயாரிப்பு ரீதியிலான முக்கியத்துவம் சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்குத் தரப்படுவதில்லை என்பதும், ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் சிறுகதைத் தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை குறைவு என்பதும் இப்புத்தகத்தின் மீதான கவனத்தை அதிகரிக்கச் செய்கிறது!

மொத்தம் பதினெட்டு சிறுகதைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான கதைகள் வெகுஜன பத்திரிகைகளுக்காக எழுதப்பட்டவை அல்லது அவற்றில் பிரசுரமானவை. கதை ஆசிரியர் ஒரு வெகுஜன பத்திரிகையாளர் என்று முன்னுரைகளும், முன் குறிப்புகளும் முன் கூட்டியே நமக்கு சொல்லிவிடுவதால் இந்த கதைகள் பற்றிய வேலைப்பாடு சங்கதிகளுக்குள் புகுந்து வெளிவருவது எளிதாக இருக்கிறது.

'பிஸ்மியின் பெருமள விலான கதை மனிதர்கள் பெருவாரியான மக்கள் ஒப்புக் கொண்ட அல்லது நிராகரித்த வாழ்வுமுறைக்கு ஒரு சவால்' என்று பதிப்பகத்தினர் சொல்லியிருக்கின்றனர். எனக்கான கதவாக இந்த வரிகளை எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

இவருடைய சவால் மனிதர்கள் விடுதலை, வெளிச்சம்...

இருள்... வெளிச்சம்... சாயல், புதியன கழிதலும், மௌனம் சம்மதம் தவிர வேறில்லை, ரசிப்பு ஆகிய கதைகளில் பளபளப்பாக நடமாடுகிறார்கள். விடுதலை கதையில் வருகிற பெண்ணுக்கு தாலி சுமையாக இருக்கிறது. வெளிச்சம்... இருள் வெளிச்சம்

கதையில் வரும் பெண் ரயில் பயணத்தின் நெருக்கடியில் ஏதோ ஒரு முகம் தெரியாத ஆடவனின் தடவல் சுகத்துக்கு உடன்படுகிறாள். சாயல் கதையில் அம்மாவின் தோற்றம் கொண்டவள் படுக்கைக்கு அழைக்கிறாள். புதியன கழி

தலும் கதையின் காதல் மனைவி எதேச்சாதிக்கார தோற்றமுள்ளவளாக இருக்கிறாள். 'மௌனம் சம்மதம் தவிர வேறில்லை'யின் பெண்கள் ஓரினச் சேர்க்கையில் நாட்டமுறுகிறார்கள். ரசிப்பு என்கிற கதை தீவிர சினிமா ரசிகையாக இருக்கும் ஒரு பாட்டியின் சூழல் பற்றி சொல்கிறது.

இந்த வரிசையில் ஒரு ஒற்றுமை இருப்பது 'பகலில் பசுமாடு' கணக்காகக் கண்டு பிடித்துவிட முடியும். பிஸ்மியின் சவால் மனிதர்கள் எல்லாரும் பெண்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவருடைய வாழ்க்கை அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கும் வாழ்வியல் மதிப்பீடுகளுக்கு உடன்படாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்தத் தன்மைக்காக, கதாசிரியரால் வலுக்கட்டாயமாகவோ, அல்லது கதையின் இயல்பான போக்கிலோ தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். இது மிகப்பெரிய அநீதியாகப்படுகிறது. இந்த வார்த்தை ஆசிரியரின் கதை சொல்லும் உரிமைக்குள் தலையிடுவதாக ஆகாது. காரணம் ரொம்ப சூலம்.

இவருடைய கதை மனிதர்களுக்கான சவால் சரியானவாதப்பிரதிவாதங்களோடு அணுகப்படவில்லை. அவர்கள் கேள்விகளை எழுப்புவர்களாக இல்லாமல், கேள்விகளை எதிர்கொள்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். பதில் மறுக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். நிராயுதபாணியாக போர்க்களத்தில் செலுத்தப்படுகிறார்கள். தாலியை சுமையாகக் கருதும் பெண்ணுக்கு, வேறு யாரோ ஒரு கனவுக் காதலனின் நினைவு, காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ரயில் பயண தடவல் பெண் சூழப்பமான சிந்தனைகளால் சூழப்பட்டு, சம்பந்தப்பட்ட ஆசாமி

நாய்கள்

கோகுல கண்ணன்

கண்ணுக்குத் தெரியாதது கடித்த காயங்களெல்லாம் நக்குவதற்கு எட்டாமல்

எதிர்ப்பும், எதையும் எதிரியென தூரத்தும்

ஒரு கல்லடியில் சீறல் ஓலமாகும்

எப்போதும் நடுத்தெருவில் ஒற்றைக் கால் தூக்கும்

ராவினெல்லாம் வால் விறைத்து முன்னங்கால் தேய்த்து ஊளையிடும்

இவைகளையெல்லாம் பிடித்துப் போய் சுற்றத்தை சீர் படுத்த அவ்வப்போது வரும் ஒரு கறுப்பு கலர் வலைப் பின்னல் கதவு வண்டி

கூடவே என் மனசில் தூரத்தி ஊளையிட்டு அசிங்கம் செய்யும் நாய்களையும் பிடித்துப் போனால் தேவலை

வணக்கம் சொல்லி விடை பெறாமல் போனதற்காக வருந்துகிறான். எதிர்கால இயக்குநரை படுக்கைக்கு அழைக்கும் அம்மாவின் சாயல் கொண்ட பெண்ணின் பின்னணி சினிமா துணை நடிகை கருடையதாக இருக்கிறது. இதர பெண்களுக்கு இப்படியான காரணங்கள் கூட இல்லை. இந்த பலவீனங்கள் ஆசிரியரின் தீவிர ஆணாதிக்கக் குரலுக்கு வலிமை சேர்ப்பவையாக அமைகின்றன. இதன் அடிப்படையில் மேற்படி சவால் மனிதர்களின் நிலைமிகவும் பரிதாபத்துக்குள்ளாகி, தலை தூக்கி' தண்ணீர் புகட்டும் வேட்கை நமக்குள் மிகுதியாகிறது.

பிரமாதமான இரண்டு கதைகள் இருக்கின்றன ஒன்று: தலைப்புக் கதையான 'அப்பாவோடு கனவும்...' மற்றொன்று: 'கடைசி டிக்கெட்'

அப்பாவோடு கனவும்' கதை மிகவும் யதார்த்தமானது. லோகாயத வாழ்க்கை தொடர்பான நிறைய கனவுகளை சுமந்து கொண்டிருக்கும் வாலிபன் ஒருவரின் சிதலம் தான் கதை. சொல்லும் செய்தி. நமது குடும்ப அமைப்பின் இயல்பான சமைகளில் துவண்டு, நம்பிக்கைக் கனவுகளை கண்ணீரில் கரைக்கும் அவனுடைய துயரம் மிகவும் வேதனைப்படுத்துவதாக இருக்கிறது!

கடைசி டிக்கெட்டின் சிறுவரின் கதையும் அப்படித்தான். அவன் ஒரே கனவை ஒவ்வொரு நாளும் திரும்பத் திரும்ப காண்பவன். கையிலிருக்கும் அத்தனை லாட்டரி சீட்டுகளும் விற்றுத் தீர்ப்பது தான் குடும்பப் பசிக்கான ஒரே தீர்வு. மிஞ்சும் ஒவ்வொரு டிக்கெட்டும் அன்றைய காயங்களின் எண்ணிக்கைகள். வாழ்க்கையை அவனும்,

அவனை வாழ்க்கையும் இடைவிடாது துரத்தும் மூச்சிறைப்பில் கதை நகர்ந்து, கையில் மிஞ்சும் கடைசி டிக்கெட்டோடு கதை முடிகிறது. ஆனால் அவனுக்கே தெரிந்த ஒரு ஆறுதல் வழியோடு. அந்த வழிதான் வாசிப்பவரின் சோகத்துக்கும் ஆறுதலாக பயன்படுகிறது.

உற்றுக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய கதை ஒன்று இருக்கிறது. 'ரஸியா' முஸ்லீம் மத வாழ்வியல் முறைகளில் சுற்றிச் சுழலும் பெண்ணின் கதை. அதிர்ஷ்டவசமாக இந்தக் கதையின் நாயகி ரஸியா ஆசிரியரின் சவால் வட்டத்துக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் தப்பித்து வேறுசில கவனமான காட்சிகளை உருவாக்குகிறாள். இந்தக் கதை அந்த மதத்துக்குள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆணாதிக்கப் போக்கை குரல் கம்ம சொல்கிறது. இது ஆசிரியரின் இயல்பான மனப்பாங்கிலிருந்து முரண்பட்டு நம்மை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது.

எல்லா கதைகளுமே, கதைக்கான களன், கதையின் பின்னணி முதலானவற்றைப் பற்றியெல்லாம் பெரிதாகக் கவலைப்படாமல் பாத்திரங்களையே பிரதானப்படுத்துகின்றன. பாத்திர விளக்கமும் கூட மிகவும் கச்சிதமாக, சமயங்களில் அளவுக்குக்குறைவாகவும் கூட இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் மீது ஆசிரியருக்கு இருக்கும் சிக்கன மனப்பான்மையைத் தான் உணர்த்துகின்றன. ஐந்து வரிகளுக்குமேல் ஒரு பாராவைப் பார்ப்பது அரிதாக இருக்கிறது. ஒருவரி, இரண்டு வரிகளுக்குமேல் கதைப் பாத்திரங்கள் பேசுவதும் கூட அபூர்வம்தான். இந்த கவனம் தேவையான உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பதில்கூட ஆசிரியரின்

கையைக் கட்டிப்போட்டிருக்கிறது.

சில கதைகள் கதைகளாக இல்லாமல் ரிப்போர்ட்டிங் ஆக இருக்கின்றன. சமை கூலிகள், நீர் நடுவே நிலம் போன்றவற்றை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். வேறு சில கதைகள் கதையாக மாற முயற்சி செய்து முடியாமல் தோல்வியடைந்திருக்கின்றன. உமாகுட்டி, தொத்தன் போன்ற கதைகள் இம்மாதிரியானவை. வெறும் டைரிக்குறிப்பு மாதிரியான உணர்வுப் பதிவுகள் மட்டுமே கூட இருக்கின்றன. 'தோள் வேண்டும் தோழி' அப்படித்தான். வடிவத்தில் கதைமாதிரி தரப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் இது கதையும் அல்ல, ரிப்போர்ட்டிங்கும் அல்ல.

'கரைந்த நிஜங்கள்' கதை நிஜமாகவே வெகுஜனப் பத்திரிகைக்கான தீனி.

வாசக அனுபவம் பற்றி ஒன்று சொல்லவேண்டும் பெரும்பாலான கதைகள் கதை தொடங்கின நிமிடத்திலேயே ஒரு விறுவிறுப்பை ஏற்றி, வருகின்ற கொட்டாவியைக் கூட தடுத்து நிறுத்துகின்றன. இந்த தன்மை ஆசிரியரின் கதை சொல்லும் திறனுக்குக் கிடைத்திருக்கும் வெற்றி. வலுக்கட்டாயமாக ஒரு உணர்வை மத்தியான வெய்யிலில் காய்வது மாதிரி பிடித்துக்கொண்டு புராக்குப்பார்க்கும் தான்தோன்றித் தனமான போக்கு இவரிடம் சுத்தமாக இல்லை. பின்புறத் தோட்டத்தில் பழுப்பேறி முளைத்த மாலை நேரத்துக் காளான்களை கொஞ்சம் மசக்கையாய், இடுப்பில் கைவைத்துக் கொண்டு ரசிப்போமே-- அது கிடைக்கிறது இவருடைய கதைகளில்...

—பாபு யோகஸ்வரன்

பெருங்கூட்டத்தில் ஒருவன்

தனித்துவம் பிழக்க சிறுகதைத் தொகுப்பு

(ஆசிரியர்: வெங்கடேஷ்; மதி நிலையம்- சென்னை-13 பக், 127, விலை: ரூ25-00)

இச்சிறுகதைத் தொகுப்புக்குப் பாராட்டுரை வழங்கியிருக்கும் மாலன் 'நடையும், கதையும், வடிவமும் செழுமையாக உள்ள இப்படிக்கு ஒரு' கதைப் புத்தகத்தைப் படித்து எத்தனை நாளாயிற்று என்று ஒரு இனம்புரியாத ஏக்கம் ஏற்படுகிறது என்று குறிப்பிட்டிருப்பது உண்மை; வெறும்புகழ்ச்சியில்லை. ஆர். வெங்கடேஷ், தனித்துவமிக்க படைப்பாளியாகப் பரிணமித்திருக்கிறார் இக்கதைக் கொத்திலே' மொத்தமே பனிரெண்டு சிறுகதைகள் தாம். ஆனால் வாழ்க்கையின் இரண்டு இடுக்குகளில் எல்லாம் ஆர்வெங்கடேஷ் என்ற கலைஞனின் பார்வை நுணுக்கமாக ஊடுருவி சமகாலத்தை இலக்கிய மாய்ப் பதிவு செய்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. சமூக நிகழ்வுகளில் ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு ஏற்படும் அவசரங்களிலிருந்து, காலித்தனத்தைத் தட்டிக் கேட்பதில் நடுத்தர வர்க்க நபும் கைத்தனத்தை மீறி எழும் ஆவேசம் (கதை : சாகசம்) வரை நம்பிக்கையும் ஆசுபாசமும் தரும் படைப்புகளைத் தந்திருக்கிறார் வெங்கடேஷ்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளை போகிற போக்கில் வாசித்து விடமுடியாது. பெரிய பெரிய ஜாம்பவான்களுக்கெல்லாம் கிட்டாத 'தரிசனங்கள்' அனாயாசமாக கைகூடியிருக்கின்றன. இவர் எழுத்திலே! 'பெருங்கூட்டத்தில் ஒருவன்' - அப்படியான ஒருகதை. பிரபலமான கவிஞர் ஒருவரின் மறைவுக்கு இரங்கல் செய்தி வாங்க ஒரு அசலான, நகரத்தின் மூலை யொன்றில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் கவிஞரைத் தேடிப்போகிறார் நிருபர் கிடைப்பது: உத்தண்டராமன் என்கிற கவிஞரின் உக்கிரமான, சிந்தனையைத் தூண்டும் சம்பாஷணை எப்படியேர்' கட்டுரையை வாங்கிவிடுகிறார் நிருபர்.

அந்தக் கட்டுரையைப் படிக்க நமது ஆவலையே தூண்டும்படி படு சுவாரஸ்யம், விறு விறுப்புடன் சம்பவம் நகர்த்தப்பட்டு கடைசியில் ஒரு விளம்பரத்துக்காக 'அக் கட்டுரையை, தூக்கிவிட்டார்கள்' என்று கதையின் முடிவு முகத்தில் அறைகிறபோது நிருபருக்கு மட்டுமல்ல வாசகனுக்கும் கூட துக்கம் சொல்லி மாளாது! 'பெருங்கூட்டத்தில் ஒருவன்' - இத்தொகுதியின் தலைப்புக் கதையாகியிருப்பது மிகச் சரி. மனுஷன் என்கிற கதையில் வரும் ஞானதேசிகள் - கணக்குப்புலி - நவீன யுகத்தின் வியாபார வேசைத்தனம் புரியாது

மதிபடுகிறார் - நெஞ்சு கனக்கிறது படித்தபின்.

இக்கதைகளில் தென்படும் நகைச்சுவை. அம்சம் இவர் வலிந்து புகுத்தியது அல்ல; ஜி. நாகராஜன் சொன்னது மாதிரி 'எதை எதையோ விடேன், தொடேன் என்று பிடித்து வைத்துக் கொள்ளும்' நம்மை நோக்கி கெக்கலி கொட்டிச் சிரிக்கும் நிஜம் நேர்மையாகப் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது இதுதான் இக்கதைகளின் உயிர்நாடி. அவசரமின்றி நிதானமாக எழுதிச் செல்லும் ஆசிரியர் இக்கதைகளை அவகாசம் எடுத்துக் கொண்டு செய்திருக்கிறார்.

ஆதர்ஸ் புருஷராக வரும் மாஸ்டர் பிணத்தை வைத்து பிராபல்யம் தேடும் அரசியல்வாதி, பால் அட்டையைக் காணாமல் சோர்ந்து போகும் பத்மாவதி, அசங்கியத் திலிருந்து விடுபட்டு மலர்ந்து நிற்கும் வது என்கிற வதா, 'நான் புத்தகம் வாங்குகிறவன்; விற்க வந்திருக்கக் கூடாது' என்று குமுறும் இளைஞன், சக ஊழியரைப் பற்றி வத்தி வைக்கும் குமாஸ்தர், மனைவிக்கு தன்னை நிரூபிக்க கண்கணாத தேசத்தில் வாழ்க்கையோடு மல்லாடும் கணவன், மகிமை தாளை ஏமாற்றும் டகல்பாஜிக் கிழவர் எல்லோரும் கற்பனை என்ற களிமண் கொண்டு பிசைந்து வைத்த பொம்மைகள் அல்லர்; நம் கண்முன் ரத்தமும் சதையுமாக உலவுபவர்கள் தினந்தோறும் ரயிலில், தெருவில், ஆபீஸில் நாம் சந்திப்பவர்கள். ஆச்சரியம் என்னவெனில் இவை எல்லாம் வெகுஜன இதழ்களாக அறியப்படும் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை என்பதுதான்!

சின்னச்சின்ன வாக்கியங்கள் சிலசமயம் அதையும் ஒடித்து அடுக்கும் லாவகம் பிழையில்லாத சுத்தமான தமிழ். பிசிறில்லாத நடை.

இன்றைய தமிழின் மிகச்சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பாக மலர்ந்திருக்கிறது 'பெருங்கூட்டத்தில் ஒருவன்.' தமிழ் வாசகர்கள் தேடிப் பிடித்து வாசிக்க வேண்டிய உன்னதமான எழுத்து.

- தஞ்சாவூர் கோபாலி

சிறுகதை நீட்டி

ஆசிரியர்- இளம்பிறை எம்.ஏ. ரஹ்மான், வெளியீடு : மித்ர வெளியீடு, 375/10 ஆற்காடு சாலை, சென்னை-600 024. விலை : ரூ. 40.00

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துலகில் 'முதலாவது' என்று குறிப்பிடப்படும் 'மரபு' எனும் உருவகத் தொகுப்பை எழுதியதன் மூலம் ப்ரவலாகப் பேசப்பட்டவர். உருவகங்களோடு மிகச்சிறந்த சிறுகதைகளையும் எழுதவல்லவர் அவர்

என்பதற்குச் சான்றளிப்பது இந்த சிறுகதைத் தொகுதி.

உத்தி, உருவம், உரையாடல் அனைத்திலும் சிறந்து விளங்குகின்றன இந்தக் கதைகள்.

எந்த இடத்தில் எந்தச் சொற்றொடர்கள் பேசப்பட வேண்டுமோ அவை அந்தந்த இடங்களில் அமைய வேண்டும் என்பது விதி. ஆப்பக் கடைக்காரி செந்தமிழ் பேசுவதும் மாமன்னன் 'சென்னைத் தமிழ்' பேசுவது கேலிக்குரியவை. இதனை நன்குணர்ந்த ரஹ்மான் தனது கதா பாத்திரங்கள் எதைப் பேசவேண்டுமோ அதை மட்டுமே பேசவைக்கிறார். 'ஈமான்', 'தானம்' என்று கதைகளில் 'பேச்சு' சற்று அதிசயம் என்றாலும் அவை கொண்டிருக்கும் பொருள் காரணமாக நம்மைச் சோர்வடையாமல் தம் போக்கில் இழுத்துச் செல்கின்றன என்பதைத் தாராளமாகச் சொல்லலாம்.

'யானை' தொகுப்பில் வந்துள்ளவற்றில் சாதாரணமானதாக எனக்குப் படுகிறது. ஒரு வேளை ஐந்து பேரில் மற்ற நால்வரின் வழியில் நடக்க வேண்டியிருந்ததன் காரணமாக அது அப்படி அமைந்துவிட்டதோ, என்னவோ!

'உண்மையின் உறுதி' சிறந்த அரசியல் நையாண்டிக் கதை.

அழுத்தமான பாத்திரம் ஒன்றின் பிடிப்பு சிறுகதைக் கூறுகளில் ஒன்று என்பர். 'ஈமான்' கதையில் வரும் நாயகி குல்லூஹ் அப்படி ஒரு குணச்சித்திரமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள் ஆசிரியரால். உத்தி மற்றும் உரையாடலில் சிறந்த கதை 'ஈமான்'!

தொகுதியின் முதல் மற்றும் முடிவில் அமைந்துள்ள 'பூ'வும், 'சிறு கை நீட்டி'யும் அருமையான சிறுகதைகள் உத்தியிலும் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுபவை இந்தக் கதைகள்.

எதிர்பாராத அல்லது நேர்மாறான முடிவு திரைப் படம் அல்லது நாடகத்திற்குத்தான் சரியானது என்று வாதிடுவோர் இருக்கிறார்கள். சிறுகதை, நாடகம், திரைப்படம் மூன்றும் ஒரே வகையானவை என்பது என் கருத்து. முன் கதையை நாடகமும் திரைப்படமும் மூன்று மணி நேரம் விவரிக்கின்றன. சிறுகதையோ அவற்றை மூன்றே பக்கங்களில் சொல்லிவிடுகிறது. அவ்வளவுதான் வித்தியாசம். மற்றப்படி மூன்றும் தத்தம் முடிவை (உச்ச கட்டம்) நோக்கியே செல்கின்றன. தொடக்கம், வளர்ச்சி முடிவு மற்றும் பாத்திரப்படைப்பு இவை இந்த மூன்று இலக்கிய வகைகளுக்கும் பொதுவானவை.

அந்த வகையில் அந்த இரண்டு கதைகளும் மிகச்சிறந்த முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளன என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அந்த இரண்டு கதைகளும் சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசுபெற்றவை என்ற குறிப்பு எனது இந்தக் கருத்தை ஆமோதிப்பதுபோல் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எழுதும் கதைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட மாதிரியாக இருப்பவை என்று இங்கே சிலரால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை மீறியும் மிகச்சிறந்த கதைகள் அங்கிருந்து வருகின்றன என்பது உண்மை. அந்த உண்மையை மெய்ப்பிக்கும் கதைகள் இவை என்பதும் உண்மை.

தான் செய்யாத தவறுக்கு ஏகம் டாக்டரின் போக்கு கணவனை வருந்தவைப்பதுடன், அடுத்து அவர் சொல்லும் விஷயம் அவனைத் திகைக்க வைக்கிறது.

அவர் சொல்கிறார்: "நான் சொன்னபடியே நடந்துவிட்டது. உன்னால் அவள் இறந்து விட்டாள்; இப்போது அவள் மூன்றுமாத கர்ப்பிணி!"

இந்தக் கதையின் தலைப்பு 'பூ'.

கடைசிக் கதை 'சிறு கை நீட்டி'.

முதற் கதையைப் போலவே எதிர்பாராத முடிவைக் கொண்டது இந்தக் கதை.

சரித்திரப் பாட ஆசிரியரான சதா சிவத்தாருக்கு இரண்டே குழந்தைகள். பெண் ஒன்று; ஆண் ஒன்று.

எதிர்பாராத விபத்தொன்றில் மாண்டு போகிறாள் பெண். பெண்ணின் மரணம் தாயைப் பெரிதும் பாதிக்கிறது. தாங்க முடியாத வேதனையில் தவிக்கிறாள். கடைசியில் அடுத்து ஒரு பெண்ணைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறாள். ஆனால் சதாசிவத்தாரோ?

தமிழகம் வந்திருந்த அவர் அங்கு விளம்பரப்படுத்தப்பட்ட குடும்பக்கட்டுப் பாட்டுப் பிரச்சாரம் காரணமாக "ஆசைக்கு ஒரு பெண்ணும், ஆஸ்திக்கு ஒரு பையனும்" இரண்டு குழந்தைகள் நமக்கு இருப்பது போதுமே, இனி எதற்கு நமக்குக் குழந்தை" என்று கருத்தடை ஆபரேசன் செய்து கொண்டு விட்டதை எப்படி அவளுக்குச் சொல்லுவார்?

இந்தக் கதைகளின் தொகுப்பை வாசிக்கையில் புதிய அனுபவம் கிடைக்கும் என்பது உறுதி.

— பா. புகழேந்தி

கோயில் திருமொழி

இந்திரா பார்த்தசாரதி

தமிழ் நாட்டு நீதிமன்றங்களில் நீதிபதிகளாகப் பணியாற்றுகின்றவர்கள் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள்.

அவர்கள் எந்தெந்த மாதிரி வழக்குகளைத் தாம் ஆராய்ந்து, சமன் செய்து சீர்தூக்கும் துலாக்கோல் போல் நடுநிலைப் பிறழாமல், நீதி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அன்று ஒருவர் இன்னொருவருடைய தமிழ்ச் செய்யுட்களை 'அருட்பாவா' 'மருட்பாவா' என்று சொல்லும்படிக்கேட்டார். நீதிபதியின் தாய்மொழி ஆங்கிலம். அவர் எவ்வளவு சங்கடப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று இப்பொழுது புரிகிறது.

இன்றைய நீதிமன்ற வழக்கு, இறைவனுக்குத் தெரிந்த மொழி எது? சம்ஸ்கிருதமா? தமிழா? எந்த மொழியில் அவனை வழிபட வேண்டும்?

'ஆடியாடி அகம் கரைந்து, இசை பாடிப்பாடிக் கண்ணீர் மல்கி எங்கும் நாடிநாடி நரசிங்கா என்று வாடிவாடும் இவ்வாள் நுதலே' என்பது திருவாய் மொழி.

நாயகி — நாயக 'பா'வத்தில் அமைந்த இப்பாட்டு நாயகியின் பாட்டை (சிலேடையில் நோக்கமில்லை) விவரிக்கின்றது. 'இசை பாடிப்பாடிக் கண்ணீர் மல்கி' என்ற சொற்றொடருக்கு அற்புதமாகப் பொருள் கூறியிருக்கிறார் நம்பிள்ளை. பண்ணை வென்ற இன்சொல் மங்கைஆதலின், 'ஆற்றாமையிலே கூப்பிட்ட கூப்பீடு' பாட்டாய் விழா நின்றது. 'பாடிப்பாடி' என்ற அடுக்கு, முதல் கூப்பீடு போல அன்றி, இரண்டாம் கூப்பீடு தளர்ந்திருத்தலையும் தெரிவிக்கும். உருகிய மனம் இசையாய்ப் பெருகி, மிக்கது — கண்நீராய்ப் பெருகிறபடி....?

அதாவது, அன்பு உணர்வின் எல்லை

நிலத்தில் நிகழ்வது கண்ணீராகத்தான் இருக்க முடியும். மொழியினால் உணர்ச்சி அனைத்தையும் தெரிவித்துவிட முடியாது. எஞ்சியிருக்கக்கூடிய உணர்வை ('மிக்கது') அறிவிக்கும் ஆற்றல் கண்ணீருக்குத்தான் உண்டு.

இந்தக் 'கண்ணீர்' எந்த மொழியைச் சார்ந்தது? தமிழா, சம்ஸ்கிருதமா என்று எப்படிச் சொல்வது?

ஆனால், எதோ ஒரு மொழியில் 'பாடிப்பாடி' மனம் நெகிழ்ந்த பிறகுதான் 'மிக்கது' கண்ணீராய்ப் பெருக முடியும். அந்த மொழி, பாடுகின்றவருக்கும் கேட்கின்றவருக்கும் புரிந்த மொழியாய் இருந்தால்தான் இது சாத்தியம். இறைவனுக்கும் உவந்த மொழி, இதுவாகத்தான் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இறைவழிபாடு என்பது பக்தனுக்கும், அவன் விரும்பித் தொழுகின்ற தெய்வத்துக்கு மிடையே உள்ள அந்தரங்க ஒப்பந்தம். இது மௌனத்தை மொழியாக உடைய தியானமாயிருக்கலாம். அல்லது அவன் பாரம்பரியக் கலாசாரத்தின் வெளிப்பாடாகி அவன் இதயத்துடன் இணைந்து உறவாடும் தாய் மொழியாக இருக்கலாம்.

தாய் மொழியாகத்தான் இருக்க முடியுமென்று தமிழகத்தில் பக்தி இயக்கம் தோன்றியது. சம்ஸ்கிருதத்தினின்றும் இதி காசங்களையெல்லாம் மொழி பெயர்த்தோ அல்லது தழுவியோ அன்று தமிழ் இலக்கியம் படைத்தவர்கள், ஏன் வேதங்களைத் தமிழாக்கம் செய்யவில்லை? விஷ்ணு சகஸ்ரநாமத்தை ஏன் தமிழில் சொல்லவில்லை?

சம்ஸ்கிருதத்தைச் சடங்கு மொழியாகக் கொண்டார்களேயன்றி, இறைவனோடு பக்தனைத் தொடர்புப்படுத்தக்கூடிய வழிபாட்டு மொழியாக, அவர்கள் நினைக்க வில்லை என்பதுதான் இதற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

சடங்கு இயந்திர ரீதியாகச் செய்யப்படும் ஒரு கடப்பாடு. ஆனால் வழிபாடு, மனம் நெக்குருகிக் கண்ணீர் மல்கி, அதுவும் அன்பின் எல்லை நிலத்தில் நின்று "தானும் ஒன்றாகி ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும்பெரும் பாழில்"

ஒன்றியைவதற்கான சாத்தியப்பாடு, சாத்தியமாக்குவது தாய்மொழியன்றி

வேறில்லை.

ஐரேப்பாவில், பைபிள் அந்தந்த நாட்டின் மொழியில்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி ஏன் எழுந்தது? கி.பி. 1382ல்தான் பைபிள் முதன்முதலில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தது என்கிறார்கள். பைபிள் ஆங்கிலத்தில் வந்த பிறகுதான் அது மக்கள் இலக்கியமாகியது என்கிறார் ஜான் ரிச்சர்ட் கீன் (1837—83)

அதுபோல் தமிழ்நாட்டிலும் பக்தி இயக்கம் தோன்றி, நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தமிழில் இறைவனை வழிபடத் தொடங்கிய பிறகுதான் விஷ்ணுவும், சிவனும் மக்கள் கடவுளர்களாக ஆனார்கள் என்று சொல்லமுடியும். கோயில்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடையாளங்களாகவும் கருவூலங்களாகவும் பல்கிப் பெருகின. புண்ணிய திசை என்பது வடக்கு திசை என்றும், புண்ணிய தலங்கள் அனைத்தும் அங்குதான் உள்ளன என்ற கருத்தும் மாறித் தமிழ் நாட்டிலுள்ள எல்லா தலங்களுமே புண்ணியமானவை என்ற எண்ணம் மக்கள் மனத்தில் வேர் கொள்ளுவதற்குக் காரணமாயின தமிழிலமைந்த இப்பக்திப் பாடல்கள்.

ராமானுஜர் இறைவழிபாட்டில் மொழியின் முக்கியத்துவத்தை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அதனால்தான் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களை உபநிஷத்துக்கு ஈடானவை என்று அவர் கூறினார்.

இதைப் பற்றி இன்னொரு செய்தியும் கூறப்படுகிறது.

உற்சவர் புறப்பாட்டின்போது, வீதியில் வேதம் சொல்லிச் செல்கின்றவர்கள் ஒருவர் கையை இன்னொருவர் பிடித்துக்கொண்டு செல்வார்கள். ஆனால் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களைச் சொல்கின்றவர்கள் கைகளைப் பற்றிக் கொள்ளாமல் கையை வீசிக் கொண்டு செல்வார்கள். இறைவன், வேதம் சொல்லுகின்றவர்களைத் தாண்டிப் போய் விடக்கூடிய சாத்தியம் உண்டு என்பதால் வேதம் சொல்கின்றவர்கள், அவன் அப்படிப் போகாமலிருப்பதற்குத்தான் கைகளை ஒருவரையொருவர் பிடித்துக் கொண்டு போகிறார்களாம்!

ஆனால் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களைக் கேட்கும் போது, இறைவன் அப்பாட்டிசையில் கட்டுண்டு, மெய்மறந்து

இருப்பதால், அவன் அப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு வருகிறவர்களைத் தாண்டிப் போவதென்பது சாத்தியமில்லை!

சுவாரஸ்யமான இத்தகைய விளக்கங்கள் ஏற்படக்கூடிய அளவுக்குத் தமிழிலுள்ள வைணவப் பக்திப் பாடல்களுக்கு ஏற்றமும் தோற்றமும் தந்தவர் ராமாநுஜர்.

பெருமாள் கோயில்களில் தமிழ்ப் பாடல்களுக்கு உள்ள சிறப்பு, சிவன் கோயில்களில் இருந்திருக்கவில்லை என்பதும் உண்மை. ஓதுவார்கள், கர்ப்பகிருகத்துக்கு வெளியிலிருந்து கொண்டதான், தேவாரத்தை ஓத வேண்டும்!

சங்கரர் கேரளத்தில் பிறக்காமல், தமிழ்நாட்டில் தோன்றி, அத்வைதியாக இல்லாமல், சைவ சித்தாந்தத்தைக் கடைப்பிடித்திருந்தால், பன்னிரு திருமுறைகள் அனைத்துக்கும், வேதங்களுக்கு நிகரான அந்தஸ்து ஏற்பட்டு அவற்றை பிராம்மண ஓதுவார்கள் இறைவன் சந்நிதானத்தில் ஓதும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும்!

இவ்வாறு வரலாற்றில் மறக்கப்பட வேண்டிய சூழ்நிலைமாறி, அவரவர்கள் வேண்டும் மொழியில் கோயில்களில் வழிபாடு நடத்த முடியுமென்ற சுமுகமான ஏற்பாடு அண்மைக் காலமாக நடைபெற்று வரும்போது, சம்ஸ்கிருதத்தில்தான் வழிபாடு நடந்தாக வேண்டுமென்று நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்திருப்பவர்கள், சம்ஸ்கிருதத்துக்கோ அல்லது தமிழுக்கோ நண்பர்களல்லர். தமிழை அரசியல் கோஷமாக்கிப் பிழைப்பு நடத்துகின்றவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் வித்தியாசம் ஏதுமில்லை.

இந்த விஷயத்தில் நீதிமன்றம் என்ன தீர்ப்புச் சொல்ல முடியும்?

சம்ஸ்கிருத தோத்திரங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அருச்சனை செய்வதும் நம் முட்டாள்தனத்தின் பிரதிபலிப்பேயன்றி வேறில்லை. நம் முன்னோர்கள் ஏன் இத்தகைய உயிரற்ற வழிபாட்டு முயற்சிகளில் ஈடுபட வில்லை என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும்.

வேதங்களையும், உபநிடதங்களையும் மொழி பெயர்ப்பதைக் காட்டிலும் அவற்றின் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு பிறந்த மண்ணின் கலாசாரத்துக்குப் பொருந்தும் வகையில், மூல இலக்கியமாகவே அற்புதமான இசைப் பாக்களை, அவர்கள் இயற்றினார்கள்.

இறைவன் சந்நிதானத்தில் இவற்றைத் தோத்திரங்களாகப் பாடும்போது ஏற்படும் பக்திப் பரவசம், சம்ஸ்கிருதத் தோத்திரங்களைத் தமிழில் பெயர்த்துச் சொல்லும்போது ஏற்படுவதில்லை.

சம்ஸ்கிருதத்தில் வழிபாடு வேண்டுகின்றவர்கள் அம்மொழியிலிருக்கும் அருச்சனைப் பாக்களை அம்மொழியிலேயே சொல்லுவதுதான், தமிழுக்குச் செய்யும் பெரும் உதவி.

தமிழில் வழிபாடு வேண்டுகின்றவர்களுக்கு, இதற்கென்று தமிழிலியே ஏராளமான மூலபக்திப் பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றை இறைவன் திருமுன் சொல்வதுதான் நியாயம்.

இவ்விஷயங்களில் அரசாங்கமோ அல்லது நீதிமன்றங்களோ குறுக்கிடுவது பொருத்தமாக இல்லை.

கோயில்களில் அருச்சகர்கள் இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமேயில்லை. பக்தனுக்கும் அவனைப் படைத்தவனாக அவன் கருதும் ஒரு மாபெரும் சக்திக்கு மிடையே தரகுக்காரர்கள் எதற்காக வேண்டும். பக்தன் கோயிலுக்குச் சென்று தியானத்திலோ அல்லது அவன் மனத்தை ஒருமைப்படுத்தும் பக்திப் பாடலையோ அவன் விரும்பும் மொழியில் பாடி வழிபாடு செய்யக் கூடிய உரிமை அவனுக்கு வேண்டும்.

கல்கத்தாவில், விவேகானந்தா கூடத்தில் உட்கார்ந்து மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது எனக்கேற்பட்ட பக்திப் பரவசம், வேறு எந்தக் கோயிலிலும் உண்டாகவில்லை.

‘நன்றாய் ஞானம் கடந்து போய்
நல்லிந்திரி யெமெல்லாம் ஈர்த்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும் பெரும் பாழ்
உலப்பினிலதனை உணர்ந்து உணர்ந்து
சென்றாங்கு இன்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்
அன்றே அப்பொழுதே வீடு
அதுவே வீடு வீடாமே...’

— நம்மாழ்வார்

‘கடலே கடலே உன் மொழி என்ன?
— நிரந்தரக் கேள்வி.
வானமே வானமே உன் மொழி என்ன?
— நிரந்தர மௌனம்.

— தாகூர்

கணையாழி திரட்டுகள்

'தசரா' அறக்கட்டளை செப்டம்பர் - 95 முதல் இன்று வரை உள்ள இதழ்களை திரட்டுகளாக வெளியிட்டுள்ளது. இத் திரட்டுகள் 6 இதழ்களாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

வாசகர்கள், பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பயன்பெறும் வகையில் பல்வேறு ஆராய்ச்சி கருத்துக்கள் நிறைந்துள்ள இத்திரட்டுகள் சிறந்த முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

	எஃபரம்	ரூபாய்
Vol.- I	1995 செப்டம்பர் - 1995 டிசம்பர்	50.00
Vol.- II	1996 ஜனவரி - 1996 ஜூன்	75.00
Vol.- III	1996 ஜூலை - 1996 டிசம்பர்	75.00
Vol.- IV	1997 ஜனவரி - 1997 ஜூன்	75.00
Vol.- V	1997 ஜூலை - 1997 டிசம்பர்	75.00
Vol.- VI	1998 ஜனவரி - 1998 ஜூன்	75.00

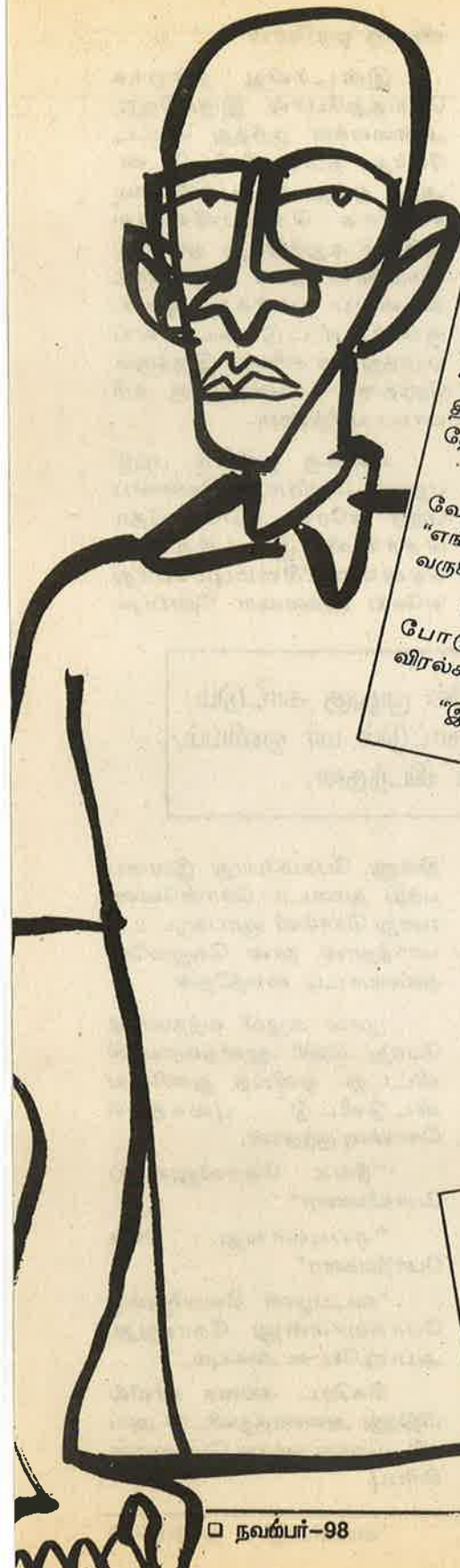
பதிவு தபாலில் பெற திரட்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 20.00 சேர்த்து அனுப்பவும்.

'கணையாழி' பெயரில் M.O. அல்லது D.D. அனுப்பவும். காசோலை பெறப்படமாட்டாது.

'கணையாழி'

18, பி.பி.சி. ஹோம், 18, செவாலியர் சிவாஜி சாலை
தி. நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 432 0013

பாத்தரும் கதவைச் சாத்தி
காலில் நீருற்றி குசியில் ஓடிய
பித்த விரிவை சொரசொரத்
தரையில் தேய்க்க ஆரம்பித்
தேன் பட்டாசாலையில்
“குமரேசா” கூப்பிடும் மகேந்
திரன் தொனியே நடந்துவரும்
தோரணையை காட்டிற்று.

“அப்ப எரும் மாட்டுல
மழை விழுந்த மாதிரிதான்”
“அஞ்ச நிமிசத்தில வந்திடு
றேன்”
“போடா அசமந்தான்.
அங்க எல்லாரும் கிளம்பி நின்
னிருக்காங்க. லேட்டா வந்து
இமேஜ காட்டுறயாக்கும்.
இன்னும் சுரேஷ் மேல நீ தூக்கி
வச்சிருக்கிற கல்ல இறக்கல
போல இருக்கே. சட்டுபுட்
டுன்னு, ஊத்திக்கிட்டு வாடா”
போகும் குரல் கேட்கிறது.
என் உத்தமியிடம் இரவே
வெள்ளன எழுப்பச் சொல்லி
யிருந்தேன், மறந்து விட்டாள்.
கொஞ்சநாள் நெருக்கமான
விரல்கள்.

“வாங்க மாமா” வர
வேற்கும் என் இல்லத்தரசி.
“எங்க குளிக்கிறாரு” நெருங்கி
வருகிறது வசில் சத்தம்.
“எலேய்” என்ற விளிப்
போடு கதவில் தாளமிடும்
விரல்கள்.
“இப்பத்தான் நுழந்தேன்.”

மனச்சுரங்கத்தில்
மாயப் பொந்துகள்

வரிடம் பேசாது இருந்து விட்டால் பின் பேசும் சந்தர்ப்பம் வரும்போது பழைய வெகுளியான் கலகலப்பு ஒருத்தருக்கொருத்தர் தோன்றாது போலும். மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு விதை கல் பயனுக்கு வண்டு முகம் வைக்காது இருக்க ஆத்துமணல் கலந்து கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது திடுதிப்பென்று சுரேஷ் வந்தான். அவன் என்னிடம் பெண் பார்க்கப் போக வேண்டும் என்று அன்னியன் போல் தயங்கி பேசியது சங்கடமாகத் தான் இருந்தது.

எனக்கும் சுரேஷிற்கும் சின்ன மனத்தாங்கல். கடந்த ஒருமாதமாக அவன் மீது

போனால் இன்னமும் அச்சம் விட்டபாடில்லை. எப்போதும் இடத்தை தவறவிட்டு விடுவோமோ என்ற அல்லாட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

லிட்டில் ஃப்லவர் மேன் சனைக் கண்டு பிடித்து உள்ளே நுழைந்தபோது கைப்பிடிச் சுவரில் ஈரத்துண்டுகள் இருந்தன. விஜயகுமார், அறைக் கதவைத் தட்டியபோது சிவந்த கண்களோடு திறந்தான். என் பெயரைச் சொன்னதும் ஒரு சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு நழுவின வேட்டியை சரிசெய்து மல்லாக்க மீண்டும் படுத்தான்.

தோள்தொடும் முடி. மெலிந்த தேகம். சுவரில் முதுகு காட்டும் போர்டுகள். பக்க வாட்டில் இளைத்திருப்பதாகக்

வியூக்கு ஓடினேன்.

இன்டர்வியூ நன்றாக செய்ததுபோல் இருக்கிறது. அளவைகள் குறித்து கேட்ட போது தடுமாறிவிட்டேன். அந்த ஒன்று இன்டர்வியூவை சரியாக செய்யவில்லை என்றும் உறுத்தியது. ஓயாமல் கரைவிரவி நுரை வெடிக்கும் கடலைப் பார்க்க ஆசை. குளித்துவிட்டு கடலைப் பார்த்து வர சரியாக இருக்கும். நோத்தை பயணத்திற்கு சரியாகப் பிரித்தேன்.

எனக்கு ஓவியம் பற்றி எதுவும் தெரியாது. இவனைப் பற்றி சுரேஷ் எப்போதோ சொல்லி இருக்கிறான். சென்னை கிளம்பும்போது 'எலேய் மூக்கையா தோப்புல

தோள்தொடும் முடி. மெலிந்த தேகம். சுவரில் முதுகு காட்டும் போர்டுகள். பக்கவாட்டில் இளைத்திருப்பதாகக் காட்டும் மர ஓவியம், தூரிகை, பெயிண்ட் டப்பாக்கள் சிதறிக் கிடந்தன.

அர்த்தமற்ற கோவம் கொண்டு பேசாது இருந்தேன். உண்மையில் அவன் மீது தவறு இல்லை. யார் மீதோ உள்ள ஏமாற்றம் சம்பந்தமில்லாமல் நண்பன் மீது ஏற்றி வைத்து மன அவஸ்தைக்குத் தீனி போட்டுக் கொண்டது போலத்தான் அந்த விஷயமும்.

போனமாதம் நான் படித்த படிப்புக்கு பத்தாண்டு கழித்து சென்னையில் ஒரு இன்டர்வியூ வந்தது.

சுரேஷ்தான் தன்னோடு படித்தவன் ஒரு மேன்சனில் இருப்பதாகக் கூறி "அங்குபோ உனக்கு வேண்டிய வசதி செய்து தருவான். அவனுக்கு முன்கூட்டி கடிதம் எழுதி விடுகிறேன்" என்று சாஸ்வதப் படுத்தினான்.

எனக்குப் புதிய ஊருக்குப்

காட்டும் மர ஓவியம், தூரிகை, பெயிண்ட் டப்பாக்கள் சிதறிக் கிடந்தன. குளித்துவிட்டு கிளம்பும்வரை விஜயகுமார் அதிகம் பேசவில்லை. பின் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு கிளம்பும்போது தமாசாகப் பேசினான். தூக்கத்தை விட்டு எழுந்ததும் பட்டென்று யாருக்கும் பேச சின் சுயமுத்திரை கிளம்புவ தில்லை. கொஞ்ச நேரம் ஒருவித சாந்தம் தவழ்கிறது. விஜயகுமார் இந்த ஓவியங்களைக் கட்டி அழுது கொண்டிருப்பது வித்தியாசமாக இருந்தது. உடன்படித்தவர்களின் முகவரிகள் இன்னொரு அறிமுக மற்றவன் வந்து குளித்து ஹாய் சொல்லிவிட்டு போகும் படியாக மாறிவிட்டது. என்ன செய்வது? ரிட்டன் டிக்கெட் பதிவு செய்துவிட்டு இன்டர்

நின்னு பேசும்போது இவனைப் பத்தி தானடா சொன்னேன்' என்று சொல்லி ஞாபகமுட்டப் பார்த்தான். நான் வெறுமனே தலையாட்டி வைத்தேன்.

முகம் கழுவி வந்தமர்ந்த போது மணி மூன்றரையாகி விட்டது. ஓவியத் துணியை விட்டுவிட்டு புகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"நீங்க கோவிலுக்குப் போவீங்களா"

"எப்பவாவது. நீங்க போறீங்களா"

"வடபழனி கோயிலுக்கு போகலாம்ன்னு தோணுது. அப்படியே கடலையும்..."

சிகரெட் கங்கை காலில் மிதித்து அணைத்துவிட்டு அவனிடமிருந்து வந்தது மெதுவான சிரிப்பு.

“சார் இந்த கோயிலவிட இன்னொரு கோயில் காட்டட்டமா”

“எந்த கோயில்”

“குப்பர் ஜாலி”

சட்டென்று ஒரு கலைஞன் இப்படி பேசியது விசித்திரமாக இருந்தது. எனக்குப் பதில் சொல்ல சங்கடமாக இருந்தது.

“நல்ல ஃபேமிலி சார். பிராமின். வீட்டிலயே வச்சக் கிடலாம். போலீஸ் தொந்தரவு இருக்காது. ஒய்ப். மாதிரி பழகுவா”

“இல்ல. நா இன்னக்கிப் போயாகணும்.

விவசாய வேலைகள் அப்படியே கெடக்கு.”

“எத்தன மணிக்கு உங்களுக்கு பஸ்”

“எட்டு மணிக்கு. வேணாங்க.”

“இப்பக் கிளம்பினா கூட ஆறு மணிக்குத் திரும்பிடலாம்.

போய்வர சரியா இருக்கும்.

ஃப்பிகர பாக்குறதுக்கே கொடுத்து வைக்கணும். ஸ்டார் மாதிரி.”

அலுப்பு இதில் உற்சாகத்தை வரவழைக்க வில்லையென்றாலும் ஏதோ ஒரு தோற்றம் நிழலாடியதும் தலையாட்டினேன்.

கீழே இறங்கியதும் விஜய் குமார், பாடாவதியாய் நிற்கும் டி.வி.எஸ் ஃபிப்பியை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். போட்டிருந்த சட்டை நெஞ்சுப் பரப்பில் நைந்திருந்தது. பின் புறத்தில் வெளுத்த பேண்ட் தன்னது பழமையை விளம்பியது. புகை கக்கும் வண்டியில் கிளம்பினோம். மியூசிக் அகாடமி தியேட்டர் ஒரு வழிப்பாதை வழியாகப்போய் ராயப்பேட்டை ரஸ்தாவில்

கிராஸ் செய்து பெட்ரோல் பங்கில் நிறுத்தினான்.

“கொஞ்சம் பெட்ரோல் போட்டுக்கிட்டா பரவாயில்லன்னு தோணுது. ரிசர்வில இருக்கு. திரும்பவர பத்தாது.”

பெட்ரோலுக்கு முப்பத்தைந்து ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டு வந்து ஏறினேன்.

“ஃப்பிகர பாத்திங்களன்னா அசந்திடுவங்க.

அந்த சதை பிடிப்பும் சினுக்கமும்..”

இறுக்கும் சட்டை மீறி பிதுங்கும் கற்பனைச் சதை உள்ளுக்குள் ஆர்வக்குமிழிட்டது. அள்ளி அணைத்து முத்தமிட சொருகும் கண்கள். அண்ணா சிலை தாண்டி மணிக்கூண்டு ரஸ்தாவில் போகும்போது உருகும் வார்த்தைகள் காதில் விழுந்து கொண்டே இருந்தது.

“நீங்க வேறெதுலயும் வெளார்க் பண்ணுனீங்களா”

“ம். எங்க போனாலும் ஒரு மாசம். கூடுனா மூணுமாசம். அதுக்கு மேல இருக்க முடியல. சண்டை வந்து விலகுனதில்ல. என் எய்ம் அதில்லன்னு தோணும். விலகிடுவேன். இப்ப விவசாயம்தான்.”

சற்று உரக்க சிரித்தான்.

“என்ன”

“இல்ல ஒரு சம்பவம் ரூபகம் வந்தது. அதுதான்”

“வேறெதும்”

“இல்லில்ல. ரெண்டு வருசத்துக்கு முன்னாடி ஒரு பாரின் குட்ஸ் கடையில் வேலை பார்த்தேன். ராமநாத புரத்திலிருந்து டீர்வந்த பார்ட்டி பஜாருக்கு வந்தது. பக்கத்து கடையில் வந்து படுக்க தேப் இருக்கான்னு கேட்டான். கடையிலிருந்த பையன் இல்

லன்னு சொன்னான். பிளாட் பாரத்தில நா நின்னுக்கிட்டு சார் என்ன வேணும்ன்னேன். படுக்கை தேப்பண்ணான். கடையில் படுக்கை தேப் உண்மையில் இல்ல. இருக்குன்னு சொல்லிவிட்டு உள்ள கூப்பிட்டேன். எங்க பாஸ்பக்குபக்குன்னு முழுச்சாரு. நான் ஸ்டேண்டு தேப்படுக்க வச்சு ‘இதுல பட்டன மேல அமுக்கக்கூடாது. இப்பிடி சைடில்ல அமுக்கணும்ன்னு அமுக்கிக் காட்டினேன். அது மாடலா இருக்கேன்னான். கப்ன்னு ஒரே அமுக்கா அமுக்கி தலையில் கட்டிட்டேன்.”

“உங்களுக்கு ஒவியத்தில நிறைய வருமானம் கிடைக்குமே” லேசாகத் திரும்பிப் பார்த்து ஓட்டினான்.

“இதுவரைக்கும் என் உழைப்பையும் நேரத்தையும் இந்த ஒவிய கிறுக்குத்தான் சுரண்டிக்கிட்டிருக்கு.

But I am not a commersialist” அவனுடைய ஹாஸ்யம் எனக்குப் பிடித்தது.

“நீங்க தண்ணி அடிப்பீங்களை” என்றான்

“எப்பவாவது”

“வாரே வா. அப்ப இன்னக்கி நீங்க சொர்க்கத்தில நீந்துனது மாதிரிதான். குட்டி அப்படி நச்சு”

ஏதோ ஒரு சஞ்சாரத்தில் நான் கட்டுண்டுவிட்டேன். “இங்க பார் அட்டாச்சிடு இருக்கு வாங்க” உள்ளே போகும்போது மதுவாசம்.

“தண்ணி அடிச்சா வலுவா வெளுத்து வாங்கலாம்.”

“எம்.சியா? பிரிமியமா?”

“விள்டேஜ்”

இருநூற்றி ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தேன். பெட்டியோடு இரண்டு கிளாஸ் சுண்டல் பொட்டணம் சகிதம் வந்தன. சோடா ஊற்றி மது அருந்திய தும் இரண்டு ஆம்லட் ஆர்டர் ஆனது. நான் பில் கொடுத்து வெளியில் வரும்போது தெருவில் கூட்டம் அதிகரித்திருந்தது. அற்புதமான பெண்ணிடம் அழைத்துப்போகும் இந்த ஓவியன் என் மன அறையில் நெருங்கிக்கொண்டே இருந்தான். என்னைத் திருப்திப் படுத்தப்போகும் அவனை சந்தோஷிக்கச் செய்யவே தூண்டியது.

“தண்ணியடுச்சா நல்லா சாப்பிட்டிரணும் குமரேசா.

அப்பத்தான் அல்சர் வராது..”

எனக்கும் பேர் சொல்லி அழைக்கவே பிரியம். நான் வெஜிடேரியனுள் நுழைந்து மூக்கு முட்ட சாப்பிட்டோம். சாப்பிடும்போது உடம்பு அந்துண்டாகத் தூக்கியது. பணம் கொடுத்துவிட்டு வரும் போது மதர்ப்பமாக இருந்தது. ஜேப்பைத் துலாவுவதைப் பார்த்து “என்ன” வென்றேன். “சில்லறை இல்ல. சிகரெட்

வாங்கலாமென்று பாத்தேன்.”
“எங்கிட்ட இருக்கு” மன முவந்து வாங்கிக் கொடுத்தேன்.

சிகரெட் புகைத்த வாக்கில் பயணமானோம். “நீ மூல் பண்ணும்போது நைசா இருக்கணும். அவ ஆளுதான் ஜய் ஜாண்டிக். ஆனா பயந்த சபாவம். உடம்பே பஞ்சு...”

“சரி”

“எடுத்தவுடனே பின் இடுப்ப தடவி கொடுக்கிறாக. குட்டா ஓட்டிருவா ஒன்னால திமிற முடியாது.”

“ம்ம்”

எம்.எல்.ஏ ஹாஸ்டல் பின் பக்கம் ஓட்டி ஆர்.கே. நகருக்குள் விட்டான். அந்த பகுதியே அமைதியாக இருந்தது. விசால மான தெரு. ஓரங்களில் வான்கொன்றை மரங்கள். அதன் கிளையூடே போகும் தந்திக்கம்பிகள். புதிய பெரிய கட்டிடங்கள். உத்தியோகஸ்தர்களின் குடியிருப்பு பகுதி என்பதை அந்த அமைதியே காட்டியது.

தெருவிலேயே நான்கு அப்பார்ட்மென்ட்ஸ். விளம்பரப் பலகையில் இரண்டு வி.ஜி.பி.களின் பெயர்கள். வண்டியை ஒரு வீட்டின் முன் நிறுத்தினான். பூட்டியிருந்தது கேட். பூட்டியிருந்த வீட்டைப்பார்த்து நிறுத்தினான் என்பதுதான் சரி. அமைதியான குடும்பத்தின் தோற்றத்தை அந்த வீடு போர்த்தியிருப்பது தெரிந்தது.

“அடச்சே! வீடு பூட்டியிருக்கே. சரி நீங்க ஒண்ணு பண்ணுங்க. இன்னைக்கி தங்கிட்டு நாளைக்குப் போங்களேன்.”

எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. “பரவாயில்ல. நா இன்னக்கிப் போயே ஆகணும்”

“இன்னைக்கி ராத்திரி எப்படியும் காண்டாக்ட் பண்ணிர்றேன். நாளைக்கி...”

“இல்ல எனக்கு நிறைய ஜோலியிருக்கு” வண்டியைத் திருப்பினான்.

கடுப்பும் வெறுப்புமாக உள்ளில் அலையெழுந்தாலும் ஓவியனின் முகம் வயிறார் உண்ட கலை பூத்து குலங்கியது. நான் பின்னால் அமர்ந்ததும் அந்த கற்பனைப் பெண்ணை பேசிக் கொண்டு ஓட்டினான்.

ஊர் வந்ததும் சுரேஷை கடித்துக் குதறிவிட்டேன். ஆனால் மற்ற நண்பர்கள் நான் பேசப்பேச விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். சுரேஷ் பரிதாபமாகத்தான் நின்றான். நம்மிடம் சரிவு நிகழுகிறபோதுதான் அடுத்தவர் வழக்கிவிட்டதாக பாரத்தைப்போட்டு பேசக் கூடாது என்ற பிடிவாதம் வருமென்று தோன்றுகிறது.

காலையில் பத்து மணிக் கெல்லாம் அங்கு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி யிருந்தான் சுரேஷ். மாலையில் பலசரக்குக் கடையில் மும்பாரமாகக் குவியும் வாடிக்கையாளர்களைக் கைவிட இந்த நாளில்கூட இஷ்டமில்லை. அதனால்தான் காலையிலேயே போய்த் திரும்ப ஏற்பாடு. மூன்று முறை இவனுக்காக பெண்பார்க்கப் போய் அசிங்கப்பட்டாயிற்று. இந்த முறை போகக்கூடாது என்று நினைத்தாலும் நேற்று பழைய படி தாஜா செய்துவிட்டான்.

பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது நான், மகேந்திரன், சுரேஷ், விஸ்வநாதன் நால்வரும் வயதுக்கு மீறிய திட்டம் போட்டிருந்தோம். ஒரே நாளில் ஒரே மேடையில் நான்கு பேரும்

திருமணம் செய்துகொள்வது என்பதுதான் அது. திருமென்று ஒருநாள் மகேந்திரன் “டேய் நாம நாலுபேரும் ஒரே பொம்பளைய கல்யாணம் பண்ணி ஒத்துமையா பிரியாம இருக்கணும்” என்று சொல்லுமானசேகமாக ஒத்துக் கொண்டோம். இந்த திட்டத்தை இப்போது நினைக்க வெக்கமாக இருக்கிறது. நடைமுறையில் அந்த பால்கால கனவு தவிடுபொடியாகி விட்டது. வளர்ச்சியின் சூழல் சந்தர்ப்பங்களை மாற்றிடங்களில் பசியப் போட்டிருந்தது.

முதலில் விஸ்வநாதுக்கு அடுத்து மகேந்திரனுக்கும் தொடர்ந்து எனக்கும் வேறுவேறு திக்கில் முடிச்சு விழுந்தது.

வந்திட்டுப் போறானே மகேந்திரன் லேசுபட்ட ஆள் இல்லை. எனக்கு அவன் தூரத்து சொந்தம். பாட்டன் வழியில் அண்ணன் தம்பிகள்.

கல்யாணமான மறுநாள் பந்தலடி நீள்பெஞ்சில் உக்காருகிறேன். வாய் கொப்பளித்துவிட்டு வந்து பேச ஆரம்பித்தான். முகத்தில் படு சந்தோஷகலை. மணப்பெண் எட்டிப்பார்த்து “வாங்கண்ணா” என்று வரவேற்றுவிட்டு உள்ளே போனான். எனக்கு அது பெரிதாகத் தெரியவில்லையென்றாலும் ‘மாமா’ என்று சொல்வதுதான் முறை.

சரி ஏதோ என்னை அப்படியழைக்கத் தோன்றியது என்று விட்டுவிட்டேன். எங்கள் கூட்டாளிகளில் ஒருவனும் மகேந்திரன் பெரியப்பா பையனுமாகிய நொட்டாங்கை சினுவையும் அண்ணா பட்டம் போட்டு அழைத்தது இடறிற்று. சினு இப்போது மெட்ராசில் பெரிய கம்பெனியில் இருக்கிறான். நாங்கள் என்ன லேசுபட்ட ஆளுகலா? விசுவ

நாதன் மனைவியை வைத்து மெல்ல துலாவிப் பார்த்தபோது ‘ ‘ எ ல் லே லா ரை யு ம் அண்ணாந்னு அவர்தான் கூப்பிட சொல்லியிருக்கார்” பதில் கிட்டியது. சகட்டு மேனிக்குச் சொல்லச் சொன்ன ரகசியம் பிடிபடாதாவென்ன!

தலைதுவட்டி வரும்போது இட்டிலி தட்டுகளில் மாலை ஊற்றினாள் என் உத்தமி. கொஞ்சம்கூட சுருகருப்பு வேண்டாமா? சுபகாரியத்துக்குப் போகும்போதுகூட சட்டுபுட்டென்று செய்து கொடுக்க தோணமாட்டேங்கிறதில் எனக்கு எரிச்சல்.

“சாயந்திரத்துக்கா சுடுற”

“கொஞ்சம் லேட்டானா கிண்டலா?”

“சட்டய எங்க வச்சிருக்க?”

“ரோஸ் சட்டைய மெத்தையில் எடுத்து வச்சிருக்கேன்; அதான் ஓங்களுக்கு எடுப்பா இருக்கு.”

சட்டை மாற்றி... தலைசீவி, பௌடர் அப்பி கிளம்பும் போது ஆவி பறக்க தட்டை வராண்டாவில் வைத்தாள். “கௌம்பும்போது கொண்டு வந்து வைய்யி” எரிச்சலில் சொல்லி திரும்பவில்லை. கரண்டி சிமிண்ட் தரையில் ‘டங்’ கென்று கோவத்தில் விழுந்தது. மூச்சுவிடாமல்

தின்றுவிட்டு கிளம்பினேன்.

இடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் வேனில் என் இடம் எது என்று தேட முடியுமா? ட்ரைவர் பக்கம் சாய்ந்து உக்கார்ந்து கொண்டேன். சக்கரங்களுக்கிடையில் எலும்பிச்சை பழம் வைத்து ஏறினார் சுப்பையா மாமா. சுரேஷிற்கு இரண்டாவது முறை பார்த்த பெண் ணெல்லாம் தங்க சிலைமாதிரி. அவர்களுக்குக் கொடுக்க நிறைந்த மனம்.

தட்டில் நின்ற லட்டு, மிச்சர், வாழைப்பழம் — சாப்பிட்டு நிமிர்ந்தபோது ஜன்னலில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கே உள்ளூர ஒரு எண்ணம். இவனுக்குப்போய் இந்த தேவதை வாய்க்கும்படியான நெத்தியில எழுதியிருக்கே என்று பொறாமை துளித்தது. ஊருக்குள் சுரேஷ் இவளை இறக்கினால் மிஞ்ச யாரு மில்லை. நம்பர் ஒன் இவள் தான்.

காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு 'சும்மா பஸ்டாண்ட் வரை போய்விட்டு வருகிறோம்' என்று சொல்லிவிட்டு ரோட்டுக்கு வந்தோம்.

"டேய் பொண்ணு எப் பிடிறா" அபிப்பிராயம் கேட்டான்.

"சூப்பர்ரா... பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லிடு. நச்சு குட்டி.

கால் சாஷ்டாங்கமா விழலாம் போல இருக்கு.

தாடையில் ஒரு மச்சமிருக்குப் பாத்தியா? அப்பிடியே முகக்கலை சுண்டுது. விடறாத சரின்னு சொல்லு"

நாங்கள் ஒரே குரலில் ஆமோதித்தோம். இப்படியொரு பதில் சொல்வான் என்று நினைத்திருந்தால் வந்திருக்கவே

மாட்டோம். "பொண்ணு பிடிக்கலடா" என்றான். கழுதைக் கெங்க கற்பூர வாசன தெரியப்போகுது என்று அவன் இல்லாதபோது திட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தோம். இது சம்பந்தமாக விவாதம் வரும் போது மகேந்திரன் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டான். விஸ்வநாதன் "எனக்கெல்லாம் இப்பிடி வாச்சிருந்துச்சுன்னா டவுன்ல ஒரு கடைய வச்ச அள்ளிறமாட்டேன் காசு" என்பான். கல்லாவில் உக்கார்ந்தால் பத்தாதா?

பின்னாளில் இவன் அடித்த பல்புகை எனக்கு சங்கடமாகப் படவில்லை. அதே ஊருக்கு ஜாதகம் பார்க்க அந்தத் தெருவழியாக போகும் படியாகிவிட்டது. அவர்கள் பார்த்துவிடக்கூடாது என்று துளைத்த அவமானம் இருக்கிறதே. அது சொன்னால் புரியாது. அனுபவித்திருக்கணும்.

முதன் முதல் பெண் பார்க்க சுரேஷோடு போகவில்லை. ஏதோ பத்திர வேலையாக மதுரைக்குப் போய்விட்டேன். இனி இவனுக்குப் பெண் பார்க்கும் விசயத்தில் தலை நீட்டக்கூடாது என்று அன்று வைத்த முறி நீண்ட நாள் நீடிக்கவில்லை. மறுபடி பார்த்த இரண்டு பெண்களை குறை சொல்ல முடியுமா? இருவரிடமும் ஒரு ஹோம்லி லுக் இருந்தது. அந்த குமுளி பெண்ணின் மிரட்சியான கண்களும் ஜாடையில் பார்த்து புன்முறுவளித்து நடந்துபோன விதமும் அடிமன கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கிறது.

வேனில் உக்காருவதற்கு முன்கூட்டியே ஒரு தீர்மானத்தை எனக்குள் வைத்துக் கொண்டேன். முடிந்தவரை சுரேஷ் அருகில் இருக்கக்

கூடாது. இந்தா வருகிறேன் என்று சொந்தக்காரர் வீட்டில் ஒளிந்து விட்டு புறப்படும் நேரம் பார்த்து இணைந்து கொள்ளலாம் என்ற தீர்மானம்.

வேன் விட்டு இறங்கும் போது என் தீர்மானம் பலிக்கவில்லை. பெண் வீட்டார் சரியாக எதிர்பார்த்து நின்றிருப்பதில் மாட்டிக் கொண்டேன். சுரேஷ் எதையோ சீரியசாகப் பேசுவது போல் என் விரல்களுக்கு கிடையில் சேர்த்துக்கொண்டு பம்மாத்தில் நடந்தான்.

பலகாரம் எல்லாம் சாப்பிட்டுவிட்டு சுப்பையா மாமாவிடம் "பொண்ணு எங்க மாமா"—காதோடு கேட்டேன்.

"இப்ப வந்திட்டு போகு தில்லப்பா அதுதான்"

யாரும் சரியாக கவனிக்கவில்லை. சுரேஷ் என்னைப் பார்த்து 'எது' என்பதுபோல் சைகை காட்டினான். நான் உதட்டைப் பிதுக்கி கை விரித்தேன். சுப்பையா மாமா சூழ்நிலையைப் புரிந்து "கொளரியைக் காப்பி கொண்டு வரச் சொல்லுங்க" — குறை தந்தார். நாங்கள் சதாரித்துக் கொண்டோம்.

கோல் மூஞ்சியும் சப் பட்டை மூக்குமாக பச்சை கலர் தாவணி அணிந்த பெண் தட்டு நீட்டினாள். நிறம் கருப்பு. ஒற்றைநாடி. முகமே சைக்கிள் சீட்டிதான். முன் வந்தவள் தான். ஏதோ பாவப்பட்ட ஜீவன் என்று நான் கவனிக்கவில்லை. எனக்கு திக்கென்றது. அசிங்கப்படப்போவது உறுதியென்றதும் காப்பி சாப்பிட தோணவில்லை. கசபுகவென்று சுப்பையா மாமா அவனிடம் கேட்டார். எனக்குக் காதி ல் விழுந்தது.

"பொண்ணு பிடிச்சிருக்கு"

இது என்ன ஆகப்போ

கிறதோ என்று பயம். இவன் ஏதோ வேடிக்கை காட்டு கிறான் என்று தோன்றியது. சரியென்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குப் போனதும் கண்டிப் பாக சர்க்கஸ் காட்டு வான் என்று தோன்றியதும் நைசாக இறுமிவிட்டு தெரு வுக்கு வந்தேன். ஒருவேளை இப்படியும் இருக்குமா?

சிறுவயதில் இப்படிப் பட்ட பெண்ணுக்குத்தான் வாழ்க்கை கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தானா? சுரேஷோடு மகேந்திரன், விஸ்வாவும் வந்தார்கள்.

“எலேய் நல்லா பாத்து சொல்லுடா. குண்டக்க மண்டக்க விளையாடாத”

“ஒங்களுக்குப் புடிச் சிருக்கா”

“சத்தியமா பிடிக்கலப்பா சொல்லிட்டோம். என்னடா?”

“ஆமா”

“மனசார சொல்றேன் எனக்குப் புடிச்சிருக்கு.”

மாயாஜால் வித்தை யொன்றும் நிகழவில்லை என்று விஸ்வா தன்னைக் கிள்ளி “எலேய் நா இந்த உலகத்தில தான் இருக்கன்” என்றான். மகேந்திரன் சிகரெட் வாங்க கடைக்கு இழுத்தான். நடந்து கொண்டே சுரேஷ் சொன் னான்: “எலேய். நா பலசரக்கு கடை வச்சிருக்கேன். நாலுபேரு வருவாங்க போவாங்க. இந்த மாதிரி பிள்ளைன்னா பத்து நா என்ன ஒரு வருஷம் கூட எங்காவது போய் இருந்திட்டு வரலாம். பிரச்சனையே துளிக்காது.”

மகேந்திரன் சிகரெட் வாங்கி பொருத்தாமல் சுரேஷையே ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான். என் வீட்டில் இருக்கும் உத்தமி வாசலில் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பது தெரிந்தது. ஏதாவது புது திரை கிடைக்குமா என்று விலக்கி னேன். சட்டென எதுவும் தொங்கவில்லை.

வேனில் வரும்போது திடீரென்று நான் புன்னகைத் ததைப் பார்த்து விஸ்வா என்னடா என்றான். நான் ஒன்றுமில்லை என்றேன். கண்ணில் நெளிந்த புதிய திரையளளி நின்றேன். இந்த திரையின் ரகசியத்தை நான் அவர்களுக்குச் சொல்லப் போவதில்லை.

கூட்ட நடப்பு

ஜெயபாஸ்கரன்

குழு குழுவாக
கூடி நின்று
பேசுகிறார்கள்.

எந்தக் குழுவிலும்
இடம் பெறாமல்
குழுதோறும் சென்று
இரண்டு நிமிடம்
காதுகொடுத்தும்
நிறைவு கிட்டாமல்
அலைபாய நேருகிறது
சிலருக்கு.

வேறொரு ஊரில்
வேறொரு அமைப்பின்
கூட்டத்திற்காக
முடிவாகிறது
ஆளும், நாளும்.

எடுத்த நூல்களை
இருந்த இடத்திலேயே
இம்மியும் பிசகாமல்

திரும்ப வைப்பவர்களை
ஞானப் புன்னகையுடன்
நோக்குகிறார்
கொள்கைப் பரவலுக்கான
நூல்களைப் பரப்பியவர்.

ஒதுக்குப் புறத்து
மரத்தடியில்
ஒங்கி ஒலிக்கிறது
உடன்பட முடியாதவர்களென
ஊரறிந்த இருவரின்
தத்துவ வாதம்.
அரங்கிற்குள் நுழையாமல்,
இப்படியாக இன்னும்
ஏதேதோ நிகழ்த்துகிறார்கள்...

கூட்டத்திற்குப்
போவதாகச் சொல்லி
புறப்பட்டு வந்தவர்கள்.

வை

ணவமும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு புதியதோ அல்லது பழையதோ அல்ல. என்றுமுள தமிழ் போல் வைணவமும் தமிழ் வாழ்வுடன் என்றுமுளது. வைணவ சித்தாந்தம் என்பது பண்டைய தமிழ் மெய்யியலிருந்து தோன்றுகிறது.

“வேரும் வித்துயின்றி தானே தன்னிலை யறியாத் தொன் மிகு பெரு மர”

என்று வியக்கிறார் நம்மாழ்வார் திருமாலை நினைந்து.

இங்கு திருமாலை மரமாக உருவகிக்கிறார் சடகோபன். தொன்மையானது — கால அளவிற்கு உட்படாதது; மிகு மரம் — வெளி அளவுக்கு உட்படாதது; பெரு மரம் — உருவ அளவுகளைக் கடந்தது என்பதாகிறது.

கண்ணனை முல்லைத் போற்றிக் கொண்டாடினர்.

மெய்பொருளை மரமாக உருவகிப்பதில் உள்ள மற்றுமொரு அழகைப் பாருங்கள்.

தொண்டர் அடிப் பொடி ஆழ்வார், திருமாலை என்ற பாசரத் தொகையில் முல்லைத் தெய்வமான கண்ணனை கீழ்க்கண்டவாறு போற்றுகிறார்:

பச்சை மா மலைபோல் மேனிப்

பவள வாய் கமலச் செங்கண் அச்சுதா! அமரர் ஏறே!

ஆயர்தம் கொழுந்தே என்னும்

இச்சுவை தவிர, யான் போய்

இந்திர லோகம் ஆளும்

அச்சுவை தரினும் வேண்டேன்

அரங்கமா. நகர் உளானே!

வைணவமும்

தமிழும்

நா. கண்ணன்

அதாவது மெய் பொருள் என்பது கால, வெளி, அளவுகளைக் கடந்த ஒன்று என்று சொல்கிறார். அதாவது மெய்பொருளை மரமாக, கற்பக தருவாக உருவகிப்பது தமிழுலகிற்கு புதியது அல்ல. தன்னை, அண்டியவற்கு தண்ணிழல் தருவது மரம்.

நல்லவர், கெட்டவர் என்று பேதம் பார்க்காது நிழலும், பழம் என்ற கொடையும் தருவது மரம்.

மரம் என்ற உருவகத்திற்கு ஒரு உருவம் கொடுக்க முயலும் போது மரங்கள்

அடர்ந்த காடும், காடு சார்ந்த நிலமும் நினைவுக்கு வருவது தவிர்க இயலாதது. தமிழக வாழ்வைத் திணைகளாகப் பகுத்த பண்டையத் தமிழர்:

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெண்ச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே

(தொல், அகத். நூற்பா. 5)

பசுமையான மரங்கள் சூழ்ந்த வனத்தை உடையவனாகையால் அவனை

பச்சை மா மலை போன்ற மேனி என்கிறார். மரம் தண்ணிழல் கொடுத்து காப்பதோடு நிற்பதில்லை. “ஆயர் தம் கொழுந்தே” என்கிறார் ஆழ்வார். கொழுந்து மரத்தின் உச்சியில், தளிர்க்கும் கிளையில் இருப்பது. ஆயர் குலத் தலைவனான கண்ணனை கொழுந்து என்பது சரிதான். கொழுந்து மென்மையானது, மிருதுவானது, பார்க்க அழகுள்ளது — முல்லைத் தலைவனும் அப்படி என்பது பொருந்துகிறது. அதற்கும்

மேலே, அடிவேரில் புண் என்றால் முதலில் வாடுவது கொழுந்துதான். மெய் பொருளின்

காருண்ய கிருபையைக் காட்ட இதற்கு மேல் ஒரு உதாரணம் தர முடியுமா என்று தெரியவில்லை. அடியார்களின் துன்பம் காண்கையில் முதலில் கண்ணீர் சிந்துபவன்

கண்ணனை என்று வெகு அழகாக சொல்லி வைத்தனர் பண்டைத் தமிழர்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றான அளித்தான் என்று கூறுகிறது. இதை வெறும் சிலப்பதிகாரம், திருமாலின் கீர்த்தியை:

வடவரையை மத்தாக்கி
வாசுகியை நாணாக்கிக்
கடல் வண்ணன் பண்டோரு நாள்
கடல் வயிறு கலக்கினையே
கலக்கியதை யசோதையார்
கடை கயிற்றால் கட்டுண்கை
மலர்க்கமல உந்தியாய் மாயமோ
மருட் கைத்தே!

இவ்வாறு புகழ்கிறது. இப்பிரபஞ்சத்தை உருவாக்கும் பிரமனை உருவாக்கிய பத்ம நாபன் கண்ணன். அவனது மலர்கமல உந்தியில் உதித்தவன் பிரமன்.

இப்படி சிருஷ்டி கர்த்தாவை சிருஷ்டிக்கும் பெருமை படைத்த திருமால் யசோதையின் சிறு கயிற்றில் கட்டுண்ட மாயம் என்ன? என்று வியக்கிறார்!

சமணத் துறவியான இளங்கோ அடிகள்! எனவே திருமால் வழிபாடு என்பது தமிழ் பண்பாட்டின் வேரில் பழுத்த பலா!

மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விகம்பும்
விகம்புதை வரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீ முரணிய நீரும் என்றாய்
கைம் பெரும் பூதத்து இயற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வலியுந் தெறலு மளியுமுடையோய்...

என்று ஐம்பெரும் பூதத்துடன் வலிமையில் ஒப்பு நோக்கி சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியனைப் பாடிய புலவர், ஒரு ஆச்சர்யமான விஷயத்தையும் இப்புறநானூற்றுப் பாடலில் சொல்கிறார்:

ஐம்பதின்றும் பொருது களத் தொழியப்
பெருஞ்சோற் மிகுபாதம்
பரையாது கொடுத்தோய்...

என்பதுதான் அது.

“பெருஞ்சோ” உண்ணல் என்பது ஒரு பழைய தமிழர் வழக்கம். அரசன் மாற்றான்மீது போர் தொடுக்குமுன் தன் படை வீரர்களோடு

“ஊன் துவை அடிசில்” (ஊன் சோறு) உண்பது ஒரு வழக்கம். இம்முறைப்படி

இத்தமிழ் அரசன் பாண்டவரும், கௌரவரும் போரில் மோதும் காலத்தில் பெருஞ்சோறு

உயர்வு நலிற்சி என்று கொள்ளாது பார்த்தால் பண்டைய பாரத, இராமாயண காதைகளில் காணப்படும் தொன்மங்களும், ஐதீகங்களும் மிகப் பழமையான திராவிட பூமியில் தேர்ன்றியிருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகளைக் கட்டுவனவாக உள்ளன. இப்பாடல் இடம் பெரும் எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றான புறநானூறு இயற்றிய காலம் கி.மு. 300 க்கும் கி.பி 250க்கும் இடைப்பட்ட காலமென்பர். இது கடைச்சங்க நூலாகும், இதற்கு முன் கோள் கொண்ட தென்னகத்தில் முதல் சங்கமும், இடைச் சங்கமும் இருந்திருக்கின்றன. இப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு சிறிய விழுதாகத்தான் மேற் சொன்ன பாடலைக் கொள்ள வேண்டும்.

பாரதம் போன்ற போர்களையும், அப்போரின் சூத்திரதாரியான கண்ணன் என்னும் “கருந்தெய்வமும்” தென்னக வரலாற்றின் ஒரு அங்கமாக இருந்திருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் இல்லாமல் இல்லை, ஏனெனில் கண்ணனின் இறைமையும் காத்தலும் தொன்று தொட்டு தமிழ் மரபில் இருந்து வரும் ஒரு பண்பு. அதனால்தான், சிலம்பு:

கரியவனைக் காணாத கண் என்ன கண்ணே?
கண்ணிமைத்துக் காண்பார் தங்கண்
என்ன கண்ணே?

என்றும்...

மடந்தாமு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சங்
கடந்தானை நூற்றுவர் பாணாற்றிசையும் போற்றப்
படந்தாரண முழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே?
நாராயணா! வென்னா, நாவென்ன நாவே?

என்று குரவையர் கூத்தில் போற்றிப் புகழ்கிறது. கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் தமிழ் தெய்வம். அதனால்தான் கண்ணனை துதிக்கும் திருமழிசை ஆழ்வார் அவனது பாரக்கிர மங்களைக் கூறாமல் அவன் தனக்கு தமிழ் தந்து அருளிதை எண்ணி வியக்கிறார்:

கதவு மணம் என்றும்
காணலாம் என்றும்
குதையும் வினையாவி தீர்ந்தேன்
விதையாக நற்றமிழை வித்தியென்

உள்ளத்தை நீ விளைவித்தாய்

கற்ற மொழியாகிக் கலந்து விதையாக நல்ல தமிழை தன் உள்ளத்தில் விதைத்து, பின் கற்ற மொழியே போல் தன்னுள்ளால் கலந்தான் கண்ணன் என்று சொல்கிறார்.

இவைபெல்லாம் வைணவம் என்பது தமிழ் போல் என்றுமுனது என்பதைக் காட்டுகிறது.

வைணவம் ஆலம் போல் நின்றுருந்தால் மட்டும் அது இருபதாம் நூற்றாண்டின் மீள் பார்வைக்கு வந்திருக்காது.

வைணவம் — தமிழ் மண்ணில் பேதமும் வேற்றுமையும், ஆரியத்தின் வீச்சும்

பல்கிப் பெருகிய காலத்தில் குரல் கொடுத்திருக்கிறது. அங்குதான் அதன் ஜனநாயகத் தன்மை புலப்படுகிறது.

தமிழ் மண்ணில் சாதிகள் என்றும் இருந்திருப்பதற்கான சான்றுகள் சங்கப் பாடல் களில் நிரம்பக் கிடைக்கின்றன. ஆயின் சாதிகள் இன்று கொண்டுள்ள இத்தனை முரண்களை அப்போது தன்னுள் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை பல பாடல்களில் காணலாம். உதாரணமாக, சாதிகள் இலக்கிய வகையாகப் பட அக்காலத்தில் கொள்ளப்பட்ட செய்தி “பார்ப்பன வாகை” என்னும் புறநானூற்று வழக்கால் அறியலாம். பாட்டுடைத் தலைவனைப் பாடும் விதியாவது:

இமையவர் வேதியர் இயல்புடை வைசியர்
சூத்திரர் என்னச் சொற்ற ஐவருக்கும்
முறையே நூறு முதல் அறுபான் வரை
கணிக்கும் பிள்ளைக் கவியின் தொகையே

என்று பிரபந்த மரபியல் நூற்பா கூறுகிறது. சங்க காலத்தில் பாணர் என்பவர் மிகவுய் போற்றப்பட்ட சமூகமாக இருந்திருக்கிறது. கோப்பெருங் கிள்ளியின் போர்த்திறத்தை அளவிடும் ஒரு புறநானூற்றுச் செய்யுள் அவன் வேகமாக கட்டிலைப் புனையும் புலையனின் கை வேகம் போல் செயல்பட்டான் என்று கூறுகிறது.

சாறுதலைக் கொண்டென்ப
பெண்ணீற்றுற்றெனப்
பட்டமாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்
கட்டினிணக்கும் இழிசினன் கையது
போழ்துன்னூசியின் விரைந்துன்று மாதோ
ஊர் கொள வந்த பொருநனோடு
ஆர்ப்பனை தெரியல் நெடுந்தகை போரே

(புறம் 82)

மாரிக் காலத்தில் தன் மனைவி மகப் பேறுக்கு காத்திருக்கும் வேலையில் கட்டில் பிளையும் இழிசினன் கை வேகம் போல்

கோப்பெருநற்கிள்ளி போரில் செயல்பட்டான் என்று சொல்கிறது பாடல். அரசனுடன் வைத்து உதாரணம் கொடுக்கும் அளவிற்கு இழின் உயர்வானவா என்பது போன்ற இன்றைய மனப்பான்மை இல்லாத காலமாக சங்கம் இருந்திருக்கிறது. அன்று கவி செய்த பாணர் குலம் சில நூற்றாண்டுகளில் தாழ்வுற்றது. தமிழகம் பல்வேறு கலாச்சார ஊடுறவால் சூழம்பிப் போன காலத்தில் பிறக்கிறார் திருப்பாணாழ்வார். அவர் குலம் பார்த்து திருமாலிடம் பக்தி செய்ய உயர் குலம் அனுமதிக்கவில்லை. இது அந்நின்று கண்டது வைணவம், குரல் கொடுக்க தயங்கவில்லை. இப்படி விழுகிறது ஒரு பாசுரம் எதிர்க் குரலாக:

அமரவோ ரங்கமாயும்
வேதமோர் நான்கு மோதி
தமர்களில் தலைவராய
சாதியந்தணர்களேலும்
நமர்களை பழிப்பாராகில்
நொடிப்ப தோரளவில் ஆங்கே
அவர்கள்தாம் புலையர் போலும்
அரங்கமாநகருளானே!

(திருமாலை—43)

இது நிச்சியமாக தலித் குரல், அதில் சந்தேகம் இல்லை. மேலும் வைணவ குடையில் அமர்வோரிடம் சாதி வித்தியாசம் கிடையாது என்பதை “பகவத் விஷயம்” எனக் கருதப்படும் திருவாய் மொழிப்பாடலால் உணரலாம்:

குவலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும்
கீழிழிந்து, எத்தனை
நலந்தா னிலாதசண் டாளசண்
டாளாக ளாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணைல்
மணிவண்ணைற் காளென்றுள்
கலந்தார், அடியார் தம்மடி
யாரெம் மடிகளே

379

சக்கரம் தாங்கும் மணிவண்ணனின் அடியார்களின் அடியார்க்கு (அவர் எவ்வளவு தான் தாழ்ந்தவராக இருந்தாலும்) தான் அடியார் என்ற அறை கூவுகிறார் நம்மாழ்வார். வைணவத்தின் முதுகெலும்பாக இருக்கும் குருகூர் சடகோபன் தன்னை கடையனிலும் கடையன் என்று சொல்கிறார் என்றால், கடையன் என்ற வார்த்தைக்கே அர்த்தம் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. அதுதான் வைணவன் வேண்டுவதும்!

இதுதான் வைணவத்தின் தலித் பின்னணி, இது முக்கியமானது.

வைணவத்திற்கு பெண்ணியல் பின்னணியும் உண்டு!

பக்தி இயக்கத்தின் ஆதார சுருதி காதல் என்பது. காதல் கொள்ளும் இதயத்தில் வேற்றுமைகள் தெரிவதில்லை. கண்ணிற் காணும் காட்சிகள் எல்லாம் கண்ணின் காட்சிகளாக தெரிவதற்கு சாத்தியங்கள் உண்டு. அதனால்தான் சாதாரண மொழியில் காதலுக்கு கண் இல்லை என்பார்கள். கண் இல்லை என்றால்? எப்படி நீதி தேவதையின் கண்கள் கட்டப்பட்டு உள்ளனவோ அதுபோல் இல்லாத போது சாதி வித்தியாசம் தெரிவதில்லை. செய்யும் காதல் நீதியுடையாதாய் நிற்கும் என்பது தாத்பரியம். அதனால்தான் ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் காதலால் கண்ணீர் உருகி நிற்கிறார்கள். ஆனால், இதில் வைணவ நோக்கிற்கும், சைவ நோக்கிற்கும் ஒரு பெரிய வித்தியாசம் தெரிகிறது. காதல் செய்யும் சமயக் குரவர் நாள்வரும் ஆண்கள். இவர்கள் தங்களை சகியாக பாவித்துக் கொண்டு ஆணான இறைவன் மேல் காதல் செய்தனர். ஆனால் வைணவத்தில் பெண், பெண்ணாக இருந்து காதல் செய்த வரலாறு இருக்கிறது. அதானல்தான் திருப்பாவை பெற்ற புகழை திருவெம்பாவையால் அடைய முடியவில்லை.

காதலுக்குத்தான் கண் கிடையாதே! ஆண்டாள் சொல்லும் காதல் மொழிகளும் அன்று இருந்த, இன்று இருக்கும் ஆணாதிக்க வரைமுறைகளை கொஞ்சமேனும் சட்டை செய்யவில்லை. ஆண்டாளின் இத்தனை துணிச்சல் அந்தக் காலத்து ஆங்கிலப் பெண்களுக்குக் கூட கிடையாது (இந்தக் காலத்து இந்தியப் பெண்களுக்கே கிடையாது என்று சொல்வது ஆண்களை துன்புறுத்தவதாய் போய் விடும்!)

ஆண்டாள் நாச்சியர் திருமொழியில் பேசுகிறாள்:

வானிடை வாழும் அவ்வானவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி
கானிடைத் திரிவதோர் நரிபுருந்து
கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப
ஊனிடையாழி சங்குத்தமற்கென்று
உன்னித் தெழுந்தவென் தடமுலைகள்
மானிட வரக்கென்று பேச்சுப்பிடல்
வாழ்கில் லேன்கண்டாய், மன்மதனே.

அதாவது திருவிக்கிரமனுக்கென்று உன்னித் எழுந்த தட முலைகள், சாதாரண மானிடர்க்கென்று பேச்சுப்பிடின் வாழ்கில்லேன் என்கிறாள்.

இந்த விரகத்தை எப்படி ஆணால் பாவிக்க முடியும்? வாஸந்தி சமீபத்திய ஒரு கதையில் இப்படி உன்னித்து எழுந்த முலைகளைப் பற்றியும், அது காதலன் மார்புக்கு எங்குவதைப் பற்றியும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பேசப் போய் ஒரு பிரபல ஆண் எழுத்தாளர் தனது அதிர்ச்சியை தெரிவித்தாராம்! ஆண்டாள் எழுதியது எட்டாம் நூற்றாண்டில்.

வைணவம் கொடுத்த சுதந்திரக் காற்று வீசுகிறது மேலும். . .

பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள்வானைப்
புணர்வதோ ராசையினால் என்
கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகலித்
தாவியை ஆகுலஞ் செய்யும்
ஆங்குயிலே! உனக்கென்ன மறைந்துறையு?

மறைத்துப் பேச முடியவில்லை. ஆண்டாளால், சமயம் என்பதை மறந்து பார்த்தால் இலக்கியத்தில் ஒரு பெண் பேசிய முற்போர்க்கு பேச்சுக்கள் அனைத்தும் நாச்சியாரின் “வல்லை” தன் கட்டுரைகளான நாச்சியார் திருமொழியில்தான் இருக்கும். ஆங்கிலத்தில் d.h.lawrence—ன் எழுத்தை 1968 வரைகூட இங்கிலாந்து அச்சில் அனுமதிக்க வில்லை! வைணவம் 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இதை அனுமதித்து உள்ளது.

பக்தி என்று போர்வையில் தானே ஆண்டாளாலும் சொல்ல முடிந்தது என சில முற்போக்கு பெண்ணியல் வாதிகள் கேட்கலாம், அவர்களுக்கு, இரண்டு சொல். ஒன்று, பக்தி என்பது காதல்தான். அதீத காதல், அதை வைணவம் அதன் உண்மைப் பொருளில் அனுபவித்து இருக்கிறது. இரண்டு, பக்தி இல்லாமல் கூட இருபதாம் நூற்றாண்டில் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு தமிழ் ஆண் மொழியாக இறுகிப் பொனதுதான் உண்மை நிலை. சமீபத்திய புக்கர் பரிசு பெற்ற மலையாள பெண்ணான அருந்ததி ராயின் “சின்னவை களின் தெய்வம்” கதையில் வரும் பாலியம் வர்ணனைகளை பண்டைத் தமிழ் தாங்கிய அளவுக்கு கூட இன்றைய தமிழ் தாங்க முடியாது என்பதை யாரலும் மறுக்க முடியுமா?

வைணவத்தின் அதி உன்னத முற்போக்கிற்கு நல்ல உதாரணங்கள் சாதியால் தீண்டப்படாதவன் என்று சமூகம் சொன்ன ஒருவருக்கு அரங்கனுடன், அரங்கனாகவே சங்கமிக்கும் ஒரு பேறு (திருப்பாணழ்வார்) காதல் மொழிகளை நாணம் இல்லாமல் ஒரு பெண் சொல்லாமோ? என சமூகம் அங்கீகரிக்காத ஒரு போக்கை அரங்கன் அர்த்தப் படத்து வதுடன்,

அவளை தன்னுடன் சங்கமிக்கவும் வைப்பது, மற்றைய ஆழ்வார்கள் பக்தியில் முத்திய பழங்கனிகளாக இருந்தாலும் இந்த இருவருக்கும் மட்டும்தான் அரங்கன் தன்னுடன் ஒன்றும் பாக்கியத்தைத் தருகிறான். இதன் பின்னணியில் கிடக்கும் ஆயிரம் பொருள்களை நமது விமர்சக கர்த்தாக்கள் ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆராயலாம்!

வைணவம் தமிழுக்குத் தந்த மூன்றாவது பெரிய கொடை, ஆரியம் அல்லாது தமிழை தெய்வ மொழியென மாற்றித் தந்தது. எவ்வளவுதான் நாயன்மார்கள் தமிழால் இறைவழி பாடு செய்தாலும் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை சைவக் கோவில்களில் இறை மொழி ஆரியம்தான் (இறைவன் அருகில் சந்திதானத்தில் ஓதப்படும் மொழி), தமிழில் ஓதுவார்கள் வசந்த மண்டபத்தில் இருந்து வேண்டுமானால் ஓதலாம்.

இன்றளவும் தமிழில் ஆர்ச்சனை பிரச்சனைக்குரியதாக இருப்பதற்கு அதுதான் காரணம், இந்த ஆரியத்தின் நெருக்குப் பிடியை தளர்த்தவர்கள் ஆழ்வார்கள்.

இதை கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் தனது சட்கோபர் அந்தாதியில் மிக ஆழகாகச் சொல்கிறார்.

.... ஆரணத்தின்

படி யெத்துக் கொண்ட மாறன் என்றால்

பதுமக் கரங்கள்

முடி யெடுத்துக் கொண்ட அந்தணர்,

தான் என் முடியெனவே

இது சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வு, அதுவரை ஆரிய வேதம் சொல்வதால் சமூகத்தில் மிக உயர்வுற்று இருந்த அந்தணர் குலம் மாறன் சட்கோபன் தனது திருவாய் மொழி அருளிச் செய்த பிறகு... மாறன் என்ற சொல் கேட்டாலே தனது கரங்களை முடியில் வைத்து, அவரின் தான் எமது முடியாகும் என்றனராம். தமிழால் வேதம் செய்ய முடியும் என்பதை மட்டும் காட்டாமல் நம்மாழ்வார்...

“அந்தமில்லா மறை ஆயிரத் தாழ்ந்த அரும் பொருளைச் செந்தமிழாகத் திருத்தி...

என்கிறார் கம்பன். அதாவது நம்மாழ்வார் செய்த அருமறைக்கு அந்தமில்லை என்கிறார் அதனால்தான் நான்மறை ஓதிய வேதாந்த தேசிகனும்... “வடமொழி வேத வேதாந்தங்களில் தோன்றுகின்ற ஐயந் திரிபுகளைத் திருவாய் மொழியினைக் கொண்டு தெளிகின்றோம்” என்று கூறுகிறார்.

ஆயிரமாமறைக்கும் அலங்காரம்: அருந்தமிழ்குப் பாயிரம்: நாற்கவிக் குப்படிச் சந்தம்: பனுவதற் கெல்லாந்தாய்: இரு நால்திசைக்கும் தனித் தீபம்: தண்ணாங்குருகூர்ச் சேய் இரு மாமரஞ் செவ்வியான் செய்த செய்யுட்களே.,

நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்கள் மாமறைக்கும் அலங்காரம் சேர்க்கிறதாம்; அருந்தமிழ்க்கு பாயிரமாய் நிற்கிறதாம், பனுவல் என்னும் இலக்கிய வடிவிற்கு தாயாக நிற்கும் அளவுக்கு தமிழில் சிறந்து விளங்குகிறதாம், உலக இலக்கியங்களுக்கே ஒளி காட்டுகின்ற தீபம் போல் இருக்கிறதாம் இவரது செய்யுட்கள், இவை தமிழ், ஆரியம் என்ற இரு மாபெரும் மரபுகளுக்கு சிறப்பு சேர்க்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன என்று புகழ்ந்து கொண்டே போகிறார் கவிக்குக் கவியான கம்பச் சக்கரவர்த்தி.

இத்தகைய உலகச் சிறப்பு வாய்ந்த பனுவல்களை நாம் இன்று பெற்று, சுகித்து, இன்பம் கொள்வதற்கு இரண்டு பேர் காரணம், ஒன்று நாதமுனி என்னும் பெரியவர். இரண்டு அவர் வழியில் வந்த எம்பெருமானார் இராமானுசர். நாதமுனிகள் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தங்களை தொகைப் படுத்தித் தந்ததுடன் நிற்காமல் அது காலத்தால் அழிந்து விடா வண்ணம் கோவில் வழிபாடாக மாற்றித் தந்தார் (அரையர் கூத்து போன்ற வடிவங்களிலும் கூட)

எம்பெருமானார் இராமானுசர் ஆழ்வார்கள் சொன்ன சொல்லை வேதமென மதித்து சொல்லைச் செயலாக்கினார். நம்மாழ்வார் கடையனிலும், கடையேன் என்று சொன்னால் அதை நிசப்படுத்தும் வண்ணம் இராமானுசர் திருநாராயணபுரம் அமைத்து பஞ்சமர்கள் என்னும் நால்வகை குலத்தில் சேராக மக்களுக்கு மதுகுதன் பெயர் கொடுத்து கோவிலும் கொடுத்து, அர்ச்சிக்கும் உரிமையையும் வழங்குகிறார். காவிரியில் குளிக்கும் முன் தள்ளாத வயதில் அந்தணர்தம் தோள் சேர்த்துப் போய் விட்டு, குளித்து மடியுடன் வரும் போது அந்தணர் அல்லாத உறங்காவல்லிதாசர் தோளில் சாய்ந்து வருவாராம்! வைணவரில் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் உண்டோ என பலரும் உணரும் வண்ணம்.

இன்று வேதத்தின் முன் திருமாலவன் செல்ல, அதன் முன் தமிழ் பாயிரங்கள் செல்லும் வண்ணம் தமிழுக்கு உயர்வு கொடுத்து, தமிழரின் தலை நிமிர வைத்த வைக்கும் வழிமுறைதான் வைணவம், இதை நன்கு உணர்ந்து பெருமை கொள்வோமாக.

சென்ற இதழ்
தொடர்ச்சி

கிளைவ் 36 கோவல்கள்

ப. ச ர வ ண ன்

கானல்வரிக்கு இதுவரை நாம் பார்த்த காரணங்களிலிருந்து அறிஞர் பழநி அவர்கள் முற்றிலும் மாறுபடுகிறார். இந்திரவிழாவில் மாதவி ஆடற்கலையை மேற்கொண்டிருந்த தனால் கோவலன்—மாதவி இருவரிடையே நீண்டதொரு பிரிவு இருந்தது; இந்த பிரிவு வயந்த மாலையிடம் தகாத உறவை ஏற்படுத்தியது. அந்த உறவிற்கு மாதவியிடம் அங்கீகாரம் கேட்பதே கானல்வரி என எழுதியுள்ளார். ஊகத்தின் அடிப்படையில் தெ.பொ.மீ அவர்கள் கோட்டிட்டுக் காட்டியதையே இவர் இறுகப் பற்றிக் கொண்டார் போலும்? கோவலன்—வயந்தமாலை இருவரிடையே அமைந்திருந்த தாகக் கூறப்படும் பாலியல் உறவு தான் அதற்கு ஆதாரங்களாக பழநி அவர்கள் கூறுவன; வனசாரிணி வயந்தமாலை வடிவம் கொண்டது ஏன்? “நயந்தகாலின் நல்குவன் இவனென வயந்தமாலை வடிவில் தோன்றி” (சிலம்பு XI—17) என்னும் வரியில் “நயக்கும் காதலால் நல்குவான்” என்று வனசாரிணி எதிர்காலத்தில் கூறாது, இறந்தகாலத்தில் கூறியது ஏன்? கோவலனுக்கும்—வயந்தமாலைக்கும் தகாத உறவு ஏதும் இல்லையானால், வயந்தமாலை வடிவிலுள்ள வனசாரிணி உண்மையில் வயந்தமாலைதானா? என்றறிய “பாய்கலை மந்திரத்தை” கோவலன் பயன்படுத்துவதன் அவசியம் என்ன? என்று சில கேள்விகளைத் தம்முள் எழுப்பிக் கொண்டு அதனை நிரூபிக்க முயன்றுள்ளார்.

பழநி அவர்கள் கானல்வரியை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கிறார். முதல் பிரிவு ஆற்றுவரிப்பாடல்; இதில் கோவலன் மாதவிக்குத் தன்னுடைய விருப்பத்தைக் குறிப்பால்,

உணர்த்துகிறான். இரண்டாவது பகுதி சார்த்துவரி முதலாக நிலைவரி ஈறாக உள்ள பதினைந்து பாடல்கள்; இப்பாடல்களில் தன்னுள்ளம் கவர்ந்தாளின் (வயந்தமாலை) நலமும் கவரப்பட்ட திறமும் கூறப்படுகிறது.

மூன்றாவது பகுதி பவள உலக்கை முதலாக சேரல் மடவன்னம் ஈறாக உள்ள நான்கு பாடல்கள். இதில் மாதவியின் இயல்பைப் பழித்தும் பேசுகிறான் கோவலன். மண்ணின் இயல்பு மக்களின் இயல்பாதலால் இதனை அடுத்து புகார்நகரைச் சார்த்தி சில செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஒரு படைப்பாளி தமது படைப்பை எந்த ஒரு பாத்திரத்தின் மீது வேண்டுமானாலும் ஏற்றிக் கூற உரிமையுண்டு என்பதனால் வனசாரிணியை வயந்தமாலையின் மீது ஏற்றிக் கூறுவது அடிகளின் உரிமை. அவர் எந்த நோக்கத்தோடு இவ்வாறு படைத்தார் என்பதை நம்மால் அறியமுடியாத இந்நிலையில் தமது ஆய்வு ஊகத்தை அச்சுழலில் நிறுவுவது பொருத்தமானது அன்று. மேலும், “நயந்த காதல்” “நயக்கும் காதல்” இவற்றிலுள்ள கால ஆராய்ச்சிகள் (இறப்பு, எதிர்வு) சரியான சான்றுகள் எனக் கொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில் கவிதையின் எதுகை—மோனைகட்கு ஏற்பவே இவ்வரிகள் அமைந்துள்ளன. இதற்குரிய தரவுகள் ‘பழநி அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ள காடுகாண் காதையிலேயே ஏராளமான எதுகைச் சான்றுகள் உள்ளன. அத்துடன் வனசாரிணியின் உண்மை உருவை அறிய பாய்கலை மந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியதன் அவசியம் ஒரு சராசரி மனித செயல் தான். வானளாவி உயர்ந்து நின்ற தமது

செல்வத்தையெல்லாம் தொலைத்துவிட்டு மீண்டும் வாழ்வைத் தொடங்கச் செல்லும் ஒரு சாதாரண மனிதன், முன்பே நொடிந்து போன நிலையில் கவுந்தியடிகளிடம் கூட “உடனாட்டு இல்லை உருதவத்தீர்” என்று கூறிய கோவலன் தனக்கு மீண்டும் துன்பம் வந்துவிடக் கூடாது என்று தான் எச்சரிக்கையுடன் பாய்கலை மந்திரத்தைப் பயன்படுத்துகிறானே தவிர, வயந்தமாலை தனக்கு இன்பம் தர மீண்டும் வந்து விட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியில் அல்ல என்ற புரிதலை மேற்கொண்டால் இதில் உண்மை நிலை விளங்கும், மேலும்.

“வாசுமாலையின் எழுதிய மாற்றம்
தீதிலேன் பிழைமொழி செப்பினை யாதலின்
கோவலன் செய்தான் கொடுமை”

(சிலம்பு XIII 176-178)

என்ற வரிகளில் “பிழை மொழி செப்பினை” என்பதற்கு “தவறான சொற்களைக் கூறுவது”, என ஒரு பொருளைக் கற்பித்துக் கொண்ட பழநி அவர்கள், மாதவியின் இத்தகு கூற்றாக வனசாரிணி கூறுவதனால் கோவலனும்— வயந்த மாலையும் தனியே சந்தித்துக் கொள்ளும்போது தவறான சொற்களைக் கூறுவதுண்டு என்பது தெளிவாகிறது என விரிந்துரைத்து (INTERPRETATION) எழுதியுள்ளார்.

4.1. பழநி தரும் சில குறிப்புகள்:

(அ) “கரியமலர் நெடுங்கண் காரிகை” என்பது கண்ணகியைக் குறிக்கிறது என்று தெ.பொ.மீ. அவர்கள் கூறியதை மறுத்து அது வயந்தமாலையைச் சுட்டுகிறது என்கிறார்.

(ஆ) மாதவி யாரோ ஒருவனை மனதில் வரித்து பாடியதாக கோவலன் கருதினான் எனப் பலரும் பேசுவதை இவர் கண்டிக்கிறார். கானல்வரி யான்பாடத் தான் ஒன்றின் மேல் மனம் வைத்துப் பாடினாள் என்றுதான் கோவலன் பேசுகிறானே தவிர ஒருவன் மேல் மனம் வைத்துப் பாடினாள் என்று கூறவில்லை என்று அவர் விளக்கம் தருகிறார்.

(இ) கானல்வரியில் வரும் திரை (அலை) கோவலனைச் சுட்டும் குறியீடு; மாலை வயந்தமாலைக்கு குறியீடு.

(ஈ) “நன்னித்திலத்தின் பூணணிந்து” — எனத் தொடங்கும் மூன்று பாடல்கள் இருபொருள் பட அமைந்து கோவலனுக்கு ஒருவிதமாகவும், வயந்த மர்லைக்கு ஒருவிதமாகவும் தோன்றுகிறது.

(உ) மாதவியைக் கோவலன் பிரிந்ததற்குக் காரணம் யாழிசை மேல் வைத்து ஊழ்வினை உறுத்தியது அல்ல; அவள் உடன் எழுந்து

செல்லாமையே காரணம் என்பதைப் “பொழுது ஈங்குக் கழிந்தது ஆதலின் எழுதும் உடன் எழாது” என்ற வரிகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார். (இது மு.வ. அவர்களின் கருத்தினை மட்டுமல்ல, அடிகளின் கருத்தையே மறுதளிக்கிறது.)

(ஊ) கானல்வரிப் பாடல் பிரிவிற்கு ஒரு காரணமேயன்றி முதற்காரணம் அன்று. முதற்காரணம் யாதெனில் “விருப்பு—தடை வந்தால் வெறுப்பு” என்ற கோவலனின் குணவாய்ப்பாடே.

5.1. சில அய்யங்கள்:

(அ) கானல்வரிப் பாடலின் தலைவி கண்ணகியே என்பதற்குச் சான்றாக தெ.பொ. மீ. அவர்கள் மனையறம் படுத்த காதையிலுள்ள

சில வரிகளின் பிரதிபலிப்பு கானல்வரியில் உள்ளதாகக் காட்டியுள்ளார். சில வரிகளின் ஒற்றுமைகளைக் கொண்டும், உவமைகளைக் கொண்டும் பொருத்திக் காட்டுவது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், உவமைகளைக் கையாளுவதில் அன்றைய புலவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள்ளேயே இயங்கியிருக்கின்றனர். (இதற்கு ஆதாரமாக உவமைகளின் பட்டியலடங்கிய உவமான சங்கிரகத்தைக் காண்க) மேலும், நீண்ட நெடியதொரு படைப்பைப் படைக்கும் படைப்பாளியின் ஆழ்மனதில் பொதிந்து கிடக்கும் சில வார்த்தைகள் அவனையும் அறியாமல் ஆங்காங்கு வெளிப்படவே செய்யும். இது தவிர்க்க இயலாதது. இதற்கு சிலம்பே சரியான சான்று.

(ஆ) கோவலனது வறுமையே கானல்வரிப் பாடல்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார் மு.வ. அவர்கள். இவரது கூற்றை நாம் ஏற்றுக் கொள்வோமாயின் இன்பத்தை விளைவிக்கும் அகத்துறைப் பாடல்களை ஏன் கோவலன் பாடவேண்டும்? அது மட்டுமின்றித் தமது வறுமையை மாதவிக்கு கோவலன் குறிப்பால் உணர்த்தியதாகக் கூடச் செய்திகள் இல்லை. தானுற்ற வறுமையை மறைத்து மாதவியின் மனம் மகிழவே கோவலன் பாடினான் எனக் கொண்டால் கைப்பொருள் கரைந்தவையே கானல்வரிப் பாடல்கள் என்ற செய்தி முன்னுக்குப் பின் முரணாக அமைகிறது. தானுற்ற வறுமையை மாதவி தானாகவே உணரட்டும் எனக் கோவலன் எண்ணியிருக்கலாம் என்றும் கூறுவதற்கில்லை. ஏனெனில், பலகாலம் பிரிந்திருந்த கண்ணகியிடமிருந்து காற்சிலம்பை பெற்றவனுக்கு, மாதவியிடமிருந்து பொருள் பெறத் தயக்கம் ஏன்? அல்லது மாதவி தான் மறுத்திருக்க முடியுமா? கண்ணகியை விட மாதவியிடம் கோவலன் 'விடுதல் அறியா விரும்பினன்' ஆயிற்றே.

(இ) வயந்தமாலையிடம்தான் கொண்ட பரத்தமையை அங்கீகரிக்கும்படி மாதவியிடம் கோவலன் வேண்ட அவளோ அது தகாது என மறுத்து மன்றாடியவையே கானல்வரி என்ற செய்தியை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் பழநி அவர்கள். இங்கேயும் நமக்கு ஓர் அய்யம் எழுகிறது. தனக்கு துரோகம் விளைவித்தவள் வயந்தமாலை என்பதை நன்கு அறிந்த மாதவி கோவலனை அழைத்து வர முடங்கலை ஏன் அவளிடமே கொடுத்தனுப்ப வேண்டும்? கலவியும், புலவியும் தம் காதலனுக்கு அளித்த மாதவியாலேயே கோவலன் ஊடலை தீர்க்க முடியாத போது சாதாரணப் பணிப் பெண்

ணான வயந்தமாலை அவனது ஊடலை நீக்குவாள். என்று மாதவி எண்ண வாய்ப்பிருக்குமா? அதுவுமின்றி பிரச்சினைக்குரியவளே அவள் தான் எனும்போது இது முற்றிலும் சாத்தியமே இல்லை. ஒருத்தி எதை வேண்டுமாயினும் பங்கிட்டுத் தர சம்மதிப்பாள். ஆனால் தமது கணவனை மட்டும் ஒருத்திக்கு விட்டுத்தர மாட்டாள். குறைந்த பட்சம் தன் தலைவனிடம் ஊடுதலையாவது செய்வாள். இதற்கு நமது சங்க இலக்கியங்களே சான்று. கோவலனது ஊடலை நீக்கி அவனை தன்வயப்படுத்த மாதவிக்கு வயந்தமாலையைத் தவிர வேறு துணையில்லை எனவும் நாம் கூறமுடியாது. ஏனெனில், கோசிகாமணியை வணங்கி, "கண்ணின் மணியார்க்கு இம்முடங்கலை காட்டுக" என மாதவி புலம்பிய செய்திகளும் சிலம்பில் உள்ளன.

(ஈ) கோவலன் வயந்தமாலையிடம் கொண்ட பரத்தமை ஒழுக்கத்தை மாதவியிடம் அங்கீகரிக்கும்படி கேட்ட பகுதியே கானல்வரி என்று பழநி அவர்கள் கூறுவது ஏற்புடையதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், மாதவியிடம் தமது உறவை வளர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு கண்ணகியின் இசைவைப் பெறாதவன் வயந்தமாலையிடம் உறவு கொள்ள எண்ணியபோது மட்டும் மாதவியின் அனுமதியைக் கோரியிருப்பான் என்று எப்படிக்கருத முடியும்?

(உ) மேலும், "ஒன்றின் மேல் மனம் வைப்பதற்கும்—ஒருவன். மேல் மனம் வைப்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு" என்றும் அவர் கூறுகிறார் எனில், "அந்த ஒன்று" எது? விடுபட்ட காதையோ, சிதையாத கானல்வரியோ கிடைத்திருப்பின் இதற்கு விடை காண வாய்ப்புள்ளது. தற்போது எதையும் உறுதியாகக் கூற இயலவில்லை.

(ஊ) "நன்னிக்கிலத்தின் பூணணிந்து"—எனத் தொடங்கும் அலர் அறிவுறுத்தி வரைவு கடாதலில் அமைந்துள்ள மூன்று பாடல்கள் இரு பொருள்பட அமைந்துள்ளது என்பது சரியான முடிவல்ல. இந்த பாடலை ஒருவாசகன் மறுவாசிப்பு செய்து கொண்டே இருப்பார்களாயின் அது இன்னும் பல்வேறு பொருளைத் தந்த வண்ணமேயிருக்கும். அது கவிதையின் தொனிக் கோட்பாடு.

(எ) "பொழுது ஈங்கு கழிந்தது ஆதலின் எழுதும் உடன் எழாது" என்ற வரிகளில் அமைந்துள்ள "உடன் எழாது" என்பது, மாதவி கோவலனுடன் எழுந்து செல்லாமையைக் குறிக்கிறது; அவ்வாறு அவள் செல்லாமையே பிரிவிற்குக் காரணம் என பழநி அவர்கள் கூறுவதைக் கொண்டால், அதற்கு முந்தைய

வரிகளாக அமைந்துள்ள “உவவு உற்றதிங்கள் முகத்தானைக் கவவுக்கை நெகிழ்ந்தனளாய்” என அடிகள் கூரியதன் அர்த்தம் என்ன? “எழுதும் என்று உடன் எழுது” என்பதற்கு “பொழுது கழிந்ததால் எழுந்திரு” எனக் கூறிய கோவலன் மாதவியின் உடன் எழுமல் ஏவலாளர் தன்னை சூழ்ந்துவர எழுந்து சென்றான் என்று கொள்வதே பொருத்தம்.

6.1. இறுதியாக....

இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பது என்ற கோட்பாட்டினை மட்டும் மனதில் கொண்டு நாம் எந்த ஒரு இலக்கியத்தையும் அணுகும் பொழுது, முந்தைய தலைமுறை நம் மனதில் பதித்து விட்ட பழைய கருத்தாக்கங்களை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேற நமக்கு மனம் வருவதில்லை. இலக்கியங்களின் புனிதத் தன்மையை பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் நாம் சிலபோது வெளியேறினாலும் ஊகங்களின் அடிப்படையிலேயே சில முடிவுகளை (இலக்கிய) வெற்றிடங்களில் நிரப்பி விடுகிறோம். அவ்வாறு நிரப்பப்பட்ட முடிவுகளும் சில நாளில் இடம் பெயர்ந்து போவதால் மீண்டும் வெற்றிடமே மிஞ்சுகிறது. இது போன்ற நிலையில் தான் கானல்வரிப்

பகுதியும் காணப்படுகிறது. சீரிய ஆராய்ச்சி என்பது இலக்கியப் பெருமை பேசுவதல்ல; கருத்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து நம்முடைய இலக்கிய அறிவின் மூலம் சரியான முடிவைத் தருவதாகும். ஊகங்களின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட தொடர்ச்சியான சில முடிவுகள் மூல நூலையே இருட்டடிப்புச் செய்யும்படி அமையும் விதத்தை இனியும் நாம் அனுமதிக்காமல் இருப்போமாக!

அடிக்குறிப்புகள்

- (1) மதியழகன், டாக்டர்., நவீன இலக்கியச் சிந்தனைகள்; பக். 4
- (2) பஞ்சாங்கம் டாக்டர்., சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வுகள் ஒரு பார்வை 1993; பக். 20, 21.
- (3) உவேசா (பதிப்பு) சிலப்பதிகாரம்; 1944; பக். 177
- (4) மீனாட்சி சுந்தரம், டாக்டர் தெ.பொ., கானல்வரி; 1961; பக். 172
- (5) .. கானல்வரி, பக். 175.
- (6) வரதராசன், டாக்டர் மு.வ., மாதவி 1990; பக். 87
- (7) மீனாட்சி சுந்தரம், டாக்டர், தெ.பொ., கானல்வரி; பக். 52
- (8) பழநி-ஆ, கானல்வரியா? கண்ணீர் வரியா? 1990; பக்.35

*For Anything
under the roof of
Television*

Contact us: Ph : 432 0013

Rhythm Video

HI-BAND

EDIT SUIT

(Special Effect, Mixing)

CAMERA

(High Resolution 637 Camera)

DUBB'NG

(Professional Sound Proof Studio)

18, BBC Home
18, Chevalier Shivaji Road
T. Nagar, Chennai - 600 017

ஏக்கம் போனது

அக்டோபர் இதழ் கண்டேன்.
கவிதைகளில் 'கசப்பாக இருந்தது'
நிஜமாகவே கசப்புதான்.
காரணம் உண்மை
கசக்கத்தான் செய்யும்.

'ப்ரியம்' கவிதைதான் 'எலக்ட்ரிக்
டி.ரான்ஸ்பர்மர்' பற்றிய முதல் கவிதை என
எண்ணுகிறேன். சில கவிதைகளுக்கு பொருளே
இல்லாத போது, இப்படிப்பட்டவைகளைப்
(STD Booth, Wash Basin, Typewriter etc)
பற்றிகூட சிந்திப்பது நலமே!

மதுமிதாவின் கவிதை, அறிவு
ஜீவிகளுடன் ஏற்படும் கருத்து மோதலை
கவித்துவமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

'அம்ருதா ப்ரீதம்' கவிதையைப்
படித்ததும், நெடுநாளாக நான் கவிதை
எழுதாத ஏக்கம் போனது.

— ஜெக. ரெங்கராஜன்
திருச்சி

கார்க்கால போர்க்கோலங்கள்'

'தீபாவளி மலர் வர்த்தகப் போரை'
மையம்' கொண்டு, ஜகந்நாதன் கூறியவை,
பரவலாக பொதுமக்களிடையே இன்று
நிலவும் கருத்துக்களை உறுதிப்படுத்துவதாகவே
அமைந்துள்ளது— வியாபாரப் போட்டி
உத்திகள் இன்றைய சூழ்நிலையில்
தவிர்க்கப்பட முடியாத தலைவலி ஆகி
விட்டாலும், எந்த அளவுக்கு போட்டி
முடிவுகளும், பரிசுகளும் நேர்மையாக
நுகர்வோரை சென்றடைகின்றன என்பதுதான்
பெரிய கேள்விக்குறி?

கதை, கவிதை, கட்டுரைகள் என்று
போதிய அளவு இட ஒதுக்கீட்டுடன் களம்!
அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், கட்டுரைகள்
மட்டுமே, அனைத்தும் மணிமணியாக
நேர்ந்துள்ளன. கவிதைகளின் செல் நெறி
பற்றிய தேவகாந்தனின் ஆய்வும், கானல்
வரியின் கேள்விக்குறி, இந்த நூற்றாண்டின்
பதிப்பு விளக்கங்களையும் மீறி எழுவதைச்
சுட்டும் சரவணனின், படிப்படியாக

எதிர்வாசி

நிறுவப்படும் ஸ்வர அலசலும்,
பாராட்டத்தக்க, பாதுகாக்கப் படவேண்டிய
முயற்சிகள். உடனே புரிபடாத நறுமணம்
கலந்த குளிர்ச்சியுடன், இருகாட்டுப் பயணியும்
இழுத்து சுவாசிக்கப் பிரியப்படும் தென்றலாய்
அமைந்த நடையில் எஸ்.பொவின் தேடல்கள்
தொடரவேண்டும். கமலாலயனின் கொதிப்பு
புரிகிறது. ஸ்பார்டாகஸ் அப்படியொன்றும்
அறியப்படாதவனாய், தமிழின் மூலமே
தேடப்பட வேண்டியவனால்தான்
இல்லாவிட்டாலும்கூட. ஒடுக்கப்பட்ட
இனங்களுக்காக கூரையேறிக் கூக்குரலிட
குரவர்களுக்குக் குறைவில்லை என்றும்
நம்மிடையே. களத்தில் இறங்கிக் கரையேற்றும்
முயற்சியில் வாழ்நாளையச் செலவிடத்
துணிபவர்களை "நாம்" தேடிக் கொண்டே
இருக்கலாம், அவர்கள் அடையாளம்
காட்டப்படும்வரை.

கதைகளில், உழைப்பில்
நெய்யப்பட்டிருக்கும் முகமது அமீனின்
'நெய்தலும், தோப்பில் மீரானின் 'குட்டன்
பிள்ளை சாரும்' — கழுத்தொடு கழுத்தாய்
முன்னிலையில். பாப்போ அறிவுக் குயிலின்
நடையில், பாலுணர்வு தெளித்த சீண்டலைத்
தர்ணடி, அடையாளம் தெரிவது ஒரு
அன்றாட அவலம், சற்றே தெளிவான குவி
மையத்துடன்.

கவிதைகள் பெரிய பெயர்களைத்

தாங்கிய பேரணி. ஆளுக்கு ஒரு கதை சொல்லியிருக்கிறார்கள். முடியாதவர்கள் வழக்கம் போல “கவிஞனின் எல்லா வரிகளுமே இருக்க வேண்டியக் கட்டாயமில்லை, புரியவேண்டிய அவசியமும் இல்லை” என்ற பாதுகாப்பு வளயத்துள் நின்று, சொற்சிலம்பம் ஆடியிருக்கிறார்கள். கவிதையில் நயம் சேர்க்கும் உத்தியாகச் சொல்வார்கள்: கோடியிட்டுக் காட்ட வேண்டியதைக் கோடிட்டுக் காட்டாதே என்று. இதையே ஒருசில நாற்றாண்டிற்குள் வாழ்ந்த ஒரு கவிஞனும் வேடிக்கையாகச் சொன்னான்:

“குச்சிலிய மாதர் குலமும் குவலயத்தோர்
மெச்ச தமிழ் மாதர் வியன் முலையும் —
சிச்சி
தெலுங்க மட மாதர் சிங்காரக் கொங்கைக்
கலிங்க மெனவே சொல்கவி.”

(தனிப் பாடல் திரட்டு)

சிறிது மூடியும், மூடாததுமான தனங்களின் அழகே உயர்ந்தது போல, கவிப் பொருள் முழுவதும் தோன்றாமல் தொக்கி நிற்பதே நயம் என்று பொருள்படும் படி,

சுஜாதாவின் கடைசி பக்க ஆரம்பத்தில் சுருதி குறைந்துள்ளது. பருந்து உயரங்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட அவர், ஊர்க்குருவியாய் சிறிது தூரம் பறந்திருப்பதின் காரணம் “விமரிசன யோக்கியம்... ஒரு மேல் நாட்டு சமாசாரம்” என்ற வரிகளில் புதைக்கப்பட்டிருந்தாலும், திரைப் படக் கலைஞர்களிடையேயும் காணக்கிடைக்கும் நற்குணங்களைப் பதிவாக்க, மக்கள் முற்றுகையிடும் வேறு களங்களை இவர் எளிதில் நாடியிருக்கலாம். இருப்பினும், அவரது புதுநாற்றுற்றின் தொடக்கத் தேர்வு, அவரது முந்தய தடம் புரளல் தற்காலிக நிகழ்வே என்ற ஆறுதலை அளிக்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

— விஜய ராகவன்
சென்னை

பழி நேரும்

கணையாழி தீபாவளி சிறப்பிதழ்
சிறப்பாக இருந்தது.

‘கங்கைக் கொண்ட சோழன்’
வரலாற்றையே, பாவம் இ.பா. அவர்களை
சந்தேகம் கொள்ள வைக்கிறது. அந்த

அளவுக்கு குப்பைகள். அவைகளை
அகற்றினால்தான் குந்துமணிகளை
காணமுடியும். தவறினால், வருங்கால
சந்ததிகள் குப்பைகளையே குந்துமணிகள்
என்று நம்பி ஏமாற தடம் வகுத்தவர்கள் என்ற
பழி நமக்காக காத்திருக்கும்.

இதுவரை சொல்லத் துணியாததை,
அம்மா வந்தாள் மறுவாசிப்பில் வளவ,
துரையன் நாசுக்காக சுட்டிக் காட்டியிருப்பது
பாராட்டுக் குரியது.

— சங்கொலி பாலகிருஷ்ணன்
மும்பை

சொந்த மிருக்கோடு

எஸ்.பொ. அவர்களின் ‘சுயமரபுத்
தேடலுக்கான ஒரு முன்னீடு’ கட்டுரை
இன்றைய படைப்பாளிகளுக்கு ஒரு
அறைகூவலாக அமைந்திருக்கிறது.

ஐம்பது பக்கங்களுக்கு மேல்
விவரிக்கப்படவேண்டிய ஆழமான
விஷயத்தை நான்கு பக்கங்களில் தெளிவுபட
சொல்ல முயற்சித்திருப்பது வியக்க வைக்கிறது.

நேற்றைய உயிர்த்துவங்களை பிறிது
பிறிதாகி விடாது. நாளைய படைப்புக்களிலே
ஜீவனுடன் தக்கவைத்தல், சுய மரபுத்
தேடலின் ஊழியத்தால் விளையும் என்றும்,

தமிழர்தன் இனத்தின் தனித்துவ
அடையாளத்தினை தரிசித்தலே சுயமரபுத்
தேடலின் விளைவாகக் காண்பது எனவும்
எஸ்.பொ. அவர்கள் விளக்குகிறார்.

ஆனால் இந்தத் தேடல் புலம் பெயர்ந்த,
பட்டுக்குஞ்சம் சுட்டிக் கொண்ட
பரதேசிகளுக்குத்தான் கடமையாக்கப்
பட்டிருக்கிறது என்ற அவரது அங்கலாய்ப்பு
நியாயமானது தானா என்ற கேள்வி எழுகிறது.

சினிமா ஆதிக்கம் — அரசியலில் ஊழல்
— துட்டுத் தமிழ் — பத்திரிக்கைகளின்
துகிலுரிப்புகள் — இவைகளெல்லாம்
தமிழ்நாட்டில் பெருகி சுயமரபுத் தேடலுக்கு
தடையாக இருக்கிறது என்று தமிழ்நாட்டைச்
சாடுகிறார் எஸ்.பொ.

ஆனால் மேற்கண்டவற்றால் பாதிக்கப்
படாத ஏதேனும் ஒருநாடு உலகத்தில்
எங்காவது இருக்கிறதா என்பதை தேடித்தான்
பார்க்கவேண்டும்.

உடன்பாடுகளும் எதிர்மறைகளும்
ஒன்றுக்கொன்று எதிரும் புதிருமாய்
நின்றனகொண்டு வாழ்க்கையோடு உரசி, அதில்

கரைகின்றபோது, சராசரி மனிதன் கூட தேடல் என்ற சிந்தனைக்கு உந்தப்படுகின்றான்.

அந்த சிந்தனைகள் மரபு சார்ந்தும், அதன் வீரிய உரங்களோடு வளம் சேர்ந்தும், தன் சொந்த மிடுக்கோடு வெளிவரும்போது, பண்பாடுகளாய் — நாகரீகங்களாய் — கலாச்சார ஊடகமாய், இலக்கிய மேதமைகளோடு சமூகத்தை அலங்கரிக்கின்றன. இத்துடன் அவ்வப்போது உருப்பெருகின்ற நவீன அறிவியல் கருத்துகளும் இணைந்து புதிய பரிமாணத்தை எட்டுகின்றன.

மாறிவரும் உலகின் பொதுவான சுழற்சியினை இப்படித்தான் நாம் காண்கிறோம். இதில் அரசியல் இருக்கலாம். அதிகாரங்கள் வரலாம். வேறுபட்ட குழுக்களுக்கிடையே இனமொழி மோதல்கள் உருவாகலாம். அவைகள் பேசியோ அல்லது வேறு வகைகளிலோ தீர்வு கண்டிருக்கலாம். தீர்க்கப்படாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் இந்த சர்ச்சைகள் இல்லாத நாடுகள், இனங்கள் மிகக் குறைவே.

தீர்க்கப்பட்டதாக சொல்லப்பட்ட சமரசங்கள் கூட நீருபூத்த நெருப்பாகத்தான் புகைகின்றன என்பதை எஸ்.பொ. உள்ளிட்ட உலகப்பார்வை உள்ள அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என நம்புகின்றேன்.

'பாலிலேதான் நெய் இருக்கிறது என்ற ஞானம் கைவரப் பெற்றவர்களே சுயமரபுத் தேடலில் ஈடுபடும் தத்துவக்காரர் ஆவர்' என்ற வரிகள் வெறும் சித்தரிப்பு மாத்திரமே அல்ல. தவத்தின் வெளிப்பாடு என்றே சொல்லலாம்.

— கிருஷ்ணமூர்த்தி
காஞ்சிபுரம்

இது சரியா?

சுஜாதாவின் கடைசிப்பக்கத்தில் அவர்தான் வசனம் எழுதி இருந்த இரண்டு படங்களை பற்றி சொல்லி இருந்தார். தான் வசனம் எழுதிய இரண்டு படத்தைப் பற்றின விமர்சனமாய் மட்டும் அதை கருதி விட்டுவிட முடியாது.

சுஜாதா "உயிரே" படத்தை ஏதாவது ஒரு படத்தோடு ஒப்பிடவிரும்பி இருந்தால் — ஷங்கரின் படங்களோடு ஒப்பிட்டு இருந்து இருக்கலாம். இல்லை — க.எ. தோன்றினான்

படத்தை எந்த படத்தோடாவது ஒப்பிட விரும்பி இருந்தால் — புதியதாய் வந்த இயக்குனரின் படத்தோடு ஒப்பிட்டு இருந்து இருக்கலாம். இல்லை. மணிரத்னத்தின் முதல் தமிழ் படமான பால் நிலவோடு" ஒப்பிட்டு இருக்கலாம்.

திரை உலகுக்கு வந்த பதினைந்து வருஷமாகியும் இன்னும் சொல்ல வந்த விஷயத்தை முழுமையாகவோ, நேரிடையாகவோ சொல்ல இயலாமல் மூன்று பெண்களுடன், மூன்று முக்கால் நிர்வாண பாடல்காட்சிகளுடன்தான் படத்தை கொண்டு சென்று இருக்கிறார். ரவிச்சந்திரனால் மட்டும் எப்படி விதிவிலக்காக முடியும். அவருக்கு இது முதல் படம். ஏற்கனவே இயக்கிய ஒரு படம் பாதியிலேயே நின்று விட்ட நிலை. காம்ப்ரமைஸ் பண்ணிதானே ஆகவேண்டும். மணிரத்னத்தின் நிலை அப்படி இல்லை. சொந்த பட நிறுவனம். தமிழகம் முழுவதும் கூட சொந்தமாய் ரிலீஸ் பண்ணமுடியும். அப்படி இருந்தும் காம்ப்ரமைஸ் பண்ணிதானே படம் பண்ணுகிறார். இன்னும் இசையமைப்பாளரை தானே மணிரத்னம் நம்பிகொண்டு இருக்கிறார்.

வெற்றிக்கரமாய் ஓடுவதாய் சொல்லப்படும் ஊர்களில் கூட "உயிரே" கதைக்காகவோ, சொல்லப்பட்டதிற்காகவோ ஓடவில்லை. பாட்டுக்காக ஓடுகிறது. அரைகுறையாய் அவிழ்த்தாடும் பெண்களுக்காக படம் பார்க்க வருகிறார்கள். அதனால் வெற்றிக்கரமாக சில ஊர்களிலாவது ஓடுகிறதே என்று சந்தோஷப்படவேண்டாம். அப்புறம் மணிரத்னம் படத்தை எல்லோரும் கடுமையாக விமர்சனம் செய்ய பேனாவை திறப்பதாய் சொல்கிறார். விமர்சனம் சொல்லத்தான் செய்வார்கள். இத்தனை வருஷங்களாகியும் இன்னும் ஒருவித பொறுப்புணர்ச்சி இன்றிதானே படம் பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறார். கடுமையாக விமர்சனம் பண்ணினால் அதற்கொரு காரணம் கற்பிப்பது, என்ன நியாயம்?

தான் சொல்லவந்ததை — தெள்ளத்தெளிவாய் மணிரத்னம் ஒரு படத்தில் சொல்லட்டும். அப்போது விமர்சனம் எப்படி எழுதப்படுகிறது என்று பாருங்கள்...

— ரமேஷ்.
மதுரை.

பக்கம்
புத்தகம்

சுஜாதா

மின்னம்பலத்தில் (இன்டர்நெட் அல்லது வெப்புக்கு ஈழத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தும் சொல்)

வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனின் அண்மைக்கால கவிதைகளைக் கேட்டுப் பெற்றேன்.

அவருடைய 'பூவால் குருவி' என் புது நானூறில் சேர்கிறது.

இந்தக் கவிதையில் ஈழப் போராட்டத்தின் பின்னணியை மறைத்து வைத்திருப்பது இதன் சிறப்புக்களில் ஒன்று. நார்வேயில் வசிக்கும் ஜெயபாலன் ஈழத்து முன்னணிக் கவிஞர்களில் ஒருவர். அவருடைய பாடல்களில் வருத்தம் இருக்குமே தவிர பரிதாபமோ கழிவிரக்கமோ மருந்துக்கும் இருக்காது ஒருநாள் எங்களுக்கும் விடிவுகாலம் வரும் என்கிற நம்பிக்கை இருக்கும் ('ஆற்றங்கரையில் இன்னும் தோற்றுப்போகாத மரம் நான்') அமைதியாக சுபிட்சமாக இருக்கும் மக்களிடமிருந்து நல்ல இலக்கியம் பிறப்பதில்லை என்று படித்தது நினைவுக்கு வருகிறது. எதோ ஒரு அல்லல் தேவையாக இருக்கிறது. ஏழ்மை, ஒதுக்கம் போன்ற சம்பிரதாய அவலங்கள் மட்டும் அல்ல சந்தோஷமின்மை அதிருப்தியும் இருந்தால்தான் நல்ல கவிதை பிறக்கும். மரண பயணம், இனி எழுத முடியாது என்கிற பயமே 'மெண்டல் ப்ளாக்' என்று சொல்வார்களே அதுவோ ஏன் பைலஸ் தொந்தரவோ அவகாசம் இல்லாதிருப்பதோ பாதிப்பு. தெரியாததோ எதற்கு எழுதவேண்டும் என்கிற சலிப்போ ஒரு

எக்ஸிஸ்டென்ஷியல் தனிமையோ எல்லாமே அவலங்கள்தாம்.

ஹெமிங்வேயின் சிறந்த சிறுகதையான கிலிமஞ்சாரோ பனிமலை காட்டில் வேட்டை யாடச் சென்று காயம் பட்டு மாட்டிக்கொண்டு வைத்திய உதவிக்காக ப்ளேன் வரும் என்று காத்திருக்கும் பெரிய எழுத்தாளன் மெல்ல மெல்ல காங்ரின் வந்து செத்துக் கொண் டிருக்கும்போது ஐயோ அதை எழுதவில்லையே இதை இன்னும் எழுதவில்லையே என்று ஒவ்வொன்றாக எழுதாக்கதைகளை அசைபோட்டு ஆதங்கப் படுகிறான்.

இதுதான் படைப்பாளியின் அவஸ்தை... மரணத்தின் நிழல்... அவன் உந்து சக்தியும் இதுதான்.

அமெரிக்காவில் சி.டி.ஏ. என்ற ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. கம்யூனிக்கேஷன்ஸ் டிசன்ஸி ஆக்ட் என்று அண்மையில் க்ளிண்டன் அதில் கையெழுத்திட்டார். அதை மனித உரிமைக்காரர்கள் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் வழக்குப் போட்டு நிறுத்தி விட்டார்கள். இன்டர்நெட்டில் ஆபாச செய்திகளை படங்கள் கொடுப்பதற்கு எதிராக கொண்டு வரப்பட்ட சட்டம் அது. நீதிபதிகள் இன்டர்நெட் என்பது வெலிபொன் அல்லது டெலிவிஷன் போன்ற ஊடகம் அல்ல. அதில் கெட்ட செய்திகளை நாடிப்போனால்தான் கெட்டது கிடைக்கும். அதனால் அதில் ஆபாசம் இருப்பதை தடுப்பது அரசியல் சாசனத்தின்

ஆதார உரிமைகளில் ஒன்றை தடுப்பதாகும் என்று தீர்ப்பில் சொன்னார்கள்.

நாடிச சென்றால சரி, நாடீரமல் வரும் கெட்ட செய்திகளுக்கு அவர்கள் வேறு சட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள். போஸ்ட் ஆபீஸ் ஆக்ட் என்று. பார்ப்பனன் என்கிற ஒரே காரணத்துக்காக என்னைத் திட்டி எழுதும் வழக்கம் கொண்ட பத்திரிகை ஒன்று எதற்காகவோ எனக்கு ஸ்பீகாப்பி அனுப்பிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். தபால் ஆபீசில் சொல்லிப் பார்த்தேன். உங்களுக்கு வரும் எல்லா தபால்களையும் நீங்கள் வாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று கட்டாயமில்லை. ரிஜெக்டட் என்று எழுதி தபால்காரரிடமே கொடுத்து விடலாம் என்றார்கள். அப்படித்தான் செய்து வருகிறேன். இருந்தும் அனுப்புகிறார்கள். வேறு யாருக்காவது அனுப்பினால் படிப்பார்கள்.

'மலேசியத் தமிழ் கவிதைக் களஞ்சியம்' என்னும் மிகப் பெரிய (964 பக்கங்கள்) புத்தகத்தை நண்பர்' முரசு நெடுமாரன் பொறுப்பேற்றுத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கிறார். அவருக்கு தமிழக அரசு பாவேந்தர் விருது கொடுத்தது பொருத்தமே.

சம்பிரதாய அணிந்துரை முன்னுரை வாழ்த்துரைகளைத் தொடர்ந்து விஸ்தாரமான தமிழ் வரலாறு, மலேசியத் தமிழர் வரலாறு, மலேசியத் தமிழிலக்கிய வரலாறு, நிலப்படங்கள், புள்ளிவிவரப் படங்கள் போன்றவைகளைக்

கடந்து கவிதைகளுக்கு வர 300 பக்கங்கள் ஆகிறது.

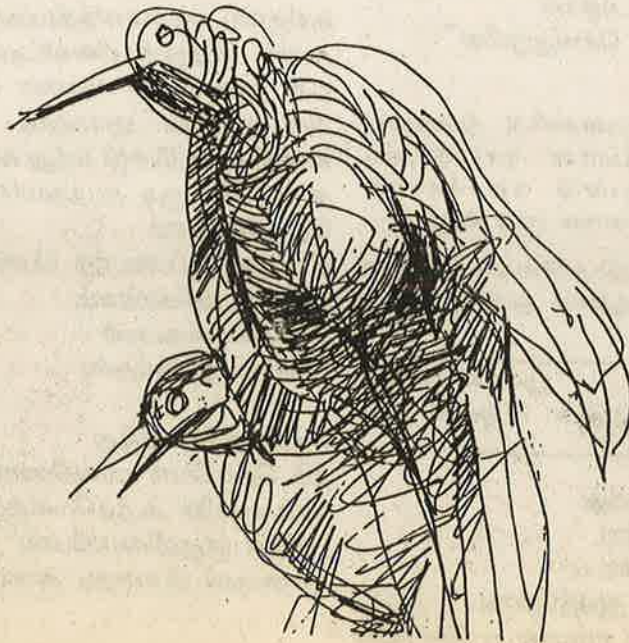
கவிதைகள் பெரும்பாலானவை மரபுக் கவிதைகள் பெரும்பாலும் விருத்தங்கள் அறுசீர், எண்சீர் விருத்தங்கள்.

“ஓங்கி வரும் திருநாடு பசுமை ஆடை ஓய்யாரப் பேராறு மாலை வண்ணம் தேங்கி விழும் நல்லருவிப் புன்சிரிப்பால் திருவெல்லாம் உண்டென்றே சொல்லும் அன்னை. ஈங்கடைந்தோம் இறுநூறி யாண்டின் முன்னே எண்ணியொரு நூறாண்டின் முன்தான் இங்கே பாங்கொளிரும் தமிழிற்குப் பள்ளி கண்டோம் பல்லாண்டாய்ப் படிப்பென்றே எதையோ கற்றோம்”

இதுபோன்ற குற்றயலிகரமெல்லாம் விரவிய சுத்தமான விருத்தப் பாடல்கள்தான் ஏராளம்.

மலேசியத் தமிழர்கள் ஐம்பதுகளின் இறுதியில் தமிழ்நாட்டின் கவிதை இயக்கங்களிலிருந்து சுத்தரிக்கப்பட்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

தமிழ் நாட்டில் புதுக்கவிதை மரபுக் கவிதையை 99 விழுக்காடு இடம் பெயர்த்து விட்ட நிலையில் இந்த தொகுப்பில் மரபுசாராத புதுக்கவிதை வடிவங்கள் மிகமிகக் குறைவாக இருக்கின்றன. இரண்டு கலாச்சாரங்களுக்கும் பொதுவாக இருப்பது ஒன்றுதான். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்.

“பாலுமரம் வெட்டலான்று
பழய கப்பல் ஏறிவந்தேன்
நாப்பதஞ்சிகாசைப் போட்டு
நடடெலும்புமுறிக்கிறானே
முப்பதஞ்சி காசப்போட்டு
மூட்டெலும்பு முறிக்கிறானே”

— என்கிற தோட்டத் தொழிலாளியின்
அல்லலும்

“ருதுவானசேதிகேட்டு
மேதுவாக கைபுடிச்சி
மூணுமாசம் போனப்பறம்
மூடிவச்சிக் கழத்தறுத்து
மொட்டப் பசங்களுக்கு
மூணுமுடிபோட்டவனே

தொட்டுத் தொடுசலுக்கு
தொங்கநெரப் பாப்பாத்தி
கட்டித் தழுவிக்க
கட்டிலிலே காமாட்சி
கருக்கில் களத்தினிலே
காத்தானின் பொண்டாட்டி
மோகம் தீரலியோ
மூதேவிக் கங்காணி
மூணுமுடி போட்டாலும்
முழுப்புருஷன் வந்தாலும்
காட்டுக்கு வந்துவிட்டால்
கண்ணாடை போகலியே
ஒண்ணால கெட்டவநான்
ஊறியிச் சொல்லுறனே”

போன்ற கூலிப் பெண்களின் நிலையை
பிரதிபலிக்கும் அற்புதமான நாட்டுப்புறப்
பாடல்களில்தான் இரண்டு கலாச்சாரங்
களுக்கும் ஒற்றுமையைக் காண முடிகிறது.

மிக நேர்த்தியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்ட இந்த
புத்தகம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு பெருமை
பாராட்டுக்கள்.

பூவால் குருவி
— வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்

நெஞ்சள் தொலையாதிருந்து
ஒரு சிற்றாறாய் ஊருகின்ற
என் முதல் காதல் பெட்டை...
ஒரு வழியாய் உன்சேதி அறிந்தேனடி.
பேய்கள் கிழித்தெரிக்கும் எம்முடைய தேசத்தில்

வன்னிக் கிராமத் தெருவொன்றில்
வெள்ளிச் சரிகை மினுங்கும் தலையும்
பொன் சருகை கலையா முகமும்
இன்னும் ஓயாமல்
முந்தாணை திருத்த எழும் கையுமாய்
போனாயாம்
உந்தன் பூப்படைந்த பெண்ணோடு
போட்டிச் சிறு நடையில்
அது என்ன போட்டி.

காவலிலே உன் அன்னை தோற்றதறிவாய்.
அவளிடத்தில் உன் பாட்டி தோற்றதையும்
நீ அறிவாய்.
என்றாலும் வாழ்வின் சுழற் தடத்தில்
இன்று நீ அன்னை.

நீ தோற்க வாழ்வு மேலும் ஒரு வெற்றி பெறும்.
ஆனாலும் நீ எனக்கு இன்னும் சிறுக்கிதான்.
இன்னும் விடாயும் அச்சமுமாய் மிரண்டடிக்கும்
குளக்கரையின் மான் குட்டி.

நானுமுன் நெஞ்சத்தில் சிற்றாறா.
இன்னும் காலில் விழுந்து
கையேந்தி இரக்கின்ற திருட்டுச் சிறுபயலா.
அஞ்சி அஞ்சி நாங்கள் அன்று
உடற்கடலில் கை நனைத்துக் கால் நனைத்து
நீந்த முயன்றதெல்லாம் என்னில்
மேனி இன்பத் துணுக்குறுதே.

எறிகுண்டாய் வானத்தியமன்
கூரை பிரித்துன் பின்வீட்டில் இறங்கிய நாள்
உன் முன்வீட்டுப் பிள்ளை தொலைந்தாளாம்.
பின் ஒரு நாள் ஊர்காண
காக்கி உடையோடு வந்து காட்டோரம் பூப்பறித்து
கூந்தலிலே சூடி நடந்தாளாம்.
தெருவெல்லாம்
நீ உனது பூப்படைந்த பெண்ணின் காவலிலே
நிழலாய் திரிகிறியாய்.
இது பெருங்காவல்
எல்லாம் அறிந்தேன்.

எங்கிருந்தோ வந்து
நம் தெருவோர மரங்கினையில் குந்தி
தேவதையின் கூந்தலெனத்தன் பூவால் அலசுத்த
அந்தக் குருவியைப்போல்
காணாமல் போனதடி காலங்கள்.

KANAIYAZHI Monthly Regd. No. TN/MS(C)/1417/98 WPP NO : 163
Regd with RNI under Lic No. 10685/65

Indian Overseas Bank has several pioneering schemes to its credit. Schemes that are unique and designed to show IOB's care and concern...

Experience the joy of owning a home in India ... through your close relatives.

Take a look at two new ideas ...

Loans that perfectly match the requirements of close family members in India, of NRIs... to acquire, construct, renovate or repair house property.

Loans upto Rupees One Million with repayment in easy Equated Monthly Instalments (EMI) are available at IOB.

Your relatives in India need not face hardships due to delay in remittances reaching home. IOB's 'On-Time Money' Scheme stands by them.

Welcome to IOB

CUT AND MAIL THIS COUPON TO Marketing and Development Dept. IOB, Madras

Please send me more details on IOB Schemes.

Scheme: Home-Loan On-Time Money

Name :

Address :

.....

Bank : I'm banking in India with

Branch :

WE BRIDGE EMOTIONS ACROSS CONTINENTS

Indian Overseas Bank

Good people to grow with.

Central Office : 763, Anna Salai, Madras 600 002, India.

Over 1400 offices in India and abroad.

MAC/1738A

தூரிகை முற்றம்

கதிரவன்